FIECARE POVESTE POATE AVEA UN FINAL FERICIT

PARADISUL LUI QUEENIE MALONE

RUTH HOGAN

Cuprins

Partea I Zebra, calul și monstrul
- 1 Tilda
- 2 Tilly
- 3 Tilly
- 4 Tilda
- 5 Tilly
- 6 Tilda
- 7 Tilly
- 8 Tilda
- 9 Tilly
- 10 Tilda
- 11 Tilly
- 12 Tilly
- 13 Tilda
- 14 Tilly
- 15 Tilda
- 16 Tilda
- 17 Tilly
- 18 Tilda
- 19 Tilly
- 20 Tilda

Partea a II-a Dive, gogoși, Întâlniri și dans
- 21 Tilly
- 22 Tilda
- 23 Tilly
- 24 Tilda
- 25 Tilly
- 26 Tilly
- 27 Tilly
- 28 Tilda
- 29 Tilly
- 30 Tilly
- 31 Tilda
- 32 Tilly
- 33 Tilly
- 34 Tilda

35 Tilly
Partea a III-a Adevărul, întreg adevărul, Nimic altceva decât adevărul
36 Tilda
37 Tilda
38 Tilda
39 Tilda
40 Tilda
41 Tilda
42 Tilly
43 Tilly
Mulțumiri

RUTH HOGAN

PARADISUL LUI QUEENIE MALONE

Traducere din limba engleză Daniela Preda prin Lingua connexion

Titlul original: *Queenie Malone's Paradise Hotel,* 2019

Editura RAO, 2021

Versiune ebook: v1.0, mai 2021

Lui Bokey (zis și Bokapup) – fiul lui Eli

Ochii ei străluceau ca diamantele,
De parcă era regina ținutului,
Iar părul îi cădea pe umeri
Prins cu o panglică neagră de catifea.

Cântec popular irlandez

Partea I
Zebra, calul și monstrul

1
Tilda

Mama l-a omorât pe tata când eu aveam șapte ani. Acum, după treizeci și nouă de ani, a murit și ea, iar eu am rămas orfană.

Nu am mai fost în apartamentul ei de la înmormântare, din ziua aceea înăbușitoare și umedă de august târziu, iar, acum, culorile strălucitoare și mirosul intens de pământ reavăn sunt purtate departe de vântul tăios, înțepător, specific iernii de coastă și înlocuite de tonuri cenușii. Din taxiul care înaintează greoi de-a lungul falezei din Brighton în traficul aglomerat de la ora cinci, abia deslușesc valurile de un gri metalic, ca acela al armelor, care se sparg de stânci. Luminile de pe Palace Pier sclipesc seducătoare în negura după-amiezii târzii și, chiar și acum, după atâția ani, vederea lor încă mai trezește în mine o licărire de entuziasm copilăresc. Trecem pe strada pe care Queenie locuise odinioară. Durerea ascuțită a pierderii acelei vieți mă ustură și-acum, ca tăietura provocată de-o coală de hârtie. Taxiul virează la stânga, îndepărtându-se de mare, și oprește în fața unei case înalte, în stil victorian. De afară, apartamentul mamei e întunecos și liniștit. Când răsucesc cheia în broască și deschid ușa, tăcerea și mirosul de igrasie se furișează afară ca să mă întâmpine, iar secretele vieții mamei mele – și ale vieții mele – freamătă ușor în ascunzătorile lor, nerăbdătoare să dezvăluie tiparele familiare ale trecutului.

Dorm neîntoarsă și mă trezesc obscen de odihnită. Spun „obscen” pentru că mi se pare indecent să mă simt atât de înviorată date fiind împrejurările. E ca și cum te-ai duce la o înmormântare îmbrăcată într-o rochie roșie. Mă aflu aici ca să adun rămășițele vieții mamei mele, ca un fel de vultur domestic; să triez hainele,

porțelanurile și piesele de mobilier care merită păstrate de cele care trebuie trimise la magazinele de caritate din oraș și să decid care trebuie aruncate la gunoi. Tăcerea e împrăștiată de vocea cadențată a unui prezentator de la Radio 4. Mirosul de igrasie a zburat pe fereastra larg deschisă către dimineața strălucitoare și un altul, mult mai apetisant, de pâine prăjită și cafea proaspăt făcută i-a luat locul. Îmi torn încă o ceașcă de cafea și ung cu grijă o felie de pâine prăjită cu unt, fiind atentă ca fiecare centimetru pătrat să fie acoperit de un strat subțire, dar distribuit în mod egal, și apoi repet același proces cu un strat gros de dulceață de portocale amare. O tai exact în patru triunghiuri și apoi așez cuțitul perfect drept în stânga farfuriei, cu lama îndreptată spre interior. Acestea sunt ritualurile care mă fac să mă simt în siguranță.

Soarele strălucește puternic, făcând ca valurile unduitoare să sclipească și să scânteieze precum cioburile. Sunt tentată să deschid ușile și să ies pe balcon câteva minute ca să simt cum vântul aprig îmi biciuiește trupul și îmi răvășește părul, ca o dovadă a faptului că sunt încă vie. Dar rezist ispitei. Oricum, nici nu știu sigur unde e cheia. Este doar o încercare de a amâna să mă apuc de o treabă care va fi dificilă și îmi va lua mult timp. Nu e deloc simplu să decid ce voi face cu mobila. M-am hotărât deja să păstrez apartamentul, dar încă nu știu dacă mă voi muta aici sau dacă îl voi folosi numai în vacanțe, iar în restul timpului îl voi închiria, transformându-l într-o sursă suplimentară de venit. Indiferent ce mă voi hotărî să fac cu el, tot va trebui să fie mobilat. Masa din bucătărie rămâne; e o masă în stil victorian din lemn de pin lustruit, pe care mama o folosea și o iubea. În ultimii ani, mama făcuse o pasiune pentru cuvintele încrucișate, în special pentru cele din ziare. Spunea că îi ține mintea activă. Petrecea câteva ore în fiecare dimineață, așezată la masa din

bucătărie, cu ziarele împrăștiate în fața ei, cu dicționarele la îndemână – împătimiții ar fi revoltați, știu, dar nu le folosea aproape deloc. Când veneam în vizită, câteodată îmi cerea ajutorul, în timp ce eu îmi beam cafeaua și priveam în zare la marea mereu schimbătoare. La maturitate, cam acesta a fost nivelul maxim de intimitate pe care noi două am reușit să-l atingem în relația noastră; comparativ cu intimitatea emoțională întâlnită în mod obișnuit în relațiile mamă-fiică, e puțin, dar asta e tot ce-am putut noi să facem. Ceea ce făcuse ea pusese între noi o distanță care se păstrase până la moartea ei, iar eu renunțasem cu mult timp în urmă să încerc sau chiar să-mi doresc să refac legăturile dintre noi. Ne ocoleam una pe cealaltă cu politețea rece a două străine; eram departe una de cealaltă chiar și când ne aflam în aceeași încăpere. Cu toate astea, masa rămâne aici. Voi păstra și oglinda ornată de pe polița de deasupra căminului, a cărei frumusețe e temporar ascunsă sub un strat generos de praf. Îmi aduc aminte cum se uita mama în oglindă, își aranja părul și se pudra înainte să plece în oraș, atentă să nu-și ardă dresurile în focul din cămin.

„Vârsta nu e o scuză ca să nu-ți mai pese cum arăți”, obișnuia să spună.

Din păcate, nu mai vedea așa de bine și nu purta nici ochelarii, așa că stratul de pudră generos pe care-l aplica o făcea să arate mai degrabă prăfuită, cam așa cum arată oglinda acum. Dar acest detaliu era compensat de părul ei aranjat „de parcă acum ar fi ieșit de la salon”, de haina elegantă și de eșarfa de mătase stilată pe care o purta la gât. Această „ținută de oraș” era întotdeauna completată cu o broșă prinsă fie de reverul hainei, fie pe eșarfa de mătase. Odată, i-am cumpărat o broșă mică, de argint, pe care era gravat cuvântul „Mama”. Nu cred că a purtat-o vreodată.

Cele două fotolii din sufragerie sunt simbolul celor mai abominabile monstruozități și dispar.

Categoric. Pe lângă faptul că au o formă și un design care nu pot fi descrise decât ca bunul-gust al căminelor de bătrâni, sunt tapițate cu o stambă țipătoare care arată de parcă ar fi fost creată de Cath Kidston[1], după ce luase LSD. Canapeaua îmbrăcată în catifea verde nu lezează în niciun fel privirea și este destul de confortabilă, așa că deocamdată rămâne.

După acest început în forță, mintea începe să-mi colinde, iar eu pornesc după ea. Mă plimb dintr-o cameră în alta, ating lucruri, le ridic de pe jos și le pun la loc fără rost. În baie, periuța de dinți a mamei mele e încă într-un pahar de pe chiuvetă, lângă un prosop de față împachetat cu grijă și un săpun consumat pe jumătate. În acest caz, analiza rațională nu-mi mai e de folos; cum anume se procedează cu obiectele de toaletă ale oamenilor decedați? Din moment ce aceste obiecte nu mai folosesc nimănui, ar trebui cu siguranță să fie aruncate la gunoi? Dar acestea sunt ultimele relicve ale întrupării fizice a mamei mele. Încă mai au amprenta ei pe ele. Aceste obiecte neînsemnate încă mai păstrează o intimitate ce m-ar fi făcut să mă simt jenată când mai era încă în viață, dar la care nu pot să renunț acum că nu mai e. Le pun în geanta cu obiecte de toaletă, cu imprimeu cu floricele roz, pe care o folosea în rarele ocazii când mă vizita. Nu știu ce altceva să fac cu ele.

Mă duc în dormitorul ei și mă așez pe marginea patului. Patul în care a murit. Acesta va trebui să plece, nu va rămâne aici. Măsuța ei de toaletă e așezată la capul patului. Mă privesc în oglinda-triptic, căutând orice asemănare cu ea. Structura osoasă a feței mele e similară cu a ei; pomeți înalți, nas drept, puternic, iar părul meu negru și pielea deschisă la culoare sunt ca ale ei – cum erau, adică. Dar ochii ei erau verzi, indiferenți, și cumva sticloși. Când eram mică, țin minte, mi se părea că au culoarea bilelor de sticlă. Niciodată nu-mi dădeam seama ce gândea. Eu am ochii tatălui meu;

negri și vioi; acum sunt vigilenți, pentru ca o clipă mai târziu să fie plini de viață, și exprimă la fel de bine și supărarea, și bucuria. Iar cicatricea mică, adâncă, de deasupra sprâncenei stângi, e doar a mea.

Pe măsuța de toaletă se află o cutie mare din lemn pentru bijuterii, o perie de păr, un pieptăn și o oglindă, un crucifix mare de argint și o sticlă cu parfumul ei favorit, Chanel N° 5. Mie nu mi-a plăcut niciodată. Mi s-a părut mereu prea greu, prea apăsător, dar i-l cumpărasem adesea de Crăciun și de ziua ei pentru că îl adora. Printre țepii aspri ai periei încă mai sunt câteva fire din părul ei. Mai e și o fotografie mică într-o ramă simplă din argint. E o fotografie alb-negru, veche, ștearsă, a unei tinere care poartă o rochie de vară de culoare deschisă și un colier de perle. Ține de mână o fetiță de vreo cinci sau șase ani cu sandale noi, lucioase, și șosete de un alb imaculat, dintre care una e lăsată în jos. În fotografie suntem eu și mama mea.

2
Tilly

Tilly stătea pe scările din spatele casei, încălțată cu sandalele ei roșii noi, și își examina cu atenție coaja bubei de la genunchi. Căzuse de pe bicicletă miercurea trecută, când atenția îi fusese distrasă pentru un moment de doamna O'Flaherty, care înainta pe stradă cu fundul ei enorm legănându-se într-o rochie de un portocaliu țipător. Fundul îi arăta exact ca doi dovleci care se ciocnesc într-un sac, așa ar zice tatăl ei, iar, auzindu-l, mama ei și-ar strânge buzele, prefăcându-se supărată, ca de fiecare dată când el spunea ceva amuzant, dar un pic vulgar. Tilly nu avea voie să spună „fund", dar sigur nu era nicio problemă dacă spunea cuvântul în gând, nu? Dovlecii portocalii îi captaseră atenția suficient de mult ca să nu observe patina cu rotile aruncată pe stradă, de care roata din față a bicicletei se izbise cu forță, catapultând-o din șa pe trotuar, într-o grămadă de membre amestecate. Rămăsese acolo o clipă, ascultând roțile care se învârteau în gol până ce, într-un final, se opriră și uitându-se la ciucurii de pe ghidon care fluturau în vânt. O dureau genunchiul și cotul, dar mâinile și picioarele păreau să-i funcționeze normal. Din fericire, doamna O'Flaherty nu văzuse căzătura pe care o provocase involuntar și își continuase drumul, dispărând după colț cu tot cu dovlecii care i se legănau veseli la spate. Doamna O'Flaherty era o femeie bună la suflet, care se pricepea la copii, mai ales că ea însăși avea șapte (după spusele mamei lui Tilly, era o „catolică entuziastă"). Dacă ar fi văzut-o pe Tilly căzând, fără nicio îndoială că ar fi ridicat-o de pe trotuar și ar fi insistat să o ducă acasă la mama ei ca să i se administreze imediat antiseptic cu miros înțepător, un plasture și o îmbrățișare. Dar acestea erau îngrijirile pe care le-ar fi acordat o mamă normală,

fericită, care făcea prăjituri, purta șorț și avea mai mereu un zâmbet pe față; care mirosea a parfum de la Avon și care-i spunea soțului ei „dragă”. O femeie cum erau doamna O’Flaherty sau mămica din reclama la detergent de la televizor. Nu însă și mama lui Tilly. Pe ea, toată zarva aceea ar fi înfuriat-o, la fel ca și amestecul doamnei O’Flaherty, neîndemânarea lui Tilly și gaura din cotul cardiganului nou-nouț. N-ar fi existat nicio îmbrățișare, iar înțepăturile ar fi fost provocate numai de cuvintele grele ale mamei ei. Tilly se ridicase și apoi ridicase și bicicleta, își curățase rănile cum putuse mai bine, cu scuipat și cu o batistă murdară, și petrecuse restul zilei cu mânecile cardiganului suflecate ca să nu se vadă gaura.

Zgaiba era aproape neagră acum, cu marginile albe, gata să fie ruptă. O mânca, iar pielea din jurul ei era încrețită și strânsă. Tilly făcu un experiment ridicând o margine a cojii cu unghia și imediat un firicel de sânge i se prelinse în jos pe picior și se opri în șoseta ei de un alb imaculat. „M-am lovit de scaun”, îi veni imediat în minte scuza pentru mustrarea pe care avea să o primească inevitabil de la mama ei. Își dorea adesea ca mama ei să semene mai mult cu mămica din reclama de la detergenți. Tilly credea că ea, probabil, nu folosea detergentul care trebuia. Apăsă zgaiba cu degetul și rulă cu grijă șoseta astfel încât să nu se vadă pata roșiatică.

Grădina din spatele casei era plină cu flori, iar peluza era tunsă egal, ordonat. Arăta ca o ilustrație dintr-o revistă. Mazărea dulce, parfumată, se unduia în jurul ramurilor de trestie-de-zahăr, iar florile în toate nuanțele de violet, roz, roșu, mov și alb erau dovada atenției și îngrijirii pline de iubire a tatălui ei. Îi arătase cum să înlăture lăstarii laterali care arătau ca niște arcuri spiralate. Spunea că, astfel, tulpina lor creștea mai lungă și făcea mai multe flori. Ea le verifica în fiecare zi și rupea toți lujerii deviați între unghia degetului mare și a

arătătorului, exact așa cum o învățase tatăl ei. Bordurile grădinii erau pline de gălbenele, gura-leului, margarete Livingstone în culori stridente și strălucitoare, ca într-o carte poștală din anii ’50. Tilly adora rândurile de margarete îndrăznețe ca niște dansatoare; nu pentru culorile lor orbitoare sau pentru petalele lor strălucitoare, ci pentru felul în care se deschideau ca să se bucure din plin de soare, iar apoi se închideau strâns, imediat ce apăreau norii sau la apusul soarelui, ca niște umbrele întoarse. Era magic.

Dincolo de peluză era o bucată de pământ cultivată cu legume, cu câteva rânduri de mazăre, câteva de salată verde, patru roșii în ghivece și prețioasele tufe de zmeură ale tatălui ei. Tilly fura tecile de mazăre și le rontăia cât erau încă micuțe și zemoase. Tatăl ei se prefăcea că era supărat, iar apoi râdea și spunea că ar fi un miracol ca o singură păstaie să crească suficient de mare ca să ajungă pe o farfurie. Lui Tilly îi plăcea cum râdea el, pentru că râdea cu toată fața, nu doar cu gura. Obrajii i se făceau roșii, iar pielea din jurul ochilor i se încrețea precum coaja unui măr răscopt; iar ochii lui, negri ca melasa, străluceau, plini de ceea ce el numea „lacrimi de fericire”. Mama ei le spunea tot timpul că tufele de zmeură nu erau decât o pierdere de timp, pentru că oricum le vor mânca păsările, dar în fiecare an acestea erau încărcate cu fructe de un roz aprins, catifelate și zemoase, cu sucul aproape dulce, care i se prelingea pe bărbie când îndesa zmeura în gură, ascunzându-se cu tatăl ei în magazia din grădină. Fructele erau și mai delicioase tocmai pentru că le mâncau astfel – cu lăcomie, la întâmplare, în secret. Pentru Tilly, mirosul de creozot[2] avea să rămână pentru totdeauna în mod nelămurit legat de zmeură și, după mulți ani, ca adult, chiar și cel mai slab iz de creozot pe care-l simțea o făcea să-i lase gura apă. Tatăl ei își mânca porția de zmeură și apoi, mai târziu, când aducea un castronel plin pe

jumătate cu fructe în bucătărie ca să i-l dea mamei ei, îi făcea cu ochiul ștrengărește lui Tilly, pe când maică-sa avea privirea de „ți-am spus eu”. Zmeura era doar unul dintre multele mici secrete și glume pe care Tilly le împărțea cu tatăl ei și care înseninau paleta de culori altfel întunecate și tulburi care le colora viața de zi cu zi.

Tilly se ridică în picioare și își testă genunchiul, făcând câțiva pași ezitanți să vadă dacă i se oprise sângerarea. Margaretele erau larg deschise în strălucirea soarelui de amiază, iar petalele lor multicolore luceau în arșiță. Tilly se aplecă și rupse un cap de gura-leului. Tocmai când îi strângea „obrajii” ca să-i facă să-i muște degetele, mama ei apăru în pragul ușii. Purta o rochie albastru deschis din bumbac și un șirag de perle. Stând în pragul ușii, băgă în geantă o cutie de pudră și o batistă curată și apoi o închise cu zgomot. Ar fi fost foarte drăguță dacă expresia feței ei n-ar fi fost îngrijorată și încordată.

— Haide, Tilly, pierdem autobuzul. Și trage în sus de șoseta aia.

Se întoarse și intră înapoi în casă. Tilly aruncă gura-leului pe alee și trase de șosetă fără niciun rezultat. În timp ce se moșmondea printre flori ca să se țină după mama ei, se întrebă cine va avea grijă de ele acum că tatăl ei plecase.

3
Tilly

Tilly stătea lângă mama ei, foindu-se pe scaunul din autobuz ai cărui peri de catifea îi înțepau picioarele dezgolite. În autobuz era cald și aglomerat, în ciuda brizei care intra pe ușa deschisă.

— Tilly, stai cuminte, bombăni mama ei, scotocind în geantă după portofel.

— Asta mică are viermi în fund.

Controloarea îi zâmbi larg lui Tilly, așteptând răbdătoare ca mama ei să găsească în portofel monedele pentru bilete. Tilly chicoti. Ar fi vrut să fie controloare pe autobuz, să aibă un săculeț de piele cu monede strălucitoare și o mașină magică de compostat bilete și să poată să spună „fund” într-un autobuz plin de oameni fără să dea de bucluc. Mama ei scoase banii pentru bilete, controloarea roti maneta laterală a cutiei magice și scoase de acolo, prin orificiul din față, două bilete portocalii.

— Poftim, draga mea. Vrei să le ții tu?

Îi dădu biletele lui Tilly, făcându-i cu ochiul, și porni pe culoar legănându-se ușor în zgâlțâiala autobuzului. Tilly era deja hotărâtă de-acum să devină controloare de autobuz. Nu numai că avea o uniformă albastră frumoasă, un săculeț plin cu bani și o mașină de bilete minunată, dar era și șef peste tot autobuzul. Tilly și mama ei stăteau chiar lângă ușă, pe una dintre banchetele lungi, aflate față în față și despărțite doar de un culoar. În fața lor stăteau un cuplu în vârstă și o tânără cu un bebeluș. Tânăra era foarte frumoasă, cu părul blond prins într-o coadă de cal în vârful capului și era dată pe buze cu un ruj roz sclipitor. Purta o fustă roz deschis cu flori albe, strânsă pe talie și care apoi se umfla ca un abajur, și un pulover mulat cu mâneci scurte din lână albă, pufoasă, pe

care Tilly ar fi vrut să-l mângâie. Bătrâna părea mai degrabă supărată și avea un păr cenușiu țepos, aranjat în bucle mari, prinse într-un coc enorm în vârful capului, ca o grămadă de cârnați în aluat. Avea o rochie bleumarin cu picățele albe, întinsă peste pieptul imens ca o stâncă înainte să dispară în pliul adânc dintre piept și burta mare. Picioarele îi erau înghesuite în pantofi bleumarin lucioși din care gleznele ei durdulii dădeau pe dinafară ca un caltaboș. Părea înfierbântată, nervoasă și deranjată. Tilly se întrebă dacă nu cumva și ea urma să aibă un copil. Burta ei părea destul de mare ca să încapă un copil în ea, iar asta ar fi explicat de ce rochia îi era mică. Tilly tocmai se pregătea să o întrebe, când femeia îi aruncă o privire atât de mânioasă, încât o făcu să se mai gândească o dată. Uitându-se la femeia tânără și la doamna bătrână care stăteau una lângă alta, Tilly se întrebă când se schimbă sânii, devenind din două obiecte distincte unul singur, imens. Tânăra avea cu siguranță doi sâni și forma lor se distingea foarte clar sub pulover, dar bătrâna avea doar unul, imens. Tilly se gândi pentru o vreme la asta și ajunse la concluzia că ea nu-și dorea nici una, nici alta.

Își mută privirea către bătrân, despre care credea că trebuia să aibă cam o sută de ani. Pielea lui bronzată era ridată ca o nucă murată, smocuri mari de păr alb îi ieșeau din urechi și ochii albaștri îi scânteiau ștrengărește. Purta o pălărie de tweed și o cămașă albastră cu pătrățele și Tilly era sigură că mirosea a bunic. Mâinile lui osoase și noduroase țineau strâns mânerul unui baston pe care îl așezase ferm în fața lui, între picioarele larg desfăcute. Arăta de parcă se ancorase acolo, pregătit pentru zgâlțâielile autobuzului care oprea și pornea și pentru legănatul ușor al călătoriei, în față, pe locul 37. Tilly îl privea cu o curiozitate fățișă, iar bătrânul scoase limba la ea. Se întâmplă într-o clipită, cam așa de repede cum prinde broasca o muscă. Tilly nici măcar nu era sigură că

nu-și închipuise totul. Se uită la mama ei să vadă dacă ea observase ceva, dar aceasta era în lumea ei, privind afară pe fereastră. Tilly se uită din nou la bătrân. El scoase iar limba la ea. Dar, de data aceasta, Tilly înțelese. Îi aruncă o privire rapidă mamei ei înainte să-și apese vârful nasului cu un deget și să scoată limba la el. Pe chipul bătrânului apăru un zâmbet fugar și își trase ambele urechi în față, apăsă vârful nasului cu degetul mic și scoase încă o dată limba la ea. Tilly se gândi pentru o clipă și tocmai voia să-i răspundă la fel, când controloarea începu să se plimbe pe culoar. Îi privi pe amândoi ca o profesoară care știe că elevii ei nu sunt cuminți când nu-i vede, dar nu reușise să-i prindă asupra faptului.

— Sunt cu ochii pe voi, îi spuse ea cu o voce severă bătrânului, și îl apucă de genunchi când trecu pe lângă el, iar apoi urcă treptele către etaj.

Nevasta bătrânului nu părea deloc încântată de toate acestea și își încrucișă brațele strâns pe sub pieptul imens și îl zgâlțâi iritată ca și cum ar fi vrut să-l trezească. Tilly ezită și bătrânul ridică ușor din sprâncene, ca pentru a o încuraja. Tilly se pregăti; asta era cea mai bună strâmbătură a ei și trebuia să se concentreze un pic pentru a-i reuși. Trase de urechi în față cu degetele arătătoare, își fixă degetele mici în colțurile gurii și trase de buze într-o grimasă largă, își dădu ochii peste cap astfel încât se vedea numai albul ochilor și scoase limba afară cât de mult putu. Să te văd acum, moșule! Bătrânul părea destul de impresionat și Tilly se așeză mai bine pe scaunul ei, plină de ea. Dar victoria se dovedi prematură. Cu o nonșalanță uluitoare, plesnind din limbă, bătrânul își dislocă și apoi scoase parțial din gură proteza, înainte să o tragă din nou la loc, ținând ochii încrucișați pe toată durata manevrei. Joc, set și meci. Tilly era complet captivată și mai mult decât invidioasă pe dantura lui falsă, care în mod clar îi oferea un avantaj nedrept. Apoi, dintr-odată, se simți

cuprinsă de un acces de râs. Simțea chicotelile efervescente bolborosind ca tabletele Alka-Seltzer pe care mama ei i le dădea când o durea burtica. Se chinuia să le țină în ea, dar deja tremura din cauza efortului, nereușind să le stăpânească. Ochii îi musteau de lacrimi de râs, iar fața i se făcuse roz ca zmeura. Ultima picătură care umplu paharul veni atunci când se uită la bătrânul din fața ei și văzu că lacrimi de râs curgeau și pe fața lui și tot corpul îi era zguduit de hohote. Tilly se temea că de data asta o să-i cadă dinții din gură de râs și o să se împrăștie pe jos și o să o muște pe mama ei de gleznă. Gândul acesta îi puse capac. Explodă ca o sticlă de suc acidulat agitată. Hohotele ei de râs se auziră în tot autobuzul, crescând și scăzând în intensitate precum gemul care fierbe într-o cratiță, în timp ce ea făcea eforturi eroice să se stăpânească. Dar n-avea nicio șansă. Cu cât mama ei îi spunea să nu se mai prostească și să stea potolită ca o fată cuminte, cu atât râdea mai tare. Știa că, așa cum zicea maică-sa, „se dădea în spectacol”, dar spectacolul mergea înainte pentru că nu mai era în stare să se oprească. Iar bătrânul nu o ajuta deloc. Lovea podeaua autobuzului cu bastonul lui de parcă bătea toba în ritmul crescendo al hilarității care-i cuprinsese pe amândoi cu atâta forță. În cele din urmă, râsul se temperă suficient de mult pentru ca Tilly să se calmeze și să-și compună o mină cât de cât rezonabilă. Dar calmul ei era într-un echilibru precar; era prea recent ca să facă față chiar și celei mai mici provocări. Când nevasta bătrânului, dezaprobatoare, se îndepărtă cu tot cu sânii săi de acesta, autobuzul se zgâlțâi brusc, iar bebelușul vomită pe tot pieptul ei și pe geantă și Tilly nu se mai putu stăpâni.

Coborâră la următoarea stație, iar Tilly fu bucuroasă să se dea jos din autobuz. Mirosul de vomă de bebeluș nu era deloc plăcut, iar bătrâna, cu cât încerca să se curețe, cu atât se murdărea mai

rău. Reușise chiar să o murdărească și pe controloare, care coborâse la ei să vadă ce era cu toată agitația aceea. Bătrânul râdea atât de tare în acel moment, încât se dezechilibrase cu totul și aproape căzuse de pe locul lui. Tilly presupuse că în seara aceea se va duce cu siguranță direct la culcare fără să primească nimic de mâncare la cină. Cât despre ea, o dureau fălcile de atâta râs, dar acum nu mai era așa de sigură că voia să ajungă controloare de autobuz.

Nu voia să fie nici recepționera unui doctor. La zece minute după ce coborâseră din autobuz, stăteau pe niște scaune tari, de lemn, în sala de așteptare rece și întunecoasă a medicului lor de familie, doctorul Bentley, iar Tilly era într-o competiție de holbat cu recepționera care stătea în spatele biroului din capătul sălii. Era o femeie slabă, cu păr negru prins la spate într-un coc atât de strâns, încât pielea de pe față era extrem de întinsă, de parcă-i rămăsese mică. Avea un nas lung, ascuțit și, atunci când intraseră, se uitase de sus la ele peste ramele ochelarilor. Se purta de parcă treaba ei era să-l apere pe doctor de pacienți, care de cele mai multe ori se agitau degeaba. Lui Tilly nu-i plăcea faptul că ea părea să creadă că mama ei nu era destul de bună. Destul de bună pentru ce, asta era prea mică să poată înțelege, dar o simțea oricum și știa că nu era frumos. Fața ei arăta de parcă mâncase lămâi, i se părea lui Tilly. Zâmbi în sinea ei la gândul că o să-i împărtășească și tatălui ei gluma, dar zâmbetul i se șterse repede, așa cum se topește o înghețată căzută pe asfalt, când își aminti că el plecase și, odată cu asta, își simți stomacul plin de noroi. Recepționera o urmărea cu atenție, de parcă Tilly ar fi putut în orice moment să o ia la fugă și să răstoarne teancurile de reviste perfect aranjate pe masa lucioasă sau cutia cu broșuri care lăudau beneficiile Sanatogenului[13] sau ale uleiului din ficat de cod și ale malțului. Mama ei o punea să

înghită în fiecare dimineață o lingură plină din substanța aceea vâscoasă, maronie, urât mirositoare, pentru că era „sănătoasă pentru ea”. Tilly nu înțelegea cum ar fi putut să fie. Numai vederea borcanului maroniu o făcea să vomite, iar gustul îi rămânea în gură cel puțin jumătate de oră după ce îi fusese administrată „doza”. Avea gust de caramea cu aromă de pește și făcea ca râgâielile ei să miroasă ca tomberonul din spatele pescăriei. Telefonul de pe biroul recepționerei sună, iar aceasta duse receptorul la ureche fără să-și ia ochii de la Tilly.

— Doctorul vă poate primi acum, îi spuse ea mamei lui Tilly cu o voce ascuțită.

Mama ei se ridică în picioare un pic cam prea repede, strângând geanta, și-i spuse lui Tilly:

— Așteaptă-mă aici și fii fetiță cuminte. Aproape că ajunsese la ușa cabinetului, când se întoarse spre ea și adăugă: Nu atinge nimic.

Tilly se încruntă. „Să fii fetiță cuminte” era interpretabil. Oferea alternative. Ar fi putut să răsfoiască revistele sau să le schimbe locul, stricându-le astfel ordinea perfectă. Ar fi putut să-și apese degetele, unul câte unul, pe suprafața lăcuită a mesei, pătând-o. Ar fi putut să-și treacă mâinile prin pliurile grele ale draperiei de catifea de la fereastră. Toate acestea ar fi fost scuzate ca fiind comportamentul unei fetițe în esență cuminte, dar care încearcă să-și alunge plictiseala în timp ce o așteaptă pe mama ei. Intuiția îi spunea lui Tilly că toate acestea ar fi enervat-o pe recepționeră mai mult decât dacă ar fi avut viermi în fund. Dar ultimele cuvinte pe care le rostise mama ei anihilaseră orice posibilitate: „Nu pune mâna pe nimic”. Tilly stătu nemișcată, gândind intens. După o clipă, sări din scaunul ei. Imediat, recepționera începu să se agite. Tilly se îndreptă întâi către reviste. Își așeză ambele mâini deasupra teancurilor de reviste și le mișcă înainte și înapoi, lăsând doar un spațiu infim între pielea ei și

copertele lucioase ale revistelor. Apoi, cu un singur deget, începu să deseneze forme în aer, la distanță de un fir de păr de suprafața lăcuită a mesei. Degetul ei se mișcă la început încet, schițând spirale și înfloriturі teatrale, dar apoi, brusc, coborâră și se înclinară și mai aproape de masă, ca o rândunică bând apă de pe suprafața unui lac. Recepționera devenea din ce în ce mai furioasă, așa cum fac adulții când sunt păcăliți în halul ăsta de un copil. Tilly se duse apoi la draperii, apropiindu-și palmele periculos de mult de planta artificială cu un aspect cam jalnic înghesuită într-un ghiveci mohorât maroniu, lângă unul dintre pereți.

— Fetițo, izbucni într-un final recepționera, ce crezi că faci aici?

Tilly se întoarse spre ea fără grabă și îi zâmbi ca un înger.

— Sunt o fetiță cuminte și nu pun mâna pe nimic, îi răspunse ea.

Tilly petrecu următoarele câteva minute prefăcându-se că mângâie draperiile în timp ce recepționera o privea în continuare furioasă, fără să poată face nimic. Tilly n-ar fi fost deloc surprinsă dacă ar fi început să-i iasă fum din urechi. Într-un final, se auzi zgomot de pași de dincolo de ușă și atunci Tilly se întoarse încet la locul ei și se așeză. Își aminti chiar să-și încrucișeze gleznele și își lăsă mâinile în poală ca să completeze imaginea cuminteniei întruchipate. Primul lucru pe care mama ei îl spuse când se întoarse în sala de așteptare fu:

— Ai fost o fetiță cuminte, Tilly?

Întrebare pe care Tilly o dejucă cu dibăcie, răspunzând:

— Nu am pus mâna pe nimic.

La lumina zilei, clipind din cauza strălucirii soarelui după ce stătuse în cabinetul întunecat al doctorului, mama ei o luă de mână. Părea mulțumită de fiica ei de data asta și îi cumpără

chiar și o înghețată de la taraba de lângă stația de autobuz. Gest pe care îl regretă imediat, căci autobuzul veni mai repede decât credeau ele, iar Tilly trebui să se urce și să găsească un loc ținând strâns într-o mână cornetul, fixând cu ochii înghețata rozalie din vârf, și lingând-o cu lăcomie în încercarea de a-și termina tratația înainte ca aceasta să se topească de la căldură. În vreme ce lingea ultimele picături de pe degete, Tilly se întrebă distrată ce medicament cumpărase mama ei pe rețetă de la farmacie. Singurul medicament pe care ea îl luase vreodată, din cauza unei tuse nesuferite, avusese aceeași culoare ca înghețata pe care o mânca acum și se numea *pelicinină.* Pe drumul către stația de autobuz mai trecuseră și pe la florărie. Mama ei cumpărase un buchet mare de trandafiri, garoafe și alte flori pe care Tilly nu le recunoscuse, dar care i se păreau frumoase și aveau un miros plăcut. Le cumpărase pentru mătușa Wendy, pentru că azi era ziua ei. Mătușa Wendy era prietena cea mai bună a mamei ei, ceea ce lui Tilly i se părea destul de ciudat pentru că nu aveau nimic în comun. Mătușa Wendy era o femeie gălăgioasă, prietenoasă, care saluta oamenii pe stradă fără să-i cunoască și nu i se părea deloc deplasat să răspundă la ușă îmbrăcată în capot și cu bigudiuri. Avea doi copii și un soț. Pe soț îl chema unchiul Bill, iar pe copii Karen și Kevin. Kevin era băiat și avea doisprezece ani, așa că Tilly nu avea de-a face cu el prea mult. Dar Karen era doar cu doi ani mai mare decât ea, prietenoasă și plină de viață la fel ca mătușa Wendy, așa că lui Tilly îi plăcea să se joace de-a cumpărăturile și de-a coafeza cu ea. Mătușa Wendy locuia la două străzi distanță de ele și avea întotdeauna suc roșu acidulat, un alt motiv pentru care lui Tilly îi plăcea să o viziteze. Se dădură jos din autobuz la stația obișnuită și Tilly observă că avea două pete mici de înghețată roz pe partea din față a rochiței. Încercă să le lingă, dar mama ei o opri.

— Lasă-le, Tilly. O pătezi și mai rău așa.

De fapt, pe Tilly nu o îngrijora starea rochiei sale; pur și simplu, nu voia să irosească înghețata. Toate casele de pe strada mătușii Wendy aveau în față grădini pătrățoase, înconjurate de ziduri din cărămidă roșie. Majoritatea aveau un pătrat de gazon în centru, mărginit pe toate cele patru laturi de câte o fâșie de pământ pe care erau plantate flori viu colorate. Lui Tilly i se părea că grădinile și casele erau făcute din piese de lego. Toate, în afară de cea a mătușii Wendy. Grădina din fața casei ei era acoperită cu pavaj fantezist în care, din loc în loc, era câte o gaură pentru o plantă sau un arbust și găzduia aproape douăzeci de pitici de grădină. Mai aveau și o moară de vânt din plastic, o roabă mică din lemn plină cu begonii, o statuie din piatră a unei femei dezbrăcate și o fântână a dorințelor. Unul dintre pitici stătea pe marginea fântânii cu o undiță în mână. Acela era preferatul lui Tilly.

— O, uită-te acolo! strigă Tilly încântată când ajunseră la poarta casei mătușii Wendy. Mătușa Wendy are o pasăre nouă. Nu e drăguță?

La loc de cinste, pe o bucată de sticlă în formă ovală care era înconjurată de o bordură de pietre asortate, stătea un superb flamingo din plastic roz. Tilly adora grădina din față a mătușii Wendy. Îi amintea de unul dintre acele locuri de pe litoral unde puteai să joci golf (doamnele dezbrăcate probabil că nu aveau voie să joace). Mama lui Tilly nu părea prea impresionată.

— Trebuie să recunosc că e pitoresc.

Mătușa Wendy apăru dintr-o parte a casei chiar înainte ca ele să ajungă la jumătatea aleii din față. Le întâmpină cu un zâmbet larg, cu brațele deschise și întrebă:

— Ce părere aveți de Englebert? arătă ea spre flamingo. Copiii mi l-au făcut cadou de ziua mea.

— Cred că e minunat, spuse Tilly cu convingere.

Mama ei zâmbi și îi dădu florile.

— La mulți ani, Wendy.

Mătușa Wendy luă florile vădit încântată și apoi se uită la chipul îngrijorat al mamei lui Tilly, palid în ciuda căldurii soarelui.

— Vă trebuie neapărat o ceașcă de ceai și o bucată de tort. Dar, mai întâi, lăsați-mă să probez cadoul pe care l-am primit de la Billy.

Le pofti în grădina din spate și le lăsă sub măr. Dispăru în casă și reapăru aproape imediat, ținând în mână un obiect mic, negru, dreptunghiular. Îl ridică în dreptul ochilor și îl îndreptă spre ele.

— Zâmbiți!

Clic.

4
Tilda

Câinele negru merge în spatele meu în timp ce mă lupt să înaintez pe faleză. Eli e gardianul meu. Vântul rece ca gheața mi-a biciuit deja fața, transformând-o într-o mască înțepenită și mi-a făcut obrajii roșii ca cireșele. Dacă mi-aș desface nasturii de la haină și aș ține-o larg deschisă, aș fi luată imediat de vânt și aruncată în cerul azuriu ca un zmeu uman și, fiindcă n-ar avea cine să țină de sfoară, m-aș pierde pentru totdeauna. Dar Eli e întotdeauna lângă mine, gata să țină de sfoară. Pentru o clipă mă simt tentată, dar, în loc să fac asta, ridic gulerul și mă afund și mai adânc la adăpostul lui. Brusc, o rafală de vânt îmi fură căciula și o ridică repede în aer, ca pe un balon scăpat din mână. Se învârtește în aer și se rostogolește în calea unui bărbat care merge în fața mea, la o distanță considerabilă. Bărbatul încearcă să prindă căciula fugară cu mișcări agitate și aceasta îl păcălește o clipă înainte de a-și lua zborul în văzduh, lansându-se sfidătoare apoi în mare. Omul se întoarce spre mine ridicând din umeri într-un gest exagerat de regret, ca un actor de mimă. Sunt prea departe de el ca să-i văd clar fața, dar cred că trebuie să fie a unui om cumsecade. Aș fi putut să aleg o rută mai ferită prin oraș, dar simțeam nevoia să fiu aproape de mare. Nu mi-e niciodată de ajuns să o privesc doar de la fereastră. Trebuia să-i simt mirosul sărat și să o aud cum izbește plaja și vuiește pe pietre. Am plecat din apartament ca să-mi cumpăr mâncare. Am adus destulă pentru micul dejun, dar am de gând să stau cel puțin câteva zile și voi avea nevoie de mai mult decât pâine și marmeladă. Fără căciulă, urechile încep să-mi țiuie, iar vântul îmi biciuiește obrajii pe care se preling lacrimi înghețate. Înainte ca fața să-mi amorțească de tot,

mă îndepărtez de mare și pornesc spre oraș. Eli mă urmează la o oarecare distanță; vigilent, respectuos, protector. Știu că nimeni în afară de mine nu-l vede. De când mă știu, am putut să văd lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le văd. Asta îmi complica viața. Mă compromitea, într-un fel; făcea din mine o ciudățenie. Dar, odată cu trecerea anilor, am învățat că era mai bine să fiu eu, cea adevărată, în secret, așa că mă prefac că sunt ca toți ceilalți. Nu îmi doresc să trăiesc așa, dar măcar am o viață mai puțin complicată. Și m-a făcut să mă simt mai puternică, mai dură. Nu am *nevoie* de compania nimănui. Eu îmi sunt de ajuns mie.

Nu mă grăbesc deloc și hoinăresc pe străzi, privind vitrinele magazinelor care-și prezintă produsele ca pe niște exponate ale unor galerii de artă extrem de selective. Papilele gustative îmi sunt stimulate de aroma intensă de pâine proaspăt coaptă și de vederea tartelor și produselor de patiserie așezate în rânduri, ca niște pernuțe incrustate cu bijuterii. În cele din urmă, încep să fac cumpărăturile pe care le-am tot amânat cu ocolurile mele.

După ce cumpăr suficientă mâncare ca să-mi hrănesc corpul și suficient vin ca să-mi fortific spiritul, mă îndrept din nou către faleză. În ciuda faptului că mi-a furat căciula, marea mă atrage la fel ca gesturile seducătoare ale unui amant neîndurător. Magazinele mici de pe faleză se deschid acum, dar au puțini clienți. Cândva, pentru o scurtă dar fericită perioadă de timp, aici a fost terenul meu de joacă; regatul copilăriei mele unde am fost fericită, liberă și protejată. Îi știam pe toți comercianții și proprietarii magazinelor pe nume. Pe cel de la pescărie îl chema Walter și, din când în când, îmi dădea gratis un coșuleț de moluște îmbibate în oțet maroniu iute și o furculiță de lemn cu care să le mănânc. Madam Petulengro îmi dădea voie să mă uit în globul ei de cristal și să joc

snap cu cărțile ei de tarot, iar Ralph și Ena, care vindeau cărți poștale, muzică rock și tot felul de suvenire de pe litoral, cântau cântece cu vorbe obscene precum „fund” și „poponar”. De fapt, Ralph le cânta, iar Ena îmi spunea să nu cumva să le cânt și eu când ajung acasă. Conrad, care era străin (probabil polonez, îmi dau seama acum, dar când eram mică nu-mi dădeam seama decât că era „străin”), stătea pe o barcă răsturnată pe plajă, lângă coliba lui Walter, cârpind năvoade. Întotdeauna avea o țigară între buze, care rămânea acolo chiar și atunci când mânca, bea sau vorbea. Eram fascinată de aptitudinile lui de fumător, dar accentul lui greu de descifrat combinat cu prezența permanentă a țigării în colțul gurii însemna că nu înțelegeam niciun cuvânt din ce-mi spunea. Îmi amintesc însă că avea un zâmbet blând. Dar acea perioadă de aur, acea stare de fericire n-a durat mult. Totul s-a întâmplat atât de demult și totuși, chiar și azi, când îmi aduc aminte, îmi simt sufletul greu. La Queenie a fost singurul loc în care m-am simțit cu adevărat bine și singura dată în viața mea când m-am simțit complet în siguranță. Probabil că mama știa asta. Probabil că-și dăduse seama că a fost cel mai fericit cămin pe care l-am avut vreodată, unde eram înconjurată de oamenii pe care-i iubeam și care mă iubeau la rândul lor. Cu toate astea, m-a trimis departe de locul acela. A fost și mai rău pentru că asta s-a întâmplat imediat după ce am ieșit din spital și fără să-mi dea nicio explicație acceptabilă pentru exilul meu. Îmi aduc aminte cum stăteam pe pat, lângă geamantanul pe care îl pregătise pentru mine, implorând-o să mă lase să rămân. Dar ea mi-a ignorat lacrimile și m-a dus jos, unde mă aștepta taxiul. Nu mi-a spus decât că era spre binele meu. Era o pedeapsă dură, pe care nu o meritam și pe care ea nici măcar nu și-a dat osteneala să o justifice. Nu mai știu nimic despre accidentul pe care-l suferisem, dar îmi aduc aminte cu o claritate dureroasă că m-a smuls din

paradisul copilăriei mele, cu mare, debarcader și sală de bal și mă condamnase la închisoarea coridoarelor lustruite, a sălilor de clasă reci și a dormitoarelor sufocante. Mirosul puternic al mării, al oțetului de pe cartofii prăjiți și al gogoșilor proaspete a fost înlocuit de duhoarea verzei înăbușite și de jocuri tâmpite. Am fost ca un pește pe uscat până când, zece ani mai târziu, am plecat de acolo cu o educație excepțională și cu sentimentul că mi se făcuse o nedreptate ireparabilă. M-am întors în timpul vacanțelor, dar n-a mai fost niciodată la fel. Abia dacă o vedeam pe mama, iar viața de la debarcader și de la Queenie mersese înainte fără mine. Pierdusem trecerile și schimbările subtile care se petreceau în viața de zi cu zi și nu eram mai mult decât o turistă. Chiar și la Queenie, locul care odinioară era casa mea, nu mai eram decât un oaspete acum. Singura mea consolare era că *ea* m-a iubit întotdeauna la fel de mult. Queenie mi-era ca o a doua mamă pe vremea aceea și de multe ori de-a lungul vieții mi-am dorit ca ea să fi fost mama mea.

Merg grăbită, bine încotoșmănată în haina mea groasă, puțin cocoșată din cauza vântului. Știu fără să mă uit în urmă că Eli alerga lejer ca să țină pasul cu mine și că dădea ușor din coadă. Când urc treptele ce duc la ușa de intrare în apartament, cineva îmi strigă numele.

— Tilda, ce mai faci, draga mea? Presupun că ai venit să faci ordine în lucrurile mamei tale.

Este domnișoara Dane. Penelope Dane; vecina de la parter a mamei. E la fel de bătrână ca Ursulețul Winnie și stă la fel de dreaptă ca o cercetașă la o paradă. Este apărătoarea de o viață a fustei din tweed în formă de A, a brigăzii costumului din două piese cu eșarfa de mătase și nu e de acord cu ceaiul la pliculeț, programele din timpul zilei de la televizor sau văicăreala de orice fel. Sau cu eufemismele.

— Îmi pare teribil de rău că a murit. Îmi plăceau șuetele noastre la o ceașcă de ceai. Mama ta a fost o femeie extraordinară. Chiar, ai vrea să treci pe la mine să luăm ceaiul împreună într-una din zilele astea? Ce zici, mâine, pe la patru?

Nu, chiar n-aș vrea.

— Da, sigur, îi răspund.

Habar n-aveam că mama mea și Penelope Dane luau ceaiul împreună. Întotdeauna crezusem că sunt doar vecine, poate doar puțin mai apropiate decât niște simple cunoștințe care se salutau.

Pun jos pungile cu cumpărături și caut cheia în fundul buzunarului. Mă uit în jos pe stradă. Eli a dispărut. A intrat deja în apartament și mă așteaptă.

E aproape ora prânzului și mi s-a făcut foame de la vânt și de la plimbare. Îmi agăț haina în cuierul de pe hol și duc sacoșele în bucătărie. În apartament este cald și lumina dă năvală pe ferestrele largi și pe ușile franceze. Căldura e furnizată de centrala excelentă pe care mama abia dacă o folosise. O instalase cu câțiva ani în urmă și apoi o tratase la fel ca pe o cameră bună; nu o folosea. Nu pentru că nu-și permitea să plătească facturile, doar că nu vedea rostul utilizării ei zilnice. Când veneam să stau la ea pentru câteva zile, îmi împachetam întotdeauna niște pulovere în plus și șosete de lână pe care să le port în pat. Aseară, când am ajuns, am rotit termostatul, așteptându-mă la un dezastru. Dar mașinăria a scos un zgomot recunoscător și, undeva, în inima boilerului, a prins viață o flacără. O asemenea risipă de electricitate părea un mic act de rebeliune împotriva mamei mele.

Încep să pregătesc prânzul. Eli stă sub masă, fixându-mă cu privirea lui stăruitoare. Rup o bucată din franzela proaspătă cu coajă crocantă și întind pe miezul ei moale, cald încă, niște unt cremos. Adaug câteva felii subțiri de brânză pe farfurie, câțiva castraveciori murați și câteva boabe de struguri. Am de gând să beau și un pahar cu vin;

sau chiar două. Mă simt ca și cum aș fi în vacanță. Aduc un pahar din living și îl clătesc. E un pahar gravat, cu o cupă delicată și un picior înalt, subțire, răsucit. Și paharul era tot „de bun", evident; o piesă prețioasă, din sticlă fragilă, sclipitoare. Dar la ce bun să posezi lucruri frumoase dacă tu nu le vezi și nu le folosești niciodată? Ar putea fi la fel de bine un pahar de plastic. Pentru ce îl păstra mama? Nu cred că aștepta vreo vizită a vreunui demnitar local, a unei celebrități sau a unui membru mai îndepărtat al familiei regale. Pare că mama și-a trăit viața într-un costum scorțos, sclivisit, închis până la ultimul nasture, croit din expresii de genul „dar dacă…", „ține de bun" și „ce va spune lumea?". I s-ar fi potrivit mult mai bine o rochie de vară în culori vii, țesută din expresii ca „urmează-ți steaua", „trăiește clipa" și „nu-mi pasă de urmări, dă-le încolo", dacă ar fi îndrăznit să o poarte. Se prea poate ca în sufletul ei să fi fost de fapt așa, dar eu n-am avut ocazia să văd asta. Prudența ei era paralizantă și și-a trăit viața sub anestezia continuă a acestei prudențe. Iar acum încep să mă tem că și eu sunt la fel ca ea. În mod sigur ascund cine sunt cu adevărat. Nu e o moștenire de care să mă bucur. Nu vreau să fiu femeia care-și irosește toată viața purtând rochia nepotrivită. Mai aduc un pahar din dulap și îl umplu cu apă minerală; și încă unul, doar așa, ca să mă simt bine.

După un prânz luat pe îndelete, cu ocazia căruia murdărisem trei dintre paharele de vin „bune" (în cel de-al treilea pusesem sâmburii de struguri) sunt gata să-mi continui munca de triere a lucrurilor mamei. După ce am băut vinul, nu vreau să mă apuc de ceva prea complicat, cum ar fi sortarea corespondenței care se adunase într-un teanc ce stătea să se răstoarne pe masa din bambus de pe hol. Mă plimb prin dormitorul ei cu intenția de a goli sertarele măsuței de toaletă. Mă trântesc pe pat și cizma mea se agață de ceva greu și solid de

sub pat. Mama nu era genul de femeie care să ascundă lucruri sub pat. Ea ștergea praful de sub pat ca un semn de bun-simț. E o cutie; o cutie lăcuită din lemn de nuc, cu o încuietoare complicată din aramă. Capacul ei marmorat strălucește și sclipește în nuanțe vii de caramel, miere și cremă de lămâie. E încuiată. Două lucruri îmi vin în minte când mă gândesc la ce-ar putea păstra cineva într-o cutie încuiată sub pat: comori și secrete. În orice caz, trebuie să găsesc cheia. Iau fotografia de pe masa de toaletă și mă holbez la fetița care-am fost, de lângă femeia care a eșuat atât de spectaculos să fie mama pe care mi-o doream. Ce secrete avea și unde era cheia?

5
Tilly

Cheia se afla pe raftul de sus al dulapului din bucătărie într-un vas de porțelan cu capac, cu dungi albe și albastre. Tilly trebui să se urce pe un scaun ca să ajungă la el și, chiar și atunci, degetele ei abia reușiră să apuce fundul vasului, făcându-l să se apropie periculos de marginea raftului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și își ținu răsuflarea când vasul se clătină în mâinile transpirate, neîndemânatice, de fetiță de șase ani, riscând să se izbească puternic direct de podeaua bucătăriei.

„Doamne Dumnezeule, Iisuse, Noe și Moise, vă rog, nu-l lăsați să cadă”, se rugă ea.

Tilly nu știa altă rugăciune în afară de *Tatăl Nostru,* care nu părea potrivită în cazul ăsta și era oricum prea lungă. Soarta vasului ar fi fost pecetluită înainte ca ea să apuce să zică „Sfințească-se numele Tău”. Tilly fusese la școala de duminică, dar își petrecuse timpul stând cu picioarele încrucișate pe o podea rece și ascultând povești despre arca lui Noe, deșertul lui Moise și aventurile lui Iisus și ale acrobaților lui. Nu ascultase cu prea multă atenție. Până la urmă, fără ca Tilly să știe sau să-i pese dacă asta se datora lui Dumnezeu, Iisus, Noe sau Moise, sau, pur și simplu, legilor fizicii, vasul se rostogoli în mâinile ei nerăbdătoare. Îl strânse la piept și se dădu jos de pe scaun. Luă cheia lungă, ușor mâncată de rugină, din ascunzătoarea ei și o strecură în buzunar. Avea de gând să lase vasul în spatele coșului de pâine, cumva ascuns vederii, până se întorcea, ca să nu mai trebuiască să se cațere de atâtea ori și să-i scape din mână. Dar apoi îi veni ideea că ar putea să păstreze cheia și să o ascundă altundeva. Era puțin probabil ca mama ei să-i observe lipsa, iar Tilly putea să o folosească oricând voia fără să mai treacă prin calvarul escaladării mobilei și al

echilibristicii de veselă. Asta însemna să pună imediat vasul la loc pe raftul de sus. Tilly se cățără din nou pe scaun și repetă rugăciunea, incluzând-o și pe Maria, Maica Domnului de data asta, ca să fie prevăzătoare. Funcționă. Vasul era la locul lui pe raft, iar Tilly zâmbi în sinea ei, în timp ce degetele ei trasau conturul cheii pe care o avea în buzunar. Stătuseră la mătușa Wendy suficient de mult ca mama ei să mănânce o felie de tort și să bea o ceașcă de ceai, în timp ce Tilly băuse un pahar de suc acidulat. Tilly își luase tortul și sucul în grădină ca să se joace cu Karen, în timp ce mama ei rămăsese înăuntru cu mătușa Wendy. Tilly știa că vorbesc despre chestii de oameni mari pentru că ascultase la ușă după ce o închisese. Nu auzise exact ce spuneau, dar era clar din vocile lor joase, serioase, că nu vorbeau despre flamingo sau dacă „mâinile care spală vasele sunt la fel de catifelate ca pielea de pe față cu lichidul verde de spălat vase Fairy". O auzise pe mama ei rostind numele tatălui, iar apoi i se păruse că izbucnise în plâns. Tilly era o bună ascultătoare și făcea asta adesea, ca să descopere indicii despre ce se petrecea în lume. Din propria-i experiență, știa că oamenii mari erau experți în a ascunde anumite lucruri de copiii lor, mai ales acele lucruri pe care ei chiar trebuiau să le știe. De exemplu, unde era tatăl ei? Plecase la muncă, îi spusese mama ei, dar unde? Și mai ales de ce? Și când avea să se întoarcă? Răspunsurile mamei la toate aceste întrebări erau întotdeauna vagi, dar Tilly chiar trebuia să afle ce se întâmplase, așa că ea continua să asculte și să spere că va descoperi mai multe indicii.

Tilly și Karen tocmai se jucau de-a coafezele, când mama ei veni în grădină să o ia acasă. Arăta obosită și avea ochii roșii, dar Tilly nu avea niciun chef să plece acum, când afla despre bărbatul lui Karen, care era „un leneș, un pierde-vară și, în plus, se dăduse la curva aia de chelneriță vopsită de la bar în timp ce ea era la salon la coafat". Nu

înțelegea de ce soțul imaginar al lui Karen juca fotbal cu o chelneriță și de ce asta însemna că era o curvă. Nu știa ce era aia o curvă. Dar ar fi putut afla dacă mama ei nu venea să o ia chiar atunci. Era și mai supărată pentru că expresia dezaprobatoare a mamei ei când o auzise pe Karen însemna că trebuie să fi fost vorba despre ceva ce i-ar fi făcut plăcere să înțeleagă și despre care mama ei nu i-ar fi vorbit nici în ruptul capului.

Când ajunseră acasă, mama ei se duse să „se întindă puțin”. Avea una dintre acele dureri de cap misterioase, iar Tilly știa că asta însemna că ar putea să stea în pat ore în șir. Îi spusese lui Tilly să fie cuminte și să se joace în liniște și atât; fără alte detalii. Asta îi oferea o grămadă de opțiuni, iar Tilly știa exact ce avea să facă.

Odată ce cheia era în siguranță în buzunar și vasul înapoi pe raft, Tilly deschise ușa din spate și ieși în grădină. Era mai cald ca niciodată, iar din aleea de beton ieșeau aburi. Roșiile se ofileau în ghivecele lor, ca niște doamne în vârstă plăpânde care aveau mare nevoie de o limonadă. Tilly avea de gând să le ude mai târziu, dar mai întâi voia să se ducă în magazie. Ținu cheia cu ambele mâini și o mișcă în broască. Broasca era largă și zornăia, dar Tilly învârti cheia răbdătoare așa cum îl văzuse pe tatăl ei de-atâtea ori și, într-un final, perseverența ei dădu roade. Păși în întunericul tăcut și răcoros și inspiră adânc, umplându-și nările cu mirosul de saci de iută, îngrășăminte și, firește, creozot. Era un miros familiar și reconfortant, ca al unei pături vechi favorite. Dar uneltele de grădinărit atârnau pe pereți părăsite, în șiruri ordonate, la locurile lor. Tilly dorise să intre în magazie ca să se simtă mai aproape de tatăl ei, dar acum că se afla înăuntru, înconjurată de lucrurile lui, îi era dor de el mai mult ca oricând. Ochii i se umplură de lacrimi fierbinți care i se scurgeau pe obraji în șiroaie sărate. Suspină zgomotos și își șterse nasul și fața cu mâneca

puloverului. Nu știa exact de când plecase tatăl ei. Nu trecuseră decât câteva zile, dar deja ei i se părea că trecuse o eternitate. Se întinse și dădu jos furca de pe perete. Îi mângâie mânerul neted de lemn, punând mâinile în locul pe care-l atinsese și tatăl ei, ca și când astfel ar fi putut să îl atingă pe el și să-i păstreze amintirea până când avea să se întoarcă. Fără tragere de inimă, Tilly agăță furca înapoi la locul ei și își îndreptă atenția către lada de lemn unde tatăl ei ținea pachete cu semințe, sfoară, etichete pentru flori și foi rupte din ziare cu articole despre grădinărit. Scotoci prin sertare admirând pozele frumoase cu flori de pe ambalajul pachetelor cu semințe și jucându-se cu ghemul mare de sfoară maro care începea să se deșire. Dedesubtul foilor de ziare descoperi niște lucruri despre care nu știuse: un săculeț cu tutun de rezervă, un pachet de foițe și o cutie de chibrituri. Tilly nu avea voie să se joace cu chibriturile. Aceasta era una dintre regulile categorice, imediat după cele care interziceau înjurăturile, minciunile și sucitul mâinii, nici măcar în glumă. Lui Tilly îi plăceau la nebunie chibriturile. Erau ca niște bețișoare magice. Luă cutia și o desfăcu. Goli chibriturile pe ladă și apoi începu să le pună la loc în cutie, unul câte unul. Asta nu însemna că se joacă cu chibriturile; doar le număra. Erau douăzeci și trei. Dar cine altcineva ar mai fi putut să știe asta? Și ce importanță avea dacă altcineva le-ar fi numărat și vedea că sunt doar douăzeci și două? Tilly alese cu grijă un chibrit și închise cutia. Strânse tare chibritul între degetul mare și arătător și, ținând cutia nemișcată cu cealaltă mână, îl aprinse. Mirosul era minunat și flacăra lumină preț de o secundă, după care Tilly suflă și o stinse, ca pe o lumânare de pe un tort aniversar. Era încântată de îndrăzneala ei și nici nu avea conștiința încărcată. Nu se jucase cu chibriturile. Le numărase și aprinsese unul singur. Ce era rău în asta? Cu toate astea, nu avea de gând să-i

povestească mamei. Tilly puse chibriturile înapoi în ladă și închise sertarul. Aruncă bățul ars într-un ghiveci gol și mai inspiră o dată aerul de magazie care acum era impregnat și cu un miros înțepător de fum. Acum o să se ducă să ude plantele leșinate și să se uite la mazărea dulce, iar apoi să vadă dacă se trezise mama ei. Păși afară din magazie în grădina coaptă de soare și închise ușor ușa în urma ei. O încuie și strecură cheia grea, lungă, înapoi în buzunar. Avea să fie secretul ei.

6
Tilda

Femeia din oglindă arată caraghios. Arată caraghios și penibil, ca cineva care e îmbrăcat cu hainele mamei sale. Iar ea poartă hainele mamei sale. Femeia din oglindă sunt eu. N-am nici cea mai vagă idee de ce mă preocupă cu ce o să mă îmbrac la ceai la domnișoara Dane. Nici măcar nu vreau să mă duc. Abia dacă o cunosc pe femeia asta. Mi se pare că e o femeie cicălitoare, băgăreață, ca una dintre membrele Institutului pentru Femei și îmi aduce aminte de fosta mea profesoară de latină; rezultă o imagine de ansamblu care pentru mine echivalează cu ceva, pur și simplu, înspăimântător. Nu mi-am adus decât blugii cu mine și mi-e teamă că vor fi priviți ca fiind prea neglijenți de către o femeie atât de atașată de fustele ei în formă de A și de cămășile cu nasturi din perle și din cauza asta mă aflu în fața oglinzii arătând absolut ridicol îmbrăcată cu una dintre fustele mamei mele. Am rugat-o pe Queenie să vină cu mine, dar nu vrea, invocând faptul că ea nu fusese invitată.

— E doar un ceai, îmi zice ea, amuzată de indecizia mea în legătură cu ce o să port, nu e balul operei. Vei arăta bine indiferent cu ce te îmbraci.

Ceasul din living bate ora patru. Acum am de ales între a fi punctuală și a arăta absolut ridicol îmbrăcată așa, și a întârzia și a mă simți confortabil. Irosisem jumătate de zi căutând cheia de la lada din lemn de nuc și tot nu o găsisem, așa că nu avusesem timp să mă gândesc la invitația la ceai a domnișoarei Dane decât în ultima clipă. Ca să țin pasul cu lista recentă a micilor, dar decisivelor mele acte de rebeliune, mă hotărăsc pentru blugi. Până la urmă, nu mă poate trimite la închisoare.

Domnișoara Dane nu face, desigur, nicio referire la faptul că am întârziat când îmi deschide ușa, minute bune mai târziu. Mă întâmpină călduros, dar pare să mai aștepte pe încă cineva, pentru că, înainte de a închide ușa, se uită pe coridor. Mă conduce în living și apoi se duce în bucătărie ca să prepare ceaiul. Serviciul de ceai este Clarice Cliff[34], ceaiul este *lapsang souchong*[35], iar biscuiții sunt de la Fortnum & Mason. E evident că domnișoara Dane nu e genul care să țină lucrurile de bune și, la vârsta ei, cine ar putea să o învinovățească pentru asta? Sau, poate, pur și simplu, nu deosebește hainele de sărbătoare de cele de zi cu zi, gândesc eu, după o evaluare mai atentă a livingului. Ceainicul fermecător are o husă croșetată. Figurinele Hummel de pe cămin stau cot la cot cu iepurașii și cățelușii Wade de care îmi aduc aminte că îmi cheltuiam banii de buzunar când eram mică. Grămada de cărbuni strălucitori e îngrămădită într-un vas de punci care pare scump și o statuetă superbă de bronz întruchipând un armăsar e folosită ca opritor de ușă.

— Spune-mi, ți-e frig, draga mea? Vino aici și stai lângă foc. Vrei să fii așa de bună să torni tu ceaiul? Ești mai îndemânatică decât mine.

N-aș paria. Deși trebuie să recunosc faptul că fața domnișoarei Dane pare mai binevoitoare în lumina slabă a focului, e de ajuns o singură mișcare bruscă a ei și sunt gata să încep să recit tabelul de declinări în latină sau să relatez într-o latină pompoasă că soldații au distrus cetatea. Am senzația că mă supune unui test; îmi evaluează abilitățile sociale să vadă dacă fac față. Până la urmă, ea adusese tava cu toate accesoriile pentru ceai din bucătărie fără să verse o picătură. Se pare că bătrânețea nu i-a slăbit trupul prea tare și presupun că i-a ascuțit și mai bine mintea. Reușesc să torn ceaiul fără să sparg nimic, dar sunt hotărâtă să nu mănânc biscuiți. Nu vreau să-mi forțez norocul și să împrăștii peste tot firimituri sau să uit

de bunele maniere și să înmoi biscuiții în ceai. Acum trebuie să mă gândesc să spun ceva potrivit și politicos. Aș putea spune ceva despre vreme sau să o întreb de sănătate. N-am nicio idee de ce părerea ei despre mine ar conta câtuși de puțin, dar, dintr-un motiv la fel de insondabil pentru mine ca și prognoza meteo, contează. Pur și simplu, nu vreau să-și facă o părere proastă despre mine și în același timp sunt furioasă pe mine că-mi pasă. Dar nu trebuia să-mi fac griji. Se pare că scopul domnișoarei Dane e să mă interogheze, nu să facă conversație.

— Cum faci față situației? Mama ta a fost o femeie extraordinară. Nu-i așa că ți-e îngrozitor de dor de ea?

Trebuie să răspund la aceste întrebări sau am dreptul să dau un telefon și să mă consult cu un avocat înainte? Domnișoara Dane și-a perfecționat talentul înnăscut pentru conversația directă, fără menajamente, ridicându-l la rang de artă marțială. Întrebarea ei m-a luat pe nepregătite. Vreau să-i răspund cu „vezi-ți de treaba ta” – nu ca să fiu nepoliticoasă, ci pentru că, pur și simplu, nu vreau să vorbesc despre asta și pentru că, oricum, e foarte complicat. Adevărul e că nu știu, dar răspunsul meu e:

— O, sunt bine. Mulțumesc. De fapt, nu eram așa de apropiate.

Domnișoara Dane recunoaște de la o poștă pe cineva care vrea să se eschiveze. Probabil că a fost profesoară. Altfel de ce m-aș simți ca o elevă de clasa a cincea care tocmai a inventat o scuză de doi bani pentru că nu și-a făcut tema?

— Dar, draga mea, era mama ta, iar tu ai fost unicul ei copil.

Fetița impertinentă care încă se mai ascunde undeva în adâncul meu ar vrea cu ardoare să răspundă: „Da, mulțumesc domnișoară Dane, sunt perfect conștientă de asta”, dar tăcerea fostei eleve de-a cincea cuprinse de vină are câștig de cauză.

Domnișoara Dane mă privește cu atenție în timp ce aliniez ceașca mea de ceai cu ceainicul de pe tavă astfel încât mânerele amândorura să fie îndreptate în aceeași direcție.

— Te fac să te simți stânjenită? întreabă ea, aproape cu blândețe.

— Cei mai mulți oameni fac asta până la urmă.

Ceaiul din după-amiaza asta e, pur și simplu, un supliciu. Îmi spun să nu exagerez și iau o înghițitură din conținutul fierbinte, negru și afumat, al cești mele.

— Mama ta era foarte mândră de tine. Mereu aștepta cu nerăbdare vizitele tale.

În mod clar nu voia să abandoneze subiectul. Foarte bine, atunci să dezbatem problema, nu? „Această Cameră crede că mama Tildei a fost un părinte iubitor și devotat”, este moțiunea sugerată de domnișoara Dane.

— Nu mă plăcea deloc, o contrazic eu.

— Dar bineînțeles că te plăcea!

Era o afirmație fără niciun suport.

— M-a trimis la internat. Nu mi-a plăcut deloc acolo.

Punct marcat.

— Probabil că a avut un motiv întemeiat să facă asta.

O replică lamentabilă nesusținută cu niciun fel de dovadă.

— L-a alungat pe tata. El nu s-a mai întors niciodată.

Să te văd ce mai zici acum.

— Așa ai văzut tu lucrurile atunci, draga mea, dar erai doar un copil. Se prea poate să aibă circumstanțe atenuante despre care tu nu ai știut.

Nu vreau să aud așa ceva.

— Da, eram doar un copil. Dar eu am fost acolo, dumneavoastră n-ați fost.

Subiect închis.

Mi-e cald și simt că-mi arde fața. Asta n-are nicio legătură cu faptul că stau lângă foc, ci cu

faptul că stau față în față cu domnișoara Dane. Cum îndrăznește să-mi spună ea despre viața mea! Nu știe nimic despre asta. Iau o altă înghițitură de ceai. Îmi lasă un gust amar în gură. M-am săturat și de ceai și de compania ei, dar îmi reamintesc că domnișoara Dane e o femeie bătrână care a suferit și ea o pierdere la moartea mamei mele. Probabil că are un cerc restrâns de prieteni, fiecare dintre ei foarte prețios pentru ea, iar mama mea se număra printre aceștia.

— Te iubea foarte mult, draga mea.

Vocea ei este mai blândă acum, dar mai intensă. Se apleacă spre mine și mă fixează cu ochii ei blânzi, cenușii.

— Vorbea mereu despre tine și de aceea trebuie să mă ierți dacă am spus ceva ce nu se cuvine. Știu atât de multe despre tine încât am impresia că te cunosc. Mi-a povestit despre fiecare reușită a ta, profesională sau din viața particulară, mai mică sau mai mare, cu extrem de multă dragoste și mândrie. Erai persoana cea mai importantă din viața ei. Clatină din cap cu tristețe și adaugă aproape imperceptibil, dar totuși suficient de tare cât să aud. Poate prea importantă.

Iau o înghițitură de ceai mai mare decât intenționasem. Lichidul închis la culoare este încă foarte fierbinte și îmi arde gura și gâtul, dar durerea e bine-venită, îmi distrage atenția. Mă simt de parcă am dat două pagini deodată din carte și am pierdut șirul poveștii. Realitatea îmi devine neclară ca și când aș privi printr-o fereastră pe care șiroiește ploaia. Nu recunosc deloc femeia pe care ea o descrie ca fiind mama mea. Îmi descrie mama la care eu am tânjit, la care am visat și pe care m-am rugat dintotdeauna s-o am. Mama model din reclama la detergenți. Mama pe care n-am avut-o niciodată.

— Îți place conopida?

Întrebarea bizară a domnișoarei Dane îmi distrage atenția și mai abitir decât ceaiul fierbinte.

Îmi stârnește interesul și nu mă lasă să-mi duc gândul mai departe.

— Nepoata mea insistă să-mi facă ea cumpărăturile, deși sunt perfect capabilă să le fac și singură. Nefericita aceea îmi aduce mereu chestii pe care nu pot să le diger. Săptămâna asta mi-a adus conopidă. Nu suport chestiile noduroase.

Plec de la domnișoara Dane cu gura arsă, cu capul calendar și cu o conopidă. Când ajung la ușă, își pune mâna pe brațul meu.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat, draga mea, dar cred că trebuia să știi tot ce ți-am spus.

Îmi zâmbește pentru prima dată de când o știu. Și poate că n-aș mai fi considerat-o o bătrână țăcănită, băgăreață și înspăimântătoare dacă nu mi-ar fi spus la despărțire:

— Când vii data viitoare, să-ți aduci și câinele.

Întoarsă în apartamentul mamei, stând furioasă la masa din bucătărie, sute de întrebări vuiesc în mintea mea ca niște iele tânguitoare. De ce mama nu mi-a spus niciodată că e mândră de mine? De ce m-a trimis departe? Unde a plecat tata? De ce eu nu am știut că m-a iubit? Cine naiba era ea când nu era cu mine? Mâinile îmi tremură când iau un chibrit din cutia din fața mea și îl aprind. După ce arde, mai aprind unul și apoi încă unul. Nu am voie să aprind decât zece chibrituri pe zi și, când ajung la al zecelea, Eli se târăște de sub masă și se așază la picioarele mele. Dar eu nu mă simt deloc mai liniștită. Încerc să-mi răcoresc gâtul ars și furia clocotitoare bând pahar după pahar de vin alb de la rece din paharul de vin al mamei mele. E ca și cum ai arunca apă într-o tigaie cu ulei încins. Furia îmi explodează într-un acces distructiv și arunc prețiosul pahar de vin în masca chiuvetei. Cioburile tăioase sclipitoare de sticlă zboară în aer, se rotesc și ricoșează înainte să formeze un mozaic în zigzag care oglindește propria mea înfrângere. E ciudat cum sunetul spargerii și spulberării paharului îmi alină mintea tulburată. Prea mult vin,

prea repede, pe stomacul gol mă face să mă clatin și mă sprijin de bufetul din lemn de pin care e mai șubred decât credeam eu. Partea de sus se clatină amenințător și următoarea bubuitură pe care o aud nu mai vine ca o alinare. Un vas mic, dungat, de care-mi amintesc din copilărie, zace în bucăți triste pe podea. Între bucățile albe și albastre văd ceva auriu, strălucitor. E o cheiță de alamă.

7
Tilly

Era prea cald. Nu era căldura aceea veselă a rochiilor de bumbac înflorate și a hamacelor vărgate, ci căldura aceea posacă, lipicioasă, a cămășilor de nailon mulate pe corp și a scaunelor de plastic transpirate. Prânzul era oribil, iar Tilly abia aștepta să se termine. Nu mâncarea o deranja; mâncarea era bună. Crochete din carne de pește, piure de cartofi instant și fasole boabe din conservă. Cartofii din grădină încolțeau, iar mazărea era hrană pentru păsări. Mama lui Tilly fuma o țigară după prânz. Nu se pricepea la asta, dar Tilly o scuza, pentru că era doar începătoare. Se apucase doar de o săptămână și încă nu se prinsese cum se face. Fuma de parcă ar fi vrut să provoace pe cineva să-i spună că nu avea voie. Nu părea că-i face deloc plăcere. Tilly credea că o face doar ca să fie altfel, la fel cum făcea și ea uneori, când se îmbufna și nimeni nu-i acorda atenție și atunci purta pantofii în piciorul greșit sau își punea cardiganul cu fața în spate. Dar asta era mai mult decât o supărare trecătoare și din cauza asta prânzul i se părea oribil. Dispoziția mamei ei era ca un puroi pe cale să se spargă. Tilly învățase să aibă grijă când mama ei era prost dispusă. Adesea, juca împreună cu tatăl ei un joc numit „Monstrul se trezește”. Tatăl ei se prefăcea că era un monstru fioros ca un dragon care înghițea copii de vii și le rontăia oasele. Când dormea, Tilly trebuia să meargă în vârful picioarelor pe lângă el și să-i atingă vârful nasului fără să-l trezească. Întotdeauna sărea din scaun și o prindea exact când ea credea că reușise. Răgea și mârâia cumplit, iar ea râdea până îi dădeau lacrimile. Dar acum, când mama ei era Monstrul, nu mai era deloc nostim. Nu era un joc; era de-adevăratelea. Tilly tăie cu grijă crochetele de pește în dreptunghiuri egale și

mestecă fiecare bucățică de cinci ori înainte să o înghită. Puse cuțitul și furculița drepte ca niște soldați de-o parte și de cealaltă a farfuriei în timp ce număra fiecare cele cinci mestecături. Înmuie fiecare bucată de pește în picătura de ketchup de pe marginea farfuriei și mâncă cinci boabe de fasole la fiecare înghițitură. De fiecare dată după ce lua o gură din paharul cu suc de portocale, îl punea pe masă înapoi exact în același loc, cu poza cu câinele spre ea. Tilly credea că dacă se concentra foarte tare pe ce făcea, nu va face și nu va spune nimic ce ar putea să o supere pe mama ei și să-l trezească pe Monstru. Era ca și cum ar fi făcut o vrajă, numai că, în loc de broaște și sânge de lilieci, folosea crochete de pește. La desert aveau budincă de banane. Rece.

Tocmai când Tilly urmărea cu linguriță ultima bucățică de banană din farfurie și se întreba ce o să urmeze, mătușa Wendy sosi ca un curcubeu pe cerul plumburiu de furtună. Tilly simți că elasticul întins până aproape să se rupă care o lega de mama ei fusese tăiat. Mătușa Wendy începu să râdă în hohote când o văzu pe mama ei fumând.

— Dumnezeule mare, Gracie! Cine te crezi – Marlene Dietrich?

Obrajii mătușii străluceau și, deși purta o rochie largă de bumbac plină cu trandafiri roz pe un fundal de culoarea cremei de unt și sandale cu toc mic și cu barete, se vedea că-i era cald și era însetată.

— Pune ceainicul pe aragaz, draga mea. Aș face moarte de om pentru o ceașcă de ceai.

Mama se ridicase de pe scaun să pună de ceai, reușind să schițeze un zâmbet. Tilly privi din nou sandalele mătușii Wendy. Îi plăceau la nebunie sandalele de damă de genul celor pe care le purta ea. Îi plăceau tocurile lor care făceau zgomot, vârfurile ascuțite cu fundă deasupra și curelele delicate. Pe lângă ele, sandalele ei de piele maro cu baretă în formă de T de la Clarks erau așa de

urâte și de grosolane, iar pe cele roșii nu avea voie să le poarte decât la ocazii. Mătușa Wendy îi zâmbi și căută în geantă.

— Poftim, Tilly, spuse ea, dându-i câteva monede. Ce-ar fi să dai o fugă până la magazin să-ți iei o înghețată?

Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Mătușa Wendy voia să discute ceva cu mama ei și nu voia ca Tilly să audă. Dar de data asta, Tilly nu se supără. Era fericită să scape de tristețea copleșitoare și de nervii întinși ai mamei ei. Știa că era în neregulă ceva, dar nu știa ce putea face ca să fie totul bine. Dar era treaba mamelor să aibă grijă ca totul să meargă bine, iar ea nu era mamă. Crema de banane avusese coajă de banane și cocoloașe și nici măcar nu fusese o budincă în adevăratul sens al cuvântului, așa că o înghețată ar fi putut să compenseze întru câtva un desert care lăsase de dorit. Și totuși, Tilly nu putu să se abțină să nu aștepte la ușă după ce o închisese, suficient cât să o audă pe mătușa Wendy strigând cu bunăvoință:

— Și nu sta acolo să asculți, domnișorico!

Tilly încă o mai auzi râzând când închise în urma ei poarta grădinii. Magazinul era la trei străzi depărtare, nu trebuia să traverseze, dar Tilly nu avea voie decât arareori să meargă acolo de una singură. De când plecase tatăl ei, lucrurile se schimbaseră, totuși. Când era cu ea, mama ei era atentă la tot ce făcea sau spunea. O taxa și pentru cea mai mică poznă și, de fiecare dată când aducea vorba de tatăl ei, îi răspundea fie cu o tăcere dezaprobatoare, fie cu țipete furioase, fie îi tăia vorba. Tilly nu mai știa ce să creadă. Era ca și cum cineva schimbase toate regulile și uitase să o anunțe și pe ea. Incertitudinea o speria mai rău decât țipetele. Și tot nu înțelegea de ce plecase tatăl ei. În ziua în care plecase, o luase în brațe îi spusese să fie fată mare și să aibă grijă de mama ei. Ea îl implorase să nu plece, dar el o sărutase pe creștetul capului și îi răspunsese:

— Cineva trebuie să aducă bani în casă.

Atunci, Tilly îi oferise toți banii din pușculița ei ca să rămână și ochii tatălui ei se umpluseră de lacrimi când îi refuzase clătinând din cap și-i făcuse cu mâna în semn de adio. Acum, dacă i se dădea voie să meargă afară să se joace sau dacă pleca la școală, era ca și uitată. Dacă se întorcea târziu acasă, nimeni nu băga de seamă și mama ei nu o întreba niciodată unde fusese sau ce făcuse. Tilly era sigură că mama din reclama la detergenți n-ar uita, pur și simplu, de copiii ei. Și totuși, noua situație avea și unele avantaje. Mai multă libertate însemna că marginile lumii ei se extindeau ca o băltoacă de lapte vărsat, iar Tilly era gata să profite la maximum de asta. În timp ce încerca să se decidă ce aromă de înghețată să-și cumpere, brusc ochii i se umplură de lacrimi. Întotdeauna mânca o înghețată pe drumul spre casă când tatăl ei o ducea la cimitir să-i vadă pe bunicul Rory și pe bunica Rose. Tilly nu-i vedea prea des pentru că era mult de mers până acolo, dar îi iubea foarte mult. Bunica Rose era o femeie zgomotoasă, veselă, care se dădea cu ruj roz strident și purta fuste strâmte care o făceau să meargă legănat. Bunicul Rory fuma pipă și spunea mereu glume obscene. Stăteau pe o bancă în vreme ce Tilly aranja florile de pe mormintele în care erau îngropați unul lângă celălalt și întotdeauna mânca o înghețată când se întorceau acasă. Mama ei nu-i însoțea niciodată la cimitir. Tilly mergea cu tatăl ei cu autobuzul și el îi spusese că acela trebuia să rămână secretul lor pentru totdeauna. Spunea că mama ei nu putea să-i vadă pe bunicul Rory și pe bunica Rose, așa că era mai bine să nu-i spună. Nici ei, nici altcuiva. Acum că tatăl ei plecase, își dădu seama că nu mai avea cum să ajungă singură la cimitir. Era posibil să nu-i mai vadă niciodată.

Se plimbă alene pe stradă, trăgând de nas ca să-și oprească lacrimile și ținând strâns în mână banii de înghețată. Gândurile i se întoarseră la mătușa

Wendy și la asemănarea ei izbitoare cu o zână protectoare, mereu zâmbitoare și puțin autoritară, care pica la țanc, exact când era ea la ananghie. Și cățelușa Lassie era tot cam la fel, numai că ea era mai serioasă și putea să se înțeleagă cu oamenii mari prin lătrat, deși Tilly nu înțelegea niciodată ce zicea. Dacă se gândea mai bine, unchiul Bill semăna mai mult cu Lassie. El era foarte calm și știa întotdeauna ce e de făcut. Venea dintr-o țară care se numea Newcastle, iar Tilly nu înțelegea niciun cuvânt din ce spunea el. Mergând, Tilly era atentă la picioarele prinse în capcana sandalelor ei urâte maro, având grijă să nu calce în găurile din pavaj, ca nu cumva să o îndoaie de spate pe mama ei. Oricum, mama ei părea să aibă destule probleme pe cap și-așa, deși Tilly nu știa exact care erau acestea. Încercă să joace un pic șotronul sărind și țopăind, dar era prea cald pentru asta, așa că începu să se holbeze din nou la picioarele ei.

De-ai să calci pe-o crăpătură,

O s-o îndoi pe mama ta de șină.[6]

Deja amețise de la atâta holbat și de la atâta atenție. Tilly își încrucișă degetele și scuipă pe pavaj în semn că a terminat de jucat și că dacă de-acum înainte avea să calce pe o crăpătură, nu se mai punea. Nu era sigură cine se ocupa de jocurile astea și cine făcea regulile. La început crezuse că poate Dumnezeu, sau Iisus, sau Noe, dar, dat fiind faptul că toți erau faimoși pentru bunătatea și sfințenia lor și, în cazul lui Noe, pentru faptul că avea o corabie atât de mare, nu prea-i venea să creadă că ei ar fi fost de acord cu un joc ce presupunea să-ți schilodești mama. Tilly văzuse un handicapat odată, când era la cumpărături cu tatăl ei, căutând o stropitoare nouă. Era un grăsan cu o burtă gelatinoasă, cu obraji bucălați, care stătea într-un scaun cu rotile împins de o femeie palidă, costelivă, care, după părerea lui Tilly, trebuia să fie nevasta lui și care cu siguranță avea să ajungă și ea infirmă dacă îl mai căra mult pe bărbatu-so peste

tot. Tatăl ei i-a spus să nu îi zică „handicapat” pentru că nu era frumos, dar lui Tilly i se păruse că omul se simțea bine așa cum era. În orice caz, dacă nu erau Dumnezeu, Iisus sau Noe cei care supravegheau jocurile, ajunse la concluzia că trebuia să fie un monstru din cer (dar evident că nu din aceeași bucățică de cer unde locuia Dumnezeu) care te observa de acolo de sus să vadă dacă respecți regulile.

Tilly ridică ochii de la încălțările ei căutând ceva mai interesant la care să se uite și o zări pe doamna O’Flaherty, care tocmai ieșea pe poartă, arătând strălucitoare în hainele de poliester verde-gălbui.

— Bună ziua, domnișoara Tilly, unde-ați plecat în această frumoasă după-amiază?

Lui Tilly îi plăcea că doamna O’Flaherty îi spunea „domnișoara Tilly” și vorbea cu ea de parcă ar fi fost adult. Doamna O’Flaherty vorbea mai ciudat pentru că venea de pe o insulă, dar lui Tilly i se părea drăguț cum vorbea ea, melodios, și oricum înțelegea mult mai bine ce spunea ea decât ce spunea unchiul Billy.

— Mă duc la magazin să-mi iau o înghețată.

— Și îmi acordați favoarea de a vă însoți?

Fața lui Tilly se lumină când aprobă zâmbind, iar inima irlandeză mare și iubitoare a doamnei O’Flaherty se strânse de milă. Doamna O’Flaherty știa despre tatăl lui Tilly și despre boala mamei ei. Cartierul în care locuiau era acel gen de cartier unde secretele erau la fel de greu de păstrat ca banii în ziua de salariu, iar treburile celorlalți erau divertismentul tuturor. Dar nu era cu răutate, iar doamna O’Flaherty era îngrijorată că mama lui Tilly, în mod evident extrem de fragilă, se lupta zi după zi să păstreze ce mai rămăsese din căminul familiei lor greu încercate. Și îi părea rău pentru Tilly. Părea o fetiță atât de ciudată și singuratică. Nu semăna deloc cu progeniturile ei pe care le lăsase în grija fetei celei mari, Teresa, în timp ce ea

se strecurase afară din casă pentru a petrece o jumătate de oră liniștită.

— Mergi și tu la magazin?

Tilly sărea pe lângă doamna O'Flaherty ca să țină pasul cu mersul ei surprinzător de sprinten.

— Nu, domnișoară Tilly, merg la spovedanie.

— Unde e spovedania?

Doamna O'Flaherty zâmbi.

— Nu e un loc; e un lucru pe care trebuie să-l fac.

Tilly se gândi un moment.

— Păi, și unde îl faci?

— La biserică, domnișoara Tilly, sub privirea Domnului care mă veghează.

— Pot să mă uit și eu?

Doamna O'Flaherty ezită. Sigur, ce era rău în asta? Vederea chipului plin de entuziasm al lui Tilly o făcu să se hotărască.

— Ești sigură că mama ta nu o să se supere?

— Nici măcar nu o să observe.

Din păcate, gândi doamna O'Flaherty, asta era probabil adevărat. Biserica era la capătul străzii, pe colț. O clădire imensă, așa i se păru lui Tilly, cu turle ascuțite și cupole și ferestre din sticlă colorată, exact ca un castel sau ca un palat. Avea o turlă înaltă care se înălța direct spre rai. Lui Tilly îi plăcea mult mai mult biserica aceasta decât cea la care mergea ea duminica și care era modernă, ca o cutie de beton fără nicio turlă și avea și parcare. Tilly își dădu seama că biserica doamnei O'Flaherty semăna mult mai bine cu genul de loc unde Dumnezeu ar fi locuit cu îngerii lui, chiar dacă încă nu-i călcase pragul. Doamna O'Flaherty urcă treptele de piatră care duceau la ușile masive din lemn, iar Tilly merse alături de ea. Roti inelul de metal care servea drept mâner și deschise ușa ce dădea în răcoarea casei lui Dumnezeu pe pământ. Tilly înțepeni și privi uimită. Nu mai văzuse niciun loc atât de frumos până atunci. Șirurile de lumânări aprinse luceau în întuneric la fel ca

instalațiile electrice din pomul de Crăciun. Oriunde se uita erau culori vii, strălucitoare, auriu și argintiu și scântei, luciri și străluciri. O adiere magică plutea în aer. Tilly se gândi că era ca și cum cineva pusese într-o cutie un parc de distracții, o poveste și un Crăciun și apoi o agitase, amestecându-le pe toate, după care le deșertase, răsturnând cutia. Singurul lucru care lipsea era zgomotul, dar tăcerea făcea ca locul acela să pară și mai frumos. Înțelegea de ce Dumnezeu și îngerii lui voiau să locuiască aici. Nici pe ea n-ar fi deranjat-o să locuiască într-un astfel de loc. Doamna O'Flaherty făcu o plecăciune ciudată spre altar și se așeză pe una dintre băncile negre de lemn. Tilly se așeză lângă ea, ușurată că doamnei O'Flaherty nu-i cedaseră genunchii, așa cum crezuse ea, înainte să-și dea seama că acolo voise să se așeze. Suprafața rece, netedă a lemnului îi dădea lui Tilly o senzație plăcută pe picioare, dar cel mai mult îi plăceau pacea și liniștea de acolo. Și acasă la ea era liniște mai mereu, dar nu era la fel ca aici. Acasă era o liniște încordată, așa cum era când îți țineai respirația până când simțeai că are să-ți explodeze pieptul. Aici, liniștea era ușoară și adâncă și Tilly se afundă în ea ca într-un morman de perne de catifea. Și doamnei O'Flaherty îi plăcea liniștea de aici. Dumnezeu îi era martor, avea parte de prea puțină liniște în timpul zilelor ei pline de agitație. O privi pe Tilly, care era pierdută în lumea ei, uitându-se cu gura căscată în jur, și, pentru o clipă, doamna O'Flaherty o invidie pentru inocența ei și pentru capacitatea de a fi uimită. Tăcerea fu spartă de zgomotul unor pași iuți când un bărbat în rochie lungă, neagră, cu guler alb, traversă biserica și intră într-o cabină mică de lemn care se afla într-o parte a culoarului și închise ușa. Doamna O'Flaherty se ridică în picioare.

— Acum, stai și așteaptă-mă aici, domnișoară Tilly. Nu durează mult.

Doamna O'Flaherty intră și ea în cabină după bărbat, folosind o altă ușă și tăcerea se strecură din nou în fiecare ungher al bisericii, iar Tilly rămase singură și fascinată. Dar nu se simțea singură. Încă nu putea să-i vadă, dar știa că mai erau și alții aici. Închise ochii și respiră adânc, trăgând pe nări mirosul de lemn lăcuit, de lumânări și tămâie. Până și locul mirosea a magie. Se întrebă cine avea însărcinarea minunată de a aprinde toate lumânările și de câte chibrituri era nevoie pentru treaba asta. Când deschise ochii din nou, Tilly avea companie. Un cuplu în vârstă stătea tăcut, ținându-se de mână. Se uitară la Tilly și zâmbiră. Ea se aplecă spre ei și șopti:

— Bună ziua, eu sunt Tilly.

Bătrânul ridică mâna femeii, pe care o ținea în a lui.

— Ea este frumoasa mea soție, Gloria Bow, iar eu sunt cel mai norocos om de pe pământ, Albert Bow.

— Și mai ești și foarte chipeș pe deasupra, dragostea mea, șopti soția lui.

Pe banca din fața lor, o tânără scria furioasă într-un carnet, iar mai în spate, către ușă, un băiețel se juca pe culoar cu o mașinuță. Dar tăcerea rămase netulburată de prezența lor. Doamna O'Flaherty se ținu de cuvânt și nu stătu prea mult. După doar câteva minute petrecute în cabină cu bărbatul, se întoarse și se așeză din nou lângă Tilly. Trase în jos cu putere, spre genunchi, de marginea rochiei ei verzi și își înclină capul. Ținea în mâini un șirag frumos din mărgele roșii strălucitoare care zornăiau încetișor când se atingeau una de cealaltă în timp ce ea le mișca între degete. Doamna O'Flaherty începu să vorbească singură în șoaptă în timp ce număra mărgelele. Părea că spune aceeași poezie la nesfârșit, de parcă încerca să o memoreze. Era ceva despre două doamne care se numeau Mary și Grace și fructul lor. Iar apoi spuse ceva care-i era cunoscut lui Tilly. Era *Tatăl Nostru.*

Doamna O'Flaherty își spunea rugăciunile. Tilly i se alătură. I se păru că așa era politicos să facă. Pe cea cu Mary și Grace o îngăimă doar, încercând să o învețe pe măsură ce o spunea, dar când fu vorba de *Tatăl Nostru,* vocea ei răsună în biserica goală clară, plină de încredere. Când doamna O'Flaherty termină de numărat mărgelele, se opriră din rugăciune. Era un pic roșie la față și un pic udă în jurul ochilor, de parcă ar fi plâns sau ar fi râs, dar Tilly crezu că era probabil din cauza efortului făcut ca să se roage și să numere în același timp. Doamna O'Flaherty strecură șiragul de mărgele în geanta maro și mare pe care o ținea la îndoitura cotului. Se întoarse spre Tilly și îi zâmbi.

— Domnișoară Tilly, sunt sigură că rugăciunile noastre l-au făcut pe Domnul nostru să ne asculte. Aveți o voce frumoasă pentru rugăciuni.

— Putem să ne întoarcem și în altă zi?

— Domnișoară Tilly, casa Domnului nostru e întotdeauna deschisă și sunt sigură că s-ar bucura să te vadă oricând.

Când se ridicară să plece, ușile mari de lemn se deschiseră și mai mulți oameni intrară în biserică. Vreo câteva femei o salutară călduros pe doamna O'Flaherty. Se uitau la Tilly și apoi din nou la doamna O'Flaherty de parcă îi adresau o întrebare mută la care doamna O'Flaherty alese să nu răspundă decât cu o ușoară înclinare a capului. Afară, soarele încă strălucea și parcă era și mai cald după răcoarea din biserică. Gândurile lui Tilly reveniră la înghețată. Îi mulțumi doamnei O'Flaherty pentru că o lăsase să vadă „spovedania" și doamna O'Flaherty îi răspunse că îi făcuse aceeași plăcere ca florile de mai, ceea ce Tilly nu prea înțelese, dar i se păru oricum că suna frumos. Porni în direcția magazinului, dar nu mersese decât câțiva metri când se întoarse și strigă:

— Doamna O'Flaherty, ce detergent folosiți?

Doamna O'Flaherty râse auzind întrebarea ciudată a lui Tilly, dar îi răspunse oricum:

— Daz.

„Asta explică totul", gândi Tilly.

O porni spre magazin și își cumpără o înghețată de căpșuni care i se prelinse pe mâini și se topi înainte de a apuca s-o mănânce. Încă își lingea degetele când urcă treptele de la ușa din spate. Nu intră imediat, ci se ridică șovăielnic în dreptul ferestrei ca să vadă dacă mătușa Wendy mai era acolo. Mama ei era singură la masa din bucătărie. O țigară ardea într-o scrumieră lângă cotul ei, iar ea era aplecată aproape de masă și scria într-un carnețel albastru. Tilly se îndepărtă de casă și rătăci prin grădină către magazia unde o așteptau chibriturile. Cheia de la magazie era cuibărită în fundul buzunarului ei.

8
Tilda

Știam cumva că micuța cheie de alamă se va potrivi în încuietoarea cutiei din lemn de nuc, dar nu aveam nicio idee despre ce urma să găsesc înăuntrul ei. Capacul ridicat îmi dezvăluie teancuri de carnețele ordonat aranjate. Jurnalele mamei. Habar n-aveam că ținuse un jurnal. Dar cum aș fi putut să știu? După ceaiul de la domnișoara Dane, am impresia că sunt multe alte lucruri pe care nu le știu despre mama. Acum, caietele stau împrăștiate în fața mea ca o altă cutie de chibrituri. Dar oare vor aprinde ele o lumină care să mă ghideze sau un foc care să-mi ardă amintirile? Aproape sigur că ambele. Încă din copilărie mi-a plăcut să mă joc cu chibriturile, dar acum asta s-a transformat într-un ritual. Unii oameni se taie. Eu aprind chibrituri. Mă joc cu focul, dar acesta este sub controlul meu. Aș putea să-mi provoc arsuri sau să dezlănțui conflagrații catastrofale. Dar aleg să n-o fac. Cel puțin până acum. Caietele sunt de diferite culori și dimensiuni, dar cel de deasupra arată de parcă ar fi fost pus acolo intenționat. E un caiet mic, albastru, cu însemnări care încep în anul când eu am împlinit șapte ani. Când îl răsfoiesc, inima-mi bate să-mi spargă pieptul. Nu e doar o agendă pentru programări, zile de nașteri și aniversări. E povestea întreagă, detaliată, a vieții secrete a mamei mele; o viață pe care eu am împărțit-o, intersectându-mă și lovindu-mă de ea, dar pe care n-am împărtășit-o niciodată cu adevărat. Până acum. Fiecare pagină e umplută cu scrisul ei elegant. Cuvinte precum „dragoste”, „ură”, „Tilly” cer să fie citite, dar femeia care le-a scris e o străină pentru mine și acum mă simt mai mult înfricoșată decât nerăbdătoare în legătură cu ce-aș putea descoperi. Caietul îmi alunecă din mână și cade înapoi în cutie cu un zgomot surd. Stau pe podea, cutia

deschisă e în fața mea, iar când ridic ochii întâlnesc privirea calmă a ochilor negri, adânci care de atâta vreme îmi sunt mângâiere și sprijin moral. Eli stă de partea cealaltă a cutiei. Nu vine decât rareori atât de aproape, dar când o face, prezența lui e ca adierea răcoroasă a vântului pe o față arsă de soare; ca o pătură călduroasă într-o noapte rece; ca o ceașcă bună de ceai în toiul unui dezastru. Indiferent ce e în neregulă, el întotdeauna face ca lucrurile să fie mai bune. El este forța mea. Bineînțeles că am să citesc jurnalele. Dar nu acum. Am ceva de rezolvat mai întâi.

În timp ce mătur cioburile de la vasul alb cu albastru și le strâng cu fărașul, mă întreb dacă nu le-aș putea lipi la loc. Dar ce rost ar mai avea? Nu vreau vasul decât pentru momentele pe care mi le aduce în minte și care, poate, până acum, sunt la fel de crăpate și sparte ca și vasul în sine. Sau dacă nu sunt în momentul acesta, vor fi în curând, după ce voi fi citit jurnalele. Îmi trece prin minte că mama păstra cheia în vasul acela tocmai din cauza acestor amintiri. Poate o ținea acolo pentru că voia ca eu să o găsesc. Tot timpul am trăit cu bănuiala că din viața mea lipseau acele câteva pagini de început care fuseseră smulse și distruse. Că anumite lucruri îmi scăpaseră. Câteodată întrezăresc umbrele unei fotografii șterse întipărite în mintea mea sau aud notele finale ale unei melodii odată cunoscute, dar fotografia nu mai e acolo, iar cântecul l-am uitat de mult.

Cioburile paharului spart s-au împrăștiat peste tot în chiuvetă și m-am tăiat de două ori încercând să le adun. Aproape că o aud pe mama spunându-mi: „Așa îți trebuie”. Toate aceste gesturi exagerate de furie și frustrare sunt tămăduitoare și au un efect dramatic puternic pe moment, dar, dacă trebuie să strângi singur după aceea, e plictisitor, iar rezultatul scontat e absolut compromis. Până să termin eu de strâns, afară s-a întunecat și plouă, dar trebuie să fac ceva ca să domolesc cocktailul

de emoții explozive care clocotește înăuntrul meu, și nu pot recurge la ritualul meu, pentru că deja mi-am folosit rația autoimpusă de chibrituri pe ziua de azi. Mă simt ca un copil care a fost închis într-o sală de clasă neaerisită într-o zi în care afară adie vântul. Trebuie să ies afară. În loc să-mi iau haina grea de iarnă, trag pe mine un pardesiu ușor care atârnă în cuierul de pe hol. E al meu; unul dintre puținele lucruri pe care le-am lăsat aici între vizitele rare pe care i le făceam mamei. E absolut inadecvat pentru vremea de afară, dar poate de-asta l-am și ales. Vântul trântește ușa din față a clădirii, închizând-o înainte să apuc să o închid eu. Eli a rămas de cealaltă parte a ușii. Urăște ploaia. O pornesc în josul străzii, către mare; mă întorc întotdeauna la mare. E ca o dependență, ca o plimbare cu caruselul în parcul de distracții, care te încântă și te înspăimântă în egală măsură. Exercită asupra mea o atracție căreia nu pot să-i rezist. Poate că nici nu vreau. Aproape instantaneu, sunt udă leoarcă și înghețată. Părul mi s-a lipit de față și trenciul e fleașcă. Aș fi putut la fel de bine să mă duc să înot îmbrăcată, dar deja încep să mă simt mai stăpână pe mine; mai în siguranță. Merg înainte, sfidătoare, călcând pe pavajul ud, către faleză. Până să ajung față în față cu marea, ploaia m-a udat și vântul m-a biciuit până m-au calmat. Până și din gene îmi picură apă și tot ce pot să disting din dig e talmeș-balmeșul clipocirilor de lumini strălucitoare care pătează întunericul. Faleza e pustie. Geamurile barurilor și cafenelelor reflectă pătrate de lumină pe pavaj, ca niște umbre inversate. Înăuntrul lor, oamenii par încălziți și fericiți, în timp ce stau de vorbă și beau. Sunt firești. Afară, eu arăt ca o vagaboandă plouată; ca una dintre iele, spălată de mare. Gândul mă face să zâmbesc, ceea ce probabil întregește imaginea de femeie nebună.

Ce-aș mai bea ceva! Acum că m-am calmat, nu mai simt nevoia să stau în frig și în ploaie pentru

că deja mi-e frig și sunt udă până la piele. Mă atrage în mod special o cafenea care pare călduroasă și curată și puțin sărăcăcioasă. Am mai trecut de câteva ori pe lângă ea când am venit să o vizitez pe mama, dar n-am avut niciodată curajul să intru. Se află exact pe locul pe care era magazinul lui Ralph și al Enei când eram eu mică. Rafturile aranjate pline cu suvenire de pe litoral, cărți poștale, steaguri și jucării fuseseră înlocuite de mese roșii cu picioare de crom și de postere cu filme vechi lipite pe pereții zugrăviți în culori de înghețată. În spatele barului, sunt aliniate pahare demodate de milkshake, iar o mașină de cafea argintie șuieră și scoate aburi pe tejghea. În colț, de la un tonomat rotund din anii ’50, se aude un cântec vechi de-al lui Roy Orbison. Ușa e închisă, dar muzica plutește afară prin ventilatoarele din ferestre. Știu toate aceste detalii pentru că am trecut deja de patru ori pe lângă bar până acum, încercând să mă hotărăsc dacă să intru sau nu. Când eram mică, întotdeauna fusesem bine-venită aici, dar oare acum mai eram? Barmanul mă privește cu o curiozitate vădită și amuzată. Cafeneaua e aproape goală, ceea ce e bine într-un fel; nu sunt prea mulți oameni care să-mi observe prezența, să se holbeze la mine sau să interacționeze cu mine în orice alt mod. Dar e și rău; în felul acesta sunt mai vizibilă pentru barman, care ar putea să se simtă obligat să intre în vorbă cu mine. Doamne, cât mi-aș dori să știu să mă comport mai bine cu oamenii! E un dans ai cărui pași i-am uitat. Acum, când se aude muzica, sfârșesc prin a mă împiedica de propriile-mi picioare sau călcând pe altcineva pe degete. Mă simt mult mai confortabil să stau retrasă, pe marginea ringului, privind cum dansează ceilalți. Treptat, viața mea a devenit în mare parte o existență solitară. Pentru mine, facultatea a fost, din punct de vedere al socializării, un teren minat; un loc unde era musai să te integrezi. Sigur, să ai

personalitate era considerat un merit, iar anumite anomalii și excentricități erau acceptate, ba chiar încurajate. Dar nu ale mele. Puteam să fac lucruri care să-i înspăimânte pe unii și să provoace o batjocură crudă din partea altora, așa că am învățat să mă ascund. Am ales o carieră care îmi permitea să lucrez de acasă și îmi făceam cumpărăturile online. Rarele tentative timide de a-mi încropi o viață socială fuseseră dezastruoase. În cele din urmă, am renunțat cu totul. În vreme ce trec pentru a cincea oară prin fața cafenelei, ușa se deschide și barmanul mă privește din cadrul ei. Zâmbește și cântă odată cu piesa care se aude dinăuntru.

Dar stați așa, oare văd bine?

Se *întoarce ea la mine?*

Ezit preț de o clipă, iar el se dă la o parte din ușă, ținând-o deschisă.

— Intră până nu te îneci.

Îl urmez înăuntru și rămân în picioare cu apa scurgându-se de pe haină, neștiind ce să fac mai departe.

— Pot să-ți iau haina înainte să-mi inunzi localul?

Apa care picură de pe haină se strânge într-o băltoacă la picioarele mele și înaintează de-a lungul linoleumului de culoare stacojie. Desfac cordonul și nasturii și îi dau haina udă. Tipul îmi pare cunoscut.

— Acum, spune-mi, ce-ai vrea de băut?

Mă uit în ochii lui pentru prima dată și, tot pentru prima dată după mult timp, nu mă simt cu totul stânjenită să fiu în preajma unei persoane pe care nu o cunosc. Cred că s-ar putea chiar să-mi placă.

— Un ceai și un coniac, te rog.

9
Tilly

Sticla goală de coniac zăcea răsturnată pe masa din bucătărie ca o barcă eșuată la țărm, iar ceea ce înainte fusese un pahar era acum împrăștiat în cioburi sclipitoare pe podea. Era cea de-a șaptea aniversare a lui Tilly și era limpede că nu așa ar fi trebuit să fie. Tilly luă mătura și fărașul din dulapul de sub chiuvetă și începu să măture mizeria, dar cioburile sparte erau alunecoase și-i scăpau de pe făraș pe gresie. Lui Tilly îi era foame și, cum era ziua ei, iar maică-sa nu se vedea pe nicăieri, se hotărâse să-și pregătească singură micul dejun. Nu prea învățase să gătească până atunci, iar degetele ei micuțe încă se chinuiau cu desfăcătorul de conserve, așa că opțiunile erau destul de limitate, dar Tilly era hotărâtă să-și serbeze ziua de naștere așa cum se cuvenea. După ce cotrobăise prin cămară, se hotărâse pentru o tartă cu gem și un sandvici. În mintea ei, ar fi trebuit să aibă un gust fabulos, dar sandviciul pe care-l ținea acum în mână nu era așa de bun. Totuși, măcar încercase. Lăsase resturile pe o farfurie pe suportul pentru uscat vase, în cazul în care mama ei avea chef să mănânce ceva atunci când se ridica până la urmă din pat. Le-ar fi dat câinelui, dar nu-l văzuse niciodată să mănânce ceva. Cu câteva săptămâni în urmă, Tilly se trezise într-o dimineață și-l găsise stând lângă pat, privind-o. Era un câine complet negru, cu o înfățișare serioasă, iar una dintre urechi stătea în sus și cealaltă îi atârna. Tilly nu știa de unde venise și nu purta nici zgardă și nici medalion cu numele. Ar fi vrut să-l mângâie, dar nu o lăsa să-l atingă, plecând de lângă ea de fiecare dată când încerca s-o facă. Dar o asculta când îi vorbea aplecându-și capul într-o parte și dând câteodată din coadă. La o săptămână după ce apăruse, Tilly hotărâse că era

cazul să-i pună un nume. Își amintise că tatăl ei îi spusese că avusese un câine pe nume Eli când era de vârsta ei. Îi explicase că, în Biblie, un preot pe nume Eli avusese grijă de un băiețel iar câinele avea grijă de el, așa că i se păru un nume potrivit. Tilly spera că și Eli al ei o să aibă grijă de ea. La început, crezuse că mama ei cumpărase câinele pentru ea, dar, când o întrebase, ea îi spuse că nu știa despre ce vorbește și că bineînțeles că nu adusese niciun câine în casă. Spusese chiar că nu era niciun câine acolo, când Tilly vedea clar că era în cameră cu ele. Acum se enerva rău de tot dacă pomenea de el. Tilly credea că mamei ei îi era frică de câini sau înnebunea, sau, cine știe, și una, și alta. În orice caz, ea era foarte fericită să-l aibă pe Eli ca prieten. I se părea că el era de partea ei.

Tilly se întrebă dacă poștașul o să treacă înainte ca ea să trebuiască să plece la școală. Era păcat că trebuia să se ducă la școală de ziua ei, dar, de fapt, n-o deranja prea tare, pentru că astăzi făceau fotografii cu Noaptea focurilor de tabără și Noaptea artificiilor și i se promiseseră lipici și sclipici și era sigură că atunci când avea să se întoarcă acasă, îl va găsi pe tatăl ei. Nimeni nu-i spusese nimic de asta, dar ea știa că el nu avea cum să rateze ziua ei de naștere. Se întreba ce cadouri va primi. Când mama ei o întrebase ce și-ar dori, Tilly ceruse o cutie de detergent Daz. Plănuise să înlocuiască pe furiș detergentul mamei sale să vadă dacă se schimbă ceva, dar mama ei îi spusese să-și aleagă alt cadou pentru că asta era o prostie, așa că-i ceruse o lanternă. Văzuse la televizor o emisiune cu o fetiță care citea cărți noaptea, sub plapumă, la lumina unei lanterne, în loc să doarmă. Îi plăcea ideea și mai ales să o țină sub bărbie și să o aprindă în întuneric atunci când se strâmba îngrozitor ca să sperie oamenii. Și, în caz că apărea vreo urgență, putea să o folosească pentru a transmite semnale SOS, învățase asta dintr-un film de război pe care-l văzuse cu tatăl ei.

Lanterna putea fi folosită la multe lucruri. Ceruse și o păpușă, ca să o facă pe mama ei fericită. Ar putea oricând să-i taie părul și să i-l îngroape în grădină. Căută în sertarul cu vechituri din bucătărie, aruncând câteva elastice prin cameră și scotocind în cutia cu nasturi să vadă dacă găsește câțiva bănuți. Se uită în sus la ceasul aflat pe perete, deasupra frigiderului. Era opt și jumătate. Trebuia să plece în cinci minute. Zgomotul discret al cutiei poștale fu urmat de foșnetul plicurilor care căzură pe preș. Erau câteva felicitări pentru Tilly și un plic maro adresat mamei. Tilly băgă felicitările în ghiozdan și ieși din casă. Le va deschide pe drum. Nu se mai obosi să o strige pe mama ei înainte să plece; știa că nu-i va răspunde. Tilly se trezise la miezul nopții pentru că avusese nevoie să meargă la toaletă. În timp ce mergea tiptil la etaj, o auzise pe mama ei jos, vorbind singură și plângând. Părea furioasă și supărată. Tilly se speriase, dar se și întristase în același timp. Îi venea să coboare la ea și să o îmbrățișeze și să-i spună că totul va fi bine. Dar nu putea, pentru că nu știa ce se întâmplase și dacă era ceva foarte grav, atunci poate că nu avea cum să se îndrepte. Și, oricum, mamei ei nu prea-i plăceau îmbrățișările. De când apăruse în dormitorul ei, Eli o ducea pe Tilly în fiecare dimineață până la poarta școlii și o aștepta acolo în fiecare după-amiază când termina orele. Astăzi mergea alături, ridicând din când în când privirea spre ea, de parcă îl supăra ceva. Tilly deschise plicurile în timp ce mergea și citi felicitările. Una dintre ele o neliniști. Pe partea din față era o poză cu un elefant care ținea un balon cu trompa, iar înăuntru cineva scrisese:

„La mulți ani reginei ținutului!”

Tilly nu trebui să citească mai departe pentru că știa deja cine o trimisese și felicitarea o făcu să se îndoiască de lucrul de care la începutul zilei fusese sigură ca de un adevăr absolut. Felicitarea aceea o

sâcâi toată ziua, ca o pietricică în pantof, bântuind-o, necăjind-o și stricându-i toată distracția cu sclipiciul și lipiciul și pozele cu artificii. Prânzul ei favorit cu plăcinta ciobanului și pandișpan roz și cremă cu ouă și lapte fu compromis pentru că își simțea stomacul răscolit de fiecare dată când își amintea cuvintele scrise pe felicitare. Reuși să încropească un zâmbet când colegii ei îi cântară „La mulți ani”, dar până când termină orele, i se făcuse rău.

Ochii ei străluceau ca diamantele,
De parcă era regina ținutului,
Iar părul îi cădea pe umeri
Prins cu o panglică neagră de catifea.

Era un cântec pe care i-l cânta tatăl ei și nu mai auzise altundeva versurile acelea. Îi promisese că o să-i cumpere o panglică neagră de catifea ca să-și prindă părul, dar nu reușise să facă asta înainte să plece. Felicitarea era de la el. Deci asta însemna că nu vine acasă, pentru că dacă ar fi venit, ar fi adus-o el, nu? Cum putea să-i facă așa ceva? Cum putea să nu vină la ziua ei de naștere? Era un mister, ca un indiciu din povestea *Famous Five,* dar Tilly avea o senzație îngrozitoare că asta nu se va termina cu zâmbete, cu un ceai copios și un biscuit pentru Timmy.

A pornit alene spre casă, cu Eli mergând în urma ei. A dat ocol casei până a ajuns în spate și a văzut pe geam un grup de oameni în bucătărie. O licărire crudă de speranță o făcu să-și iuțească pasul, dar aceasta dispăru de îndată ce deschise ușa. Mama ei stătea lângă masa din bucătărie pe care erau așezate gustări aniversare, arătând ca o dublură a mamei cu detergentul; era aproape credibilă, dar îi lipsea ceva. Mătușa Wendy era acolo cu Karen, și venise până și doamna O’Flaherty, cu o felicitare și un mic cadou într-o cutie legată cu panglică. Tilly o mai însoțise de câteva ori la biserică pe doamna O’Flaherty, care insistase să-i ceară permisiunea mamei mai întâi. Mama lui Tilly

păruse surprinsă că voia să meargă la biserică, dar nu avusese nicio obiecție. Când Tilly intră pe ușă, strigară cu toții în cor „Surpriză!” și apoi îi cântară „La mulți ani”. Suflă și stinse toate lumânările de pe tort și încercă să pară atât de fericită pe cât se așteptau ei să fie. Tilly își dădu seama că mama ei făcuse eforturi. Tortul era de ciocolată și era acoperit cu bomboane. Făcuse sandviciuri cu ouă și creson și cu pește; frigărui cu cârnăciori, brânză și ananas; un bol mare cu cartofi prăjiți. Mama ei zâmbea; era un zâmbet fragil, speriat, dar era totuși un zâmbet. Și Tilly etală un zâmbet care îl eclipsa de departe pe cel al mamei, dar în spatele căruia se afla încă și mai puțină fericire adevărată. Ceea ce Tilly își dorea, de fapt, era să plângă. Tatăl ei nu se zărea nicăieri, desigur.

Deschise cadourile. Primise o lanternă roșie lucioasă și o păpușă de la mama ei. Păpușa arăta ca un bebeluș, căruia îi dădeai apă cu o sticlă printr-un orificiu din gură, iar apoi apa ieșea pe ochi sub formă de lacrimi. Elimina apa și printr-o gaură de la fund. Era cel mai absurd lucru pe care Tilly îl văzuse în viața ei, dar reuși să se arate entuziasmată, prefăcându-se în sinea ei că era un cățeluș. Eli stătea sub masă și părea extrem de neimpresionat. Mai primise o trusă de coafor de la mătușa Wendy și niște culori și o carte de desenat de la Karen. Cutia de la doamna O’Flaherty conținea o versiune în miniatură a șiragului cu care se jucase în biserică, numai că al lui Tilly era din mărgele albe de sidef. Era cadoul ei preferat, dar, așa mică cum era, ceva îi spuse că nu ar fi bine să recunoască asta. Mâncară sandviciuri, și frigărui, și cartofi prăjiți, iar Karen și Tilly băură suc acidulat în timp ce doamnele beau ceai. Karen și Tilly inspectară cadourile unul câte unul și chicotiră pe seama păpușii care scotea apă pe fund.

— Tatăl tău nu ți-a trimis nimic?

Întrebarea lui Karen o lovi pe Tilly ca un ciocan în unghia de la degetul mare. Doamnele începură

să vorbească toate în același timp despre orice altceva, ca și cum ar fi vrut să șteargă cu totul întrebarea, dar era prea târziu. Starea ei șubredă de bună dispoziție fusese spulberată precum o păpădie de suflarea vântului. Karen se uită la mama ei uluită, cu un „Ce-am spus?” indignat întipărit pe trăsăturile ei frumoase. Mătușa Wendy îi răspunse cu o privire severă care descuraja categoric orice altă remarcă despre acel subiect.

Mătușa Wendy și doamna O’Flaherty strânseră ceștile de ceai, iar mama lui Tilly se duse în grădină să fumeze o țigară. Doamna O’Flaherty fu singura care avu curaj să i se adreseze direct lui Tilly. În timp ce-și ștergea pe prosop mâinile încă pline de săpun de la spălatul vaselor, ea se aplecă și-i vorbi cu blândețe:

— Domnișoară Tilly, oriunde ar fi tatăl tău, tu știi că el te iubește foarte mult, în fiecare zi, nu numai de ziua de naștere. Și asta contează mai mult decât toate cadourile din lume.

Tilly era recunoscătoare pentru cuvintele drăguțe ale doamnei O’Flaherty, dar în același timp își făcea griji pentru genunchii ei. Se chinuia destul cu plecăciunile pe care le făcea la biserică, iar acum se aplecase și mai mult ca să-i cuprindă lui Tilly fața cu mâinile în timp ce-i făcea cu ochiul. Când se îndreptă din nou, își netezi fusta și întâlni expresia ușor iritată a mătușii Wendy pe care o întâmpină cu un zâmbet plăcut, dar cu sprâncenele ridicate sfidător. Tilly era un copil suficient de inteligent ca să-și dea seama că se petrecuse ceva între cele două femei, fără nicio vorbă, dar așa cum i se întâmpla de cele mai multe ori când era vorba de adulți, nu avea nici cea mai vagă idee ce anume. Doamna O’Flaherty își îmbrăcă haina groasă de iarnă, își luă la revedere și îi mulțumi mamei lui Tilly, care tocmai se întorsese din grădină, tremurând de frig, ca să-și bea restul ceaiului.

— Și noi trebuie să plecăm, Gracie, spuse mătușa Wendy. Bill o să vrea să mănânce.

O înfofoli pe Karen care era încă debusolată în haina ei de flanelă și o sărută pe obraz pe mama lui Tilly.

— La mulți ani, Tilly. Sper că ți-au plăcut cadourile.

— Spune-le mulțumesc mătușii Wendy și lui Karen, îi reaminti mama ei, cu o veselie forțată.

După agitația plecărilor grăbite, casa rămase rece și tăcută, în ciuda flăcărilor de la aragaz și a vocilor vesele care se auzeau la televizor. Tilly petrecu restul serii cercetându-și cadourile în liniște; trecu mărgelele printre degete; numără bigudiurile și agrafele din trusa de coafat; încercă toate culorile pe coperta din față a cărții de colorat. Mama ei se uita la o emisiune de divertisment și bea un lichid maro. Când se termină emisiunea, se ridică în cele din urmă de la televizor și îi spuse lui Tilly să se ducă să se schimbe în cămașa de noapte. Dar, în timp ce Tilly se chinuia să se ridice, mama ei făcu un lucru ciudat. Își desfăcu brațele și o rugă să vină să o îmbrățișeze. Tilly ezită în pragul ușii, stânjenită și nesigură. Asemenea manifestări de afecțiune se întâmplau rar între ele și, de obicei, nu mama ei le iniția. Înainte să meargă la culcare, Tilly primea de obicei un pupic formal pe obraz. Se apropie de mama ei fără tragere de inimă, prudentă, înainte să-și pună brațele cu grijă în jurul gâtului ei. Mama ei o strânse așa de tare, încât crezu că o să-i rupă oasele. Eliberată în cele din urmă din strânsoare, Tilly se bucură la gândul că merge la culcare.

Mai târziu, nu știa după cât timp, Tilly se trezi în patul ei cu lacrimile curgându-i pe obraji. Peste tot în jurul ei era liniște și întuneric, deci probabil că era foarte târziu. Se mișcă prin cameră fără să fie nevoită să aprindă lumina, ghidându-se după punctele de reper care-i erau atât de familiare, și luă ceva din spatele unei cărți din bibliotecă.

Deschise ușa și se furișă pe scări până la parter. Eli mergea în urma ei fără să facă zgomot. Gresia din bucătărie era rece ca gheața, dar Tilly păși cu picioarele goale pe ea, fără nicio ezitare. Nu simțea nimic altceva decât durerea sfredelitoare care o trezise din somn. Era mai chinuitoare decât un milion de mâini sucite. Tilly crezu că va muri de durere. Luă lanterna cea nouă de pe masa din bucătărie, descuie ușa din spate și ieși în grădină. Noaptea rece de noiembrie îi smulse aerul din plămâni. Fața îi era la fel de albă ca și cămașa de noapte groasă, de bumbac, iar buzele îi erau vinete. Degetele, amorțite de ger, se chinuiau să nimerească cheia în broasca magaziei. Odată ajunsă înăuntru, aprinse lanterna: trei flashuri rapide, trei lungi, trei scurte. Repetă același semnal de mai multe ori. Nu apăru nimeni. Tatăl ei nu avea de gând să vină. Tilly deschise sertarul unde se aflau chibriturile. Mai era unul singur. De când plecase el, Tilly venise mereu în magazie, o dată sau poate chiar de două ori pe săptămână. De fiecare dată când venea, aprindea un chibrit, iar acum nu mai rămăsese decât unul singur. Așa de mult timp trecuse de când el plecase. Lăsă lanterna jos cu grijă, luă chibritul într-o mână și cutia în cealaltă. Tremura atât de tare, încât abia-și putea controla mâinile, dar acesta era un lucru pe care era hotărâtă să-l ducă până la capăt. Mirosul de sulf se împrăștie în aer; o scânteie, urmată apoi de o flacără pe care Tilly o lăsă să licărească doar o secundă înainte de a arunca chibritul în sertarul plin de pachete de semințe, sfoară maronie și ziare vechi.

Când strigătele vecinilor și sirenele pompierilor o treziră pe mama lui Tilly și o aduseră în grădină, împleticindu-se și cuprinsă de panică, nu mai rămăsese decât o siluetă frântă din magazia înghițită de flăcările portocalii care trosneau și pocneau. Imaginea fiicei ei, stând palidă și nemișcată ca o statuie într-un sicriu, îi alungă orice

urmă de beție și somn cu forța unui fulger. Tilly ținea strâns în mână lanterna care lumina în sus, spre fața ei scăldată în lacrimi, înghețată într-o expresie de disperare care-ți trezea mila. Se holba la norul uriaș de fum cenușiu, la scânteile și la jarul strălucitor care se ridicau pe cerul negru licărind de stele. În spatele ei, aproape de ea, dar totuși fără să o atingă, stătea Eli. Mama ei alergă pe gazon și o strânse pe Tilly în brațe. Atingerea ei rupse vraja, iar chipul lui Tilly se descompuse într-un urlet de jale.

— Tăticul meu. Îl vreau pe tăticul meu!

Mama ei o îmbrățișă strâns, legănând-o înainte și înapoi și ștergându-i cu blândețe lacrimile de pe obraji.

— O, Tilly. Fetița mea iubită, tatăl tău a murit.

10
Tilda

Ursulețul zdrențuros care poartă mătănii de copil stă în dreapta calului care și-a pierdut călărețul. Urmează ochiul de sticlă de pe vremea lui Eduard al VII-lea, mânerul bastonului de lemn în formă de terrier, a cărui gură se deschide când apeși o manetă, urmat de o oaie cu trei picioare și de broșa în forma Turnului Eiffel. Parada e completată de cartea poștală cu Iisus, ai cărui ochi se mișcă, și de îngerul de porțelan cu o aripă ruptă. Am găsit câte un nume pentru fiecare. În afară de Iisus, care avea deja un nume. Acum sunt toți cu mine și faptul că sunt aliniați în ordinea corectă mă face să mă simt mult mai bine. Am lăsat jurnalele în apartament – necitite – și am plecat la mine acasă, în căsuța mea cu terasă din orășelul liniștit, anonim, ca să-mi iau câteva lucruri. Când am intrat, casa mi s-a părut rece și străină, parcă nu mai era acasă. Mi se pare că mă aflu într-o stare de suspendare, planez fără să știu unde să aterizez. Mi-am mai luat niște haine, laptopul ca să pot să lucrez, obiectele mele speciale, care acum stau aliniate pe polița căminului și, bineînțeles, câteva cutii de chibrituri. Acestea sunt talismanele mele. Pot să mă descurc fără ele pentru o vreme – o săptămână, o vacanță – dar dacă durează mai mult de atât, deja mă simt fără apărare. Aș vrea să nu mai am nevoie de talismane și de ritualuri. Aș putea să apelez la ajutor ca să le scot din viața mea; aș putea să încerc terapia cognitiv comportamentală. Dar n-am curajul să fac asta. Vocea din capul meu care îmi spune că fără ele o să mi se întâmple ceva rău îmi spune și că dacă încerc să scap de ele (și de ea) o să mi se întâmple ceva la fel de rău și că va fi numai din vina mea. E un exemplu perfect de situație paradoxală. Vocea din mintea mea e extrem de arogantă. Știu că toată

chestia asta pare ridicolă și jenantă, dar n-am cum să ies din ea. Am nevoie de ritual și ordine în anumite situații și de haos în altele. E ca și când viața mea s-ar înscrie într-un tipar haotic în care alternează disciplina și căderea liberă, ca un dans militar în doi pași combinat cu dansul Sfântului Vitus[7]. Să luăm de exemplu jurnalele; îmi doresc cu disperare să aflu ce scrie în ele, dar, până acum, n-am citit nici măcar o singură pagină. N-am fost niciodată genul de om care să rupă cu nerăbdare ambalajul cadourilor. Întotdeauna le desfac încet, cu grijă, ca un expert în dezamorsarea bombelor care mânuiește un dispozitiv periculos; la fel trebuie procedat și cu jurnalele. Senzația teribilă pe care o simt în capul pieptului îmi spune că trebuie manevrate cu grijă. Asta nu înseamnă că sunt atinsă de isterie, precum o tânără delicată dintr-un roman al lui Jane Austen, care vede brusc un bust de mascul dezbrăcat. Nu, este vorba despre biletul peste care am dat. Când am găsit jurnalele, le-am scos pe toate din cutie și pe fundul cutiei a rămas un plic alb, mic, pe care scria „Tilly” cu cerneală neagră. Era tot scrisul mamei. Mama nu-mi mai spusese „Tilly” de când eram mică; de fapt, din vara în care m-a trimis departe de acolo. În plic se afla o felicitare complet albă; o felicitare din hârtie groasă, de bună calitate, cu marginile zimțate, de la o papetărie scumpă. Pe ea scria doar *iartă-mă.*

Era evident că o pusese intenționat acolo, pentru ca eu să o găsesc, dar probabil că și-ar fi dorit să o găsesc după ce citeam jurnalele. Am dezamăgit-o încă o dată. Dar de ce e adresată lui Tilly și ce Dumnezeu înseamnă asta?

M-am întors la apartament aseară. Eli m-a însoțit pe drumul spre casă și acum doarme întins confortabil pe canapeaua verde. Cicălită de Queenie, am împachetat în cutii niște lucruri pe care cred că magazinele caritabile le-ar putea vinde; cămăși de noapte noi, ambalate încă în pungile lor de celofan, păstrate de bune sau pentru

internări în spital, dar pentru prea mult timp, după cum se pare. Prosoape noi și lenjerii de pat pentru oaspeți care n-au vizitat-o niciodată, fețe de masă apretate și șervete păstrate pentru ceaiuri pe care nu le organizase niciodată. Nu e decât un gest simbolic, dar tot e un început. Am de gând să folosesc cele mai bune tacâmuri, cea mai bună veselă și cele mai bune pahare în fiecare zi. Nu intenționez să mor cu cea mai bună rochie de petrecere atârnând încă pe umeraș, în dulap, nepurtată. Am curățat și am șters praful în apartament și am mutat mobila; am mutat-o absolut la întâmplare, având un singur scop: la naiba cu feng shu-iul! E casa mea acum, nu a ei.

Laptopul meu stă pe masa din bucătărie, gata să intre în acțiune. Sunt corector, îmi câștig existența citind. Astăzi însă, am să încep să citesc despre viața mamei mele și poate și despre a mea, din jurnalele ei. Dar nu o să citesc aici. Cutia cu jurnale este tot în dormitor, închisă ca o cutie cu artificii, ca nu cumva conținutul ei să prindă vreo scânteie rătăcită și să explodeze. „Scoateți câte un artificiu din cutie și puneți capacul la loc”. Îmi aduc aminte care sunt măsurile de siguranță. Iau caietul mic albastru din cutie și închid capacul. Eli țâșnește din culcușul lui confortabil de pe canapea și se duce pe hol, unde Queenie mă așteaptă deja nerăbdătoare. A hotărât că tipul de la cafenea ar putea fi un „prieten” ideal pentru mine.

— I-am promis mamei tale că o să am grijă de tine, a spus ea, și ar cam fi timpul să-ți găsești un bărbat ca lumea.

Dar eu nu mă simt încă pregătită să ies din casă. Mai întâi aprind trei chibrituri. Abia când fumul lor s-a împrăștiat complet mă alătur lui Queenie și lui Eli și îmi iau pe umeri haina mea mare, înjurând când îmi dau seama că nu am adus de acasă nimic ca să înlocuiesc căciula furată de vânt. Afară, cerul e de un gri murdar, culoarea indispensabililor unor oameni în vârstă, dar e uscat

și vântul nehotărât abia dacă mișcă ramurile copacilor dezgoliți. Până și marea pare că a obosit, valurile ei sunt prea ostenite ca să ia cu asalt plaja pietroasă. Dar eu sunt în totală contradicție cu această letargie, ca un Tigger[8] într-un oraș plin de broaște-țestoase. O stare de entuziasm cu iz de agitație face ca sângele să-mi circule mai repede și mă împinge înainte, așa că ajung la cafenea înainte de a fi pregătită să mă aflu acolo. Înăuntru sunt câțiva oameni care stau de vorbă și beau cafea, iar barmanul șterge niște cești cu un prosop. Imediat ce mă vede, se oprește din treaba lui și vine la ușă, unde mă găsește bâțâindu-mă nesigură de pe un picior pe altul.

— Vino imediat înăuntru, înainte să faci o gaură în asfalt. Nu-mi permit să las femei ciudate să dea târcoale prin fața unui local respectabil ca acesta.

Mă ușuiește înăuntru cu prosopul, verificându-mi în treacăt expresia ca să vadă dacă am înțeles că glumește. Queenie se strecoară în urma mea și se așază la o masă situată destul de departe ca să păstreze discreția, dar totuși suficient de aproape ca să audă ce se discută. El se oferă să-mi ia haina, dar eu refuz, amintindu-mi că am pus jurnalul în buzunar.

— Nu am de gând să ți-o fur, să știi, așa cum vântul ți-a furat căciula. Deși, după mărime, pare că ar fi mai potrivită pentru mine decât pentru tine.

Scot caietul din buzunar și îi dau ascultătoare haina. Deci el este tipul care a încercat să-mi salveze căciula. Aveam dreptate când am zis că are față de om bun. Nu e doar bun, e și atrăgător și nici nu intimidează prin asta. Mă așază la o masă și mă întreabă ce vreau să-mi aducă.

— Ceai și pâine prăjită, te rog.

— Imediat. Stai acolo și fii cuminte. Să nu cumva să-mi faci necazuri.

Nu mă pot abține și zâmbesc atunci când mă avertizează cu degetul, făcând pe autoritarul. Încerc din răsputeri să nu-l simpatizez prea mult pe

omul acesta, în ciuda încurajărilor lui Queenie, dar nu prea reușesc. Așez jurnalul albastru cu grijă în fața mea. L-am adus la cafenea ca să-l citesc pentru că aici, indiferent ce scrie în el, o să mă stăpânesc. Aici, în public, am să mă controlez. Nu mă voi lăsa pradă emoțiilor copleșitoare, nu mă voi deda unui comportament isteric și nu mă voi comporta ca o nebună. Și, în cazul în care totuși am să fac asta, măcar aici e cineva care să cheme oamenii în halate albe să vină să mă ia. Omul pe care încerc dar nu reușesc să nu-l plac îmi aduce ceaiul și pâinea prăjită și se întoarce la ștersul ceștilor. Dar mă urmărește în continuare în timp ce execut ritualul ceaiului, întind cu grijă untul și împart pătratul în patru triunghiuri egale, după care așez cuțitul drept, ca un soldat. Pe chipul lui se vede o umbră de nedumerire, dar, din fericire, nu zice nimic. Clopoțelul de deasupra ușii anunță sosirea unui nou client, iar zâmbetul larg de bun venit al ștergătorului de cești mă face să întorc capul să văd cine este. Și am ce vedea: un bărbat primejdios de atrăgător, cu toate că e trecut bine de șaizeci de ani. Este foarte bronzat, iar părul gri cărbune e des și strălucitor și-i cade pe spate, mai jos de umeri. Poartă o geacă veche de piele, crăpată și uzată ca o piele de rinocer, blugi negri și o cămașă albastru deschis. La încheietura mâinii are o brățară de argint groasă, pe cap – o pălărie neagră, iar pe față – un zâmbet ca de Moș Crăciun cu o tentă de Casanova. Pășește cu cizmele lui de cowboy în cafenea și izbește cu amândouă mâinile de tejghea.

— Ce mai faci, Danny, băiete?

Se adresează ștergătorului de cești cu o voce puternică și aspră ca berea Guinness dreasă cu pietriș.

— Excelent, mersi. Dar tu? Ce să-ți aduc?

Fără să-i răspundă, spre groaza, uimirea și tulburarea mea, se întoarce și se îndreaptă direct spre mine. Până să ajungă la masa mea, mă simt

deja ca o adolescentă care se lipește de perete la prima ei ieșire la discotecă, dorindu-și cu disperare să fie invitată la dans, dar în același timp îngrozită că va fi. Obrajii mei sunt de culoarea rodiilor și nici măcar nu i-am văzut abdomenul.

— Apropo, i-am dat drumul câinelui tău să intre în cafenea, începe să plouă.

— Câine? Ce câine?

Acum e rândul lui Daniel să fie uimit în timp ce se uită nedumerit prin cafenea.

— Glumesc doar, spune nou-venitul, râzând ușor.

Dar nu glumește. Deși e clar că Daniel nu poate să-l vadă, Eli stă acum lângă tonomat, părând foarte mulțumit de el însuși. Bărbatul îmi face cu ochiul și îmi zâmbește și eu sunt încântată că deja avem ceva în comun: un secret. Pe chipul lui atrăgător se citește povestea unei vieți trăite din plin, luminată de bucurie și aventură, dar umbrită și de greutăți și pierderi. Ochii lui sunt blânzi, dar au și o sclipire sfidătoare. Îmi întinde mâna.

— Joseph Geronimo Heatheliff O'Shea; mamei mele îi plăceau filmele. Mă bucur să te cunosc.

— Eu sunt Tilda.

Mâna lui e caldă și puternică, iar pielea îi e aspră. Îmi zâmbește din nou și, oprindu-se un pic ca să-și ridice aproape neobservat pălăria spre Queenie, se întoarce la bar, unde îl așteaptă o cană mare de ceai negru fierbinte. Concentrarea mea s-a spulberat ca un bol plin de bile răsturnat pe o podea lucioasă. Terminasem deja ceaiul și pâinea prăjită înainte să reușesc să mă adun suficient cât să fiu în stare să mă concentrez pe scopul cu care venisem aici, de fapt. Trag jurnalul către mine și îmi trec degetele pe coperta de culoarea albastru deschis. Pe degetul arătător de la mâna dreaptă mi-am pus un inel subțire de aur care mi-e larg. E verigheta mamei. Mi-a dăruit-o mie chiar înainte să moară și, când mi-a dat-o, a fost prima dată când și-a scos-o de pe deget din ziua nunții.

— Nimic din ce scrie acolo n-o să se schimbe oricât de mult timp ai sta aici.

Daniel mi-a adus încă o ceașcă de ceai. Are dreptate. Și, oricum, am așteptat destul. Vreau să aflu adevărul.

11
Tilly

„Adevărul, întreg adevărul, nimic altceva decât adevărul.” Tilly auzise aceste cuvinte spuse la televizor când un om rău era dus la tribunal ca să fie judecat și o mulțime de oameni veneau acolo să stea într-o boxă mică și spuneau tot felul de povești despre el.

Suna extrem de simplu, dar, acum, Tilly începea să creadă că adevărul semăna un pic cu jocul acela de copii, leagănul pisicii[21]; la început era destul de ușor, dar, dacă slăbeai strânsoarea chiar și pentru o secundă, în curând apăreau noduri și încâlceli peste tot. Tilly era sigură că mama ei spusese adevărul când o anunțase că tatăl ei murise. O fi fost cam nebună, dar nici chiar ea n-ar minți despre așa ceva. O asemenea minciună ar face ca limba să ți se înnegrească și să-ți cadă și globurile oculare ți-ar sângera ca și când ar fi înțepate cu un milion de ace. Dumnezeu și îngerii lui ar trimite trăsnete asupra ta, care ți-ar crăpa capul la fel cum ai zdrobi un pepene. Tilly nu știa exact ce era acela un trăsnet, dar știa că Dumnezeu îi lovea cu trăsnete pe cei care comiteau păcate grave, iar o asemenea minciună sigur s-ar califica în categoria acesta. Și chiar dacă te-ai fi spovedit în biserică după aceea, mătăniile ți s-ar fi spart înainte să apuci să spui „îmi pare rău” de suficiente ori ca să-ți îndrepți greșeala. Greșeala asta nu mai puteai să o îndrepți niciodată.

Dar când venea vorba de întreg adevărul, lucrurile stăteau un pic altfel. Tilly descoperise că, uneori, dacă spuneai doar o parte din adevăr, puteai să scapi de bucluc în mod convenabil. Dacă spuneai o mare parte de adevăr, puteai să distragi atenția de la micile adevăruri pe care le țineai secrete și, uneori, chiar aceste mici adevăruri erau cele care contau, de fapt. Era ca și cum ai fi

desenat o zebră, dar nu-i desenai și dungile; la final, zebra arăta ca un cal. Tatăl ei o lua cu el la un bar care se numea The White Horse, iar ea stătea acolo, bea limonadă cu paiul și mânca chipsuri cu sare și oțet, în timp ce tatăl ei bea bere și vorbea cu oameni care muriseră. Uneori, folosea cărți de joc, dar de cele mai multe ori se uita în palma cuiva sau ținea în mână o bijuterie sau o scrisoare a persoanei respective. Când se întorceau acasă, pe drum cumpărau un cadou pentru mama ei, dulciuri sau vișine într-o pungă maro de hârtie sau, câteodată, un buchet de flori. Tata îi spunea că fuseseră să dea o raită prin magazine. Nu pomenea niciodată nimic despre oprirea la bar.

La început, când mama îi spusese că tatăl ei murise, Tilly nu simțise nimic altceva decât o durere imensă. Durerea năvălise în valuri, cuprinzându-i întregul corp, până când simțise că i se face rău. Vomitase până când nu mai rămăsese nimic de vomitat în afară de scuipat și apoi adormise. Dar, mai târziu, doar câteva zile mai târziu, Tilly voise să afle tot adevărul. Voise să știe detaliile, „cum", „când" și „unde" s-a întâmplat. Dar mama ei nu voia să-i spună. Îi spusese că tatăl ei se înecase în locul acela unde plecase să lucreze. Că mersese noaptea la bar și că, apropiindu-se mult prea mult de marginea falezei, alunecase în mare. Marea îl purtase departe. Tilly voise să știe atunci de ce ea nu fusese la înmormântarea lui, iar mama ei îi spusese că nu fusese nicio înmormântare, pentru că trupul lui nu fusese găsit. Vocea îi era înecată de furie sau regret, dar Tilly nu-și dădea seama care dintre ele. Apoi mama ei începuse să plângă și îi spusese că nu mai voia să vorbească despre asta. Dar Tilly nu putea să lase lucrurile așa. Lacrimile mamei sale nu erau adevărate. Erau lacrimi de crocodil, care să te scoată din bucluc. Rosemary Watson se folosea de ele mereu la școală. Rosemary Watson era o fetiță foarte frumoasă, dichisită, cu cozi lungi, blonde,

împletite și ochi mari, albaștri. Avea câte un penar nou la fiecare început de trimestru și șosetele ei erau mereu foarte albe și întinse pe picior. Era ceea ce mătușa Wendy numea „o adevărată domnișorică”. Tot timpul, fetița aceea crea probleme și apoi arunca vina pe altcineva, iar dacă era prinsă, imediat ce i se adresa un cuvânt mai dur izbucnea în plânsul cel mai convingător. Tilly nu putea să o suporte, dar își dorea să poată și ea să facă numărul cu plânsul măcar pe jumătate la fel de bine ca și ea, pentru că își dădea seama cât de util era. Încercase o dată la școală, când doamna Mould o prinsese aruncând cu ghemotoace de hârtie în Billy Ellis, care o trăsese de păr în curtea școlii. Reprezentația ei melodramatică de suspine și tremurături fusese grav compromisă de sughițuri și chicoteli care îi făcuseră pe colegii ei să izbucnească rapid într-un râs nestăvilit. Tilly fusese pedepsită să stea la colț tot restul orei și să spele pensulele și vasele după ore timp de o săptămână. Lacrimile mamei ei erau mai convingătoare decât ale ei, dar Tilly tot avea impresia că-i ascundea ceva.

Într-o seară, după cină, Tilly începu din nou interogatoriul. Deși se temea de ce ar fi putut să afle de la mama ei, se temea și mai mult de faptul că era posibil să nu afle niciodată adevărul.

— De unde știi că tati s-a înecat dacă tu nu erai acolo?

Mama lui Tilly, anesteziată de o jumătate de sticlă de scotch, pendula într-un echilibru precar între o dispoziție prietenoasă și una monstruoasă. Își învârti de câteva ori pe deget verigheta de aur și oftă.

— Pentru că, Tilly, draga mea, erau oameni acolo care au văzut ce s-a întâmplat.

Tilly avea deja ochii plini de lacrimi strălucitoare care amenințau să se reverse pe obrajii ei palizi.

— Ce oameni? Cine erau oamenii ăștia?

Mama ei nu-i răspunse, ci mângâie cu afecțiune marginea paharului de băutură.

Tilly era acum în cădere liberă și nu se mai putea opri.

— Cine erau? strigă ea. Și de ce n-au încercat să-l ajute?

Mama ei apucă paharul mai strâns. Echilibrul ei începea să se zdruncine.

— Au încercat. Bineînțeles că au încercat, ce naiba! Dar era întuneric, iar marea era agitată. Ce Dumnezeu, Tilly, tu chiar crezi că oamenii aceia au stat și s-au uitat la el fără să facă nimic?

Tilly se cutremură gândindu-se la tatăl ei, singur, în întuneric, luptându-se să-și țină capul deasupra apei învolburate.

— Nu știu, suspină ea, și nici tu nu știi, nu-i așa? De ce nu știi? De ce nu ai întrebat pe nimeni?

Mama ei nu-i răspunse. Își umplu paharul și îl goli furioasă înainte să-l trântească pe masă.

— Crezi că eu chiar vreau să vorbesc despre asta? Nu crezi că și mie mi-e dor de el? Nu ești singura care suferă. Și eu l-am pierdut! Și eu l-am iubit!

Limba lui Tilly era prea dezlegată ca să n-o pună în primejdie.

— Ba nu l-ai iubit. Tot timpul țipai la el.

— Pentru că aveam motive, fata mea! Tu crezi că era perfect, dar nu știi nimic despre el! Mama ei își umplu din nou paharul. Sticla era aproape goală. Du-te la culcare.

Vorbele fuseseră spuse pe un ton calm, dar amenințarea din spatele lor era evidentă. Tilly știa că împinsese lucrurile prea departe și că trebuia să se ducă la culcare ca să fie în siguranță. Dar nu putea. Trebuia să afle odată pentru totdeauna dacă era o zebră sau un cal. Se dovedi a fi un monstru.

— Dar de unde știi tu că e mort cu adevărat?

Întrebarea dezlănțui un val întunecat de furie din partea mamei ei, care o făcu pe Tilly să se ghemuiască pe podea în timp ce palmele,

amenințările și blestemele se revărsau asupra ei. Paralizată de groază, Tilly făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de când avea trei ani. În timp ce mama ei își vărsa amarul pe ea, un jet fierbinte, umed, începu să curgă șiroi în jos pe piciorul lui Tilly și se îmbibă în șoseta ei. Ultimele cuvinte fură scuipate de mama ei atât de aproape de fața ei, încât Tilly îi simți căldura respirației acre.

— O să mă omori și pe mine când o să-mi frângi inima și apoi ce vei face?

De data asta, lacrimile mamei ei erau adevărate, dar era greu de spus dacă erau provocate de tristețe sau de nebunie și, în timp ce mama ei suspina turnându-și încă un pahar de băutură, Tilly se furișă pe scări în sus ca să se spele cât de bine era în stare. Stătea în pat pe întuneric, înspăimântată și rușinată, încercând să respire fără să facă zgomot, gândindu-se la ce spusese mama ei. Nici măcar protecția constantă a lui Eli nu-i aducea alinare acum. Dacă murea și mama ei, atunci ce avea să se întâmple cu ea? E adevărat, nu era mama din reclama de la detergenți pe care și-o dorea, dar nu mai avea pe nimeni altcineva în afară de ea. Dacă murea și ea, Tilly ar ajunge probabil într-un orfelinat unde va trebui să doarmă într-un dormitor comun și să mănânce ovăz fiert la fiecare masă, ca Oliver Twist. Promise în mintea ei să nu mai vorbească niciodată de tatăl ei și simți cum inima i se frânse. Dar merita, dacă astfel mama ei avea să rămână în viață. Ultimul ei gând înainte să adoarmă fu: „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să o omor pe mămica mea”.

A doua zi, când Tilly se întoarse acasă de la școală, mama ei se comportă de parcă nu se întâmplase nimic, dar îi pregătise ceaiul ei preferat și avea și suc roșu acidulat.

Săptămâna următoare, calendarul de advent al lui Tilly fu fixat pe perete cu o piuneză și două uși se deschiseră, dând la iveală un măcăleandru și un

om de zăpadă. Tilly era ocupată să formeze rotocoale de spaghete din farfurie cu furculița. Avea nevoie de cinci rotocoale pe fiecare pătrățel de pâine prăjită ca să le mănânce alternativ cu câte o înghițitură de omletă. Deși mama ei se purta foarte frumos acum, Tilly simțea că starea de lucruri actuală era temporară și fragilă. Ritualurile ei însă erau o constantă și aveau să o țină în siguranță. Mama ei dăduse la o parte farfuria din care nu mâncase decât jumătate. Aprinsese o țigară și bea scotch dintr-un pahar mare. Tilly observase că se pricepea mult mai bine să fumeze acum. Își cumpărase o brichetă aurie pe care erau gravate inițialele ei și trăgea fumul de țigară adânc în piept și apoi îl sufla afară într-un firicel subțire, printre buzele ușor țuguiate, ca pentru un sărut. Era păcat că-și luase o brichetă, pentru că acum singura cutie de chibrituri era cea pe care o aveau în bucătărie ca să aprindă aragazul, iar Tilly nu putea să riște să ia mai mult de unul din când în când, pentru că altfel mama ei le-ar fi observat lipsa. Tilly așeză cuțitul și furculița exact în centrul farfuriei.

— Ai văzut vreodată pe cineva mort?

Eli, care stătea lângă Tilly, se uită direct la mama ei, ridicându-și capul, ca și când ar fi așteptat să vadă dacă ea va răspunde. Mama ei răspunse fără nicio ezitare.

— Da, am văzut, o dată, cu mult timp în urmă.

— Am fost și eu acolo?

— S-a întâmplat înainte să te naști tu.

— Cine era?

Mama lui Tilly scutură scrumul în scrumiera de sticlă și sorbi din lichidul auriu din paharul ei.

— Era o fetiță care fusese lovită de o mașină.

Se holbă în întunericul de dincolo de fereastra bucătăriei lor, încercând parcă să-și imagineze scena. Se înfioră când își aminti de căldură și de sânge, de mirosul de liliac și de zgomotul traficului, ca de ecoul unui coșmar.

— Ținea în mână un balon roșu.

Tilly încercă să-și imagineze.

— Era singură?

— Nu, tatăl ei era cu ea.

Mama ei își mușcă buzele când își aminti cum îl văzuse cocoșându-se neajutorat de durere, în timp ce fiica lui murea.

— Era acoperită de sânge?

Mama ei ignoră ultima întrebare și luă încă o înghițitură mare din pahar. Părea că se afla altundeva. Dintr-un motiv inexplicabil, Tilly simți, dintr-odată, că i se face frică, de parcă se afla pe marginea unei prăpăstii adânci, întunecate. Un singur pas dacă mai făcea și avea să se prăbușească în ea. Așteptă. În cele din urmă, mama ei observă tăcerea.

— Du-te și pune vasele în chiuvetă, iar apoi poți să le speli.

Tilly făcu așa cum i se spusese, temându-se ca nu cumva să trezească monstrul. În plus, ei îi plăcea să spele vase. Adora șiroitul apei, bălăceala, vârtejul de apă și clăbuc și buretele mic de spălat vase. Stoarse un jet mai mult decât generos de lichid verde în bolul de plastic și dădu drumul la ambele robinete la maximum așa încât apa o stropi pe piept și inundă suprafața uscătorului de vase, iar bulele se multiplicară repede într-un munte de spumă care se clătina. Abordarea lui Tilly era mai mult entuziastă decât dibace și ea mânuia buretele de vase de parcă era o baghetă de dirijor și nu o ustensilă de bucătărie. Când își încheie reprezentația, podeaua și uscătorul de vase erau acoperite de apă și bule de săpun, iar mânecile puloverului ei erau ude. Îi aruncă o privire mamei ei să vadă ce dispoziție are. Își aprinsese o altă țigară și își umpluse din nou paharul din sticla de pe bufet.

Tilly se hotărî să mai riște o întrebare.

— Unde se duc oamenii atunci când mor?

Mama ei roti de câteva ori lichidul din pahar.

— Nimeni nu știe.

Tilly fu mirată să audă asta. Din experiența ei, oamenii mari știau aproape totul sau cel puțin se prefăceau că știu.

— Cei buni nu se duc în rai, iar cei răi în iad?

Mama lui Tilly nu-și ridică ochii din pahar.

— Asta e doar ceea ce își spun oamenii ca să nu le mai fie așa de frică de moarte.

Tilly nu înțelegea în ce fel îi consola asta pe oamenii răi. După spusele doamnei O'Flaherty, iadul era cel mai oribil loc în care puteai să sfârșești, plin de flăcări și demoni și de oameni care urlau și se zvârcoleau în agonie. Și totuși, dacă Rosemary Watson continua să se poarte așa cum se purta, avea șanse mari să ajungă acolo, ceea ce sigur că ar fi făcut-o pe Tilly să se simtă mai bine. Rosemary Watson începuse să spună anumite lucruri despre mama lui Tilly la joacă. Spunea că mama ei îi spusese doamnei Dawson, la cooperativă, când plătea contribuția pentru Crăciun, că mama lui Tilly era „nebună" și că „îi plăcea să tragă la măsea".

Când Tilly o confruntase în legătură cu asta, Rosemary îi spusese că ar trebui să fie atentă pentru că probabil că și ea va ajunge la fel.

— Așa mamă, așa fiică! o împunsese ea, îndepărtându-se plină de afectare, scuturându-și fandosită cozile stupide.

Jignirile o deranjaseră pe Tilly, cu atât mai mult poate pentru că nu le înțelegea, dar cu toate astea își dădea seama că fuseseră spuse cu răutate. Era la fel ca frica de întuneric; nu ți-era frică de întunericul în sine, ci de monștrii care se ascundeau în întuneric. Și, oricum, mama ei nu mai fusese la dentist de mult.

Mai târziu în seara aceea, pe când stătea confortabil învelită în pat, iar Eli adormise pe covor lângă ea, Tilly se gândi la fetița moartă pe care o văzuse mama ei. Până atunci nu se gândise niciodată că și copiii puteau să moară. Știa că în lume, în țări îndepărtate, erau copii săraci,

flămânzi, care mureau de foame. Ca să-i ajute, odată, economisise bani într-o cutiuță de carton pe care o primise la școala de duminică. Dar nu-și imaginase niciodată copii la fel ca ea care să moară. Se întreba cum ar fi dacă ar muri; ce-ar simți, unde s-ar duce și cui i-ar rămâne toate hainele și jucăriile ei. Tilly se gândi ca a doua zi să facă o listă în care să scrie cui și ce avea să rămână, în orice eventualitate. Poate că dacă i-ar lăsa lui Rosemary Watson păpușa care făcea pipi pe fund, asta ar face-o să-i pară rău că se purtase oribil cu Tilly și tocmai atunci păpușa ar face pipi pe fusta ei. Tilly stătu nemișcată și dreaptă, cu mâinile întinse pe lângă corp și își ținu respirația. Poate că dacă reușea să-și țină respirația destul de mult putea să-și dea seama cam cum era să fii mort. Și așa adormi.

12
Tilly

A doua zi dimineața, afară era frig și soare. Tilly desena cercuri cu degetul pe fereastra aburită a dormitorului ei, privind afară în grădina care sclipea de la brumă. Se bucura că nu exagerase ținându-și respirația și nu murise în somn, dar azi tot avea de gând să facă lista aceea. După micul dejun, se înfofoli în haina ei de iarnă călduroasă și își puse pe cap o beretă roșie tricotată.

— Unde îți sunt mănușile?

Mama ei scotocea în sertarul cuierului de haine de pe hol. Tilly scoase mănușile roșii din buzunarele hainei ca un magician care scoate iepuri din pălărie.

— Iată-le!

Mama ei făcu un gest dezaprobator nerăbdătoare, în timp ce-și lega la gât un fular de lână și își punea o pereche de mănuși asortate, într-o nuanță elegantă de albăstrea. Tilly își aminti că mănușile acelea le primise cadou de la tatăl ei și nu pentru că era vreo aniversare sau Crăciunul, ci „doar pentru că frumoasa mea soție merită să fie răsfățată”.

Mama ei își șterse degetele pline de făină pe șorț și-i făcuse semn să înceteze cu lingușelile. Dar Tilly își amintea și zâmbetul ei când desfăcuse ambalajul de hârtie și mângâiase lâna moale albastră. O privi pe mama ei plină de mândrie. Oricum ar fi fost din alte puncte de vedere, era foarte frumoasă și se îmbrăca întotdeauna bine. Lui Tilly nu i se părea deloc că arată ca o nebună. Era sâmbătă și se duceau la cumpărături la cooperativă, în mod normal, lui Tilly îi plăcea să meargă la cumpărături cu mama ei, dar astăzi era îngrijorată că doamna Dawson va fi nepoliticoasă sau că va șușoti și se va holba la ele din cauza celor spuse de doamna Watson.

Mama ei mergea repede pe asfaltul sclipitor, cu spatele drept și cu capul sus, ținând-o strâns pe Tilly de mână. Fata sălta pe lângă ea ca un ponei, iar Eli venea în urma lor. Vitrina magazinului era decorată de Crăciun și încadrată de ghirlande colorate de hârtie. În vitrină erau câteva torturi glazurate și o piramidă mică de prăjituri de Crăciun. Pe margini erau cutii metalice rotunde cu dulciuri și fursecuri, așezate pe-o parte, ca niște rotițe care se rostogoleau până în capătul din față al vitrinelor, printre care erau presărate cutii pătrate de biscuiți crocanți. Un curcan mare – care se vedea că era din plastic – și un jambon de un roz țipător se îngrămădeau pe un platou uriaș unul lângă celălalt. De pază stătea un ren cu privirea cam crucișă, sub un pom de Crăciun cu beteală argintie.

— Doamne Dumnezeule, doamna Dawson s-a grăbit anul ăsta cu decorațiunile de Crăciun, spuse mama lui Tilly, cercetând cu atenție renul bizar.

— Eu cred că arată foarte drăguț și vesel, așa, ca de Crăciun, spuse Tilly hotărâtă, ignorând rezerva mamei sale.

Mama ei apucă mânerul ușii magazinului cu mâna înmănușată, iar Tilly, ținută în continuare strâns cu cealaltă mână, îi simți scurta ezitare înainte de a apăsa pe mâner, apoi clopoțelul zornăi, anunțându-le sosirea. Tilly nu avusese de ce să-și facă griji. Doamna Dawson le întâmpină cu același zâmbet prietenos ca de obicei. Indiferent ce auzise, probabil că ținea pentru ea, gândi Tilly, sau poate că doamnei Dawson nu-i păsa ce făceau clienții ei acasă, atâta vreme cât banii lor ajungeau în casa ei de marcat. Magazinul era aglomerat, așa cum era de obicei sâmbăta, iar doamnele cu coșurile de cumpărături agățate la îndoitura cotului stăteau de vorbă sau căutau prin raioane ceva delicios pentru ceaiul de duminică. Copilașii stăteau pe lângă mamele lor plictisiți de pălăvrăgeala domestică sau se fugăreau prin raioane până când se ciocneau de

câte cineva și atunci erau admonestați de doamna Dawson sau de mamele lor. La fel ca și vitrina festivă, rafturile de la capătul unuia dintre raioane erau încărcate cu un sortiment bogat de „specialități” atractiv intitulate „bunătăți de Crăciun”. Pe cele două rafturi de sus se aflau cutii cu piure de castane, lichior de vișine, calupuri de marțipan, hârtii dantelate pentru torturi, decorate cu crenguțe de dafin și cutii de curmale. Mai jos erau etalate conserve de somon roșu, jambon, carne de crab, creveți la borcan, ceapă murată, nuci murate și legume în sos de muștar și oțet. Cumpărăturile de sâmbătă erau un prilej de socializare și nimeni nu părea că se grăbește. Câteva dintre doamne îi zâmbiră în trecere mamei lui Tilly, iar vreo două chiar murmurară un „bună ziua”, dar saluturile lor scurte demonstrau că nu o considerau ca pe una de-a lor și nimeni nu o opri să stea de vorbă cu ea. Așa că Tilly se simți ușurată când o zări pe mătușa Wendy care cerceta o cutie de piure de castane, având întipărită pe față o expresie de suspiciune amestecată cu dispreț.

— Mătușă Wendy!

Mătușa Wendy își ridică privirea de la conserva ofensatoare și le salută un pic mai neobișnuit decât de obicei; o salutare care nu putea trece neobservată și a cărei intenție nu putea să scape celorlalte doamne care se aflau în magazin.

— Ce Dumnezeu ai putea să faci cu piureul de castane? exclamă ea în timp ce puse cutia la loc pe raft cu o bufnitură.

O luă de braț pe mama lui Tilly și se plimbară prin magazin împreună, umplându-și coșurile cu produse mai puțin exotice, dar mai apetisante. Când terminară de făcut cumpărăturile și se îndreptară spre casele de marcat, la ambele case erau cozi lungi. Amândouă își puseră coșurile pe podea și Tilly îi zâmbi cu simpatie tinerei mame care stătea la coadă în fața lor, legănând un bebeluș durduliu care gângurea. Când le veni

rândul în cele din urmă, Tilly o ajută pe mama ei să pună cumpărăturile din coș pe tejghea. Casiera, o femeie cu obraji îmbujorați, cu părul făcut permanent și cu cercei rotunzi de aur, dădu din cap aprobatoare spre Tilly.

— Ce domnișoară săritoare! Ce vrei să te faci când o să crești mare?

— Fecioară.

Urmă o tăcere imaculată. Casiera, care abia se abținea să nu izbucnească în râs, continuă.

— De ce?

— Pentru că-mi plac bananele.

Cineva din cealaltă coadă scăpă un chicotit, dar îl înăbuși imediat și Tilly continuă în tăcerea încordată:

— Îmi plac și merele, și portocalele, și strugurii. Nu-mi prea plac caisele, dar ador zmeura.

Casiera dădu din nou din cap, de data aceasta sperând ca mișcarea să-i oprească hohotul de râs care amenința să-i descompună mina serioasă. Mama lui Tilly băgă în grabă cumpărăturile în sacoșă și plăti. Apoi o ajută pe mătușa Wendy să facă același lucru. Expresia feței și comportamentul ei erau calme și sigure, dar buzele mătușii Wendy erau atât de strâns lipite una de cealaltă, încât gura arăta ca o cută. După ce ieșiră din magazin și merseră câțiva metri pe stradă, mătușa Wendy izbucni în râs și își șterse lacrimile de pe obraz. Se uită la Tilly, care habar n-avea că ea era cauza unei asemenea ilarități.

— Tilly, tu știi ce e aia o fecioară?

— E un fel de vânzătoare de fructe.

— Și ce te face să crezi asta?

Tilly își dădu ochii peste cap exasperată. Câteodată, adulții ăștia erau tare încuiați.

— Cum era Fecioara Maria din rugăciunea doamnei O'Flaherty: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este fructul tău".

Deja Tilly era sătulă de toată chestia asta. Adulții ăștia erau inexplicabil de proști și râsetele

lor îi răniseră demnitatea. Nici măcar nu era sigură că-și mai dorea să fie fecioară. Îi trecu prin minte că ar putea să fugă în lume și să se alăture unui circ.

13
Tilda

Când deschid coperta albastră a jurnalului, vacarmul de voci și zăngănitul ceștilor și farfurioarelor din cafenea se estompează. Jurnalul e o poartă spre altă lume.

27 iulie

Stevie a plecat și eu mă bucur. Poate că e o răutate din partea mea să spun asta, dar e adevărat, și adevărul nu e frumos întotdeauna. Doctorul spune că stau rău cu nervii din nou. Poate că eu sunt rea, de fapt. Spune că m-ar ajuta dacă aș scrie, așa cum făceam înainte. Acum, Tilly e numai a mea și poate că o să mă iubească pentru că numai pe mine mă mai are. Bineînțeles, Stevie o să se întoarcă. Dar mai e până atunci.

Știu că eu nu pot concura cu el. El e clovnul ei, cavalerul ei în armură strălucitoare, tovarășul ei de joacă, complicele ei. Dar eu sunt mama ei. Îi e atât de dor de el, încât se duce în magazia lui ca să-i atingă lucrurile. Ea crede că eu nu știu despre cheie. Dar nu știe de ce a fost nevoit să plece. Habar nu are că a fost atât de prost încât să piardă singura slujbă bună pe care o avusese în ani de zile. Slujba pe care dacă ar fi păstrat o am fi putut, în sfârșit, să ne facem un cămin adevărat. Nu știe nici că după ce a fost concediat, nimeni nu o să-l mai angajeze. Nu înțelege rușinea, bârfele și îngrijorarea că nu avem cu ce să plătim facturile; teama care însoțește fiecare plic maro din cutia poștală. Dacă nu era șoldul rupt al prietenului vărului lui, puteam să ajungem pe străzi până de ziua lui Tilly. Sunt convinsă că Stevie o să fie încântat să administreze barul până se

însănătoșește proprietarul la fel ca un copil care a nimerit într-o cofetărie. Și n-am niciun dubiu că o să dea în cărți pentru orice fraier pe care reușește să-l ducă cu zăhărelul. Dar măcar așa o să câștige suficienți bani ca să plătim facturile. Nu voia deloc să plece de lângă scumpa lui fiică, dar pun pariu că abia aștepta să plece cât mai departe de mine. Se teme de boala mea, preferă să o ignore. Își dorește în continuare să fie tată, dar nu și soț. A promis „la bine și la rău", dar Stevie e mai priceput să facă promisiuni decât să le țină.

Înainte să se nască Tilly era altfel. Stevie și cu mine eram îndrăgostiți. Ne iubeam; era o dragoste adevărată, când timpul pe care nu-l petreceam împreună era timp irosit, sufeream din cauza despărțirii. Era genul acela de dragoste care te face să te simți invincibil și vulnerabil în același timp. Stevie m-a făcut să uit că eram ciudată. M-a fermecat. Dragostea lui mă proteja și mă făcea să mă simt normală. M-a făcut să cred în sloganul „fericiți până la adânci bătrâneți". Dar m-am înșelat. Am renunțat la tot pentru el. Mama și tata mi-au zis că am de ales: pe el sau pe ei. Pe el sau pe Dumnezeu. L-am ales pe el. L-am urmat atunci când schimba slujbă după slujbă, oraș după oraș. Am crezut că Stevie îmi va fi suficient. El a devenit viața mea. Când s-a născut Tilly, ea a devenit viața lui și o parte din mine a murit. Nu așa trebuia să fie. Noi trei ar fi trebuit să formăm un cerc al dragostei. Am hrănit-o, i-am schimbat scutecele, i-am uscat lacrimile, i-am ostoit febra și am legănat-o în brațele care mă dureau noapte de noapte, măsurând camera cu pas mărunt, până când adormea. El o venera. Era desăvârșită și el o iubea la infinit. Pentru mine nu mai rămăsese nimic și în viața mea nu m-am simțit atât de singură ca atunci.

Ochii mei sunt scăldați în lacrimi și abia pot să respir. Am nevoie de cineva care să mă lovească cu pumnul în spate ca să nu mă înec cu vorbele ei. Simt o greutate delicată, călduță pe genunchi. Eli își odihnește capul acolo. Abia dacă am timp să înregistrez senzația înainte ca el să se îndepărteze, dar știu că fusese aievea. Niciodată nu-i mai simțisem atingerea până în momentul acesta. Inima mi se înfiorează, resuscitată de atingerea lui. Cuvintele mamei îmi rescriu copilăria pe care atâta timp crezusem că o cunosc. Oamenii și locurile sunt aceleași, dar perspectiva e atât de schimbată încât abia dacă recunosc povestea care odinioară îmi era atât de familiară și care așa trebuia să rămână. Habar n-avusesem că tata fusese concediat. Pentru ce naiba? N-am știut nici că se iubiseră atât de mult. Nici măcar nu m-am gândit vreodată la asta, nici măcar o dată. Părinții pe care îi știam eu, Grace și Stevie, trăiau ca soț și soție sub același acoperiș și aveau grijă unul de celălalt, dar nu-mi aduc aminte să fi văzut prea multe floricele și inimioare. Erau secrete, certuri, zile de tăcere amară și, din când în când, câte un armistițiu. Și, da, câteodată o cuprindea cu brațul pe după mijloc sau o săruta pe obraz, dar cel mai bine îmi amintesc certurile. Chiar îi deposedasem de dragostea atât de specială pe care o împărtășiseră odată, chiar i-l furasem pe tata mamei mele? Mă gândesc la mama, topită de dragoste și fericită pe deplin. Nu-mi aduc aminte de ea așa. Lacrimile îmi cad pe paginile jurnalului, mâzgălind cerneala neagră, ca și cum ar încerca să șteargă cuvintele. Dar fuseseră scrise și citite deja și acum nimic nu va mai putea șterge ce știu. Slavă Domnului că am părul lung. Îmi acoperă fața și îmi ascunde stânjeneala. Eu nu plâng niciodată. Clipesc furioasă ca să-mi opresc lacrimile, dar simt nevoia imperioasă de a-mi sufla nasul, altfel risc să-mi curgă ca unei fetițe de trei ani. Eli oftează

din rărunchi. Am senzația că-mi transmite să mă controlez în timp ce scotocesc în buzunar după un șervețel. Un șervețel moale mi-e strecurat în mâna cealaltă.

— Sunt prosoape de bucătărie, de fapt, dar nu sunt chiar așa de aspre.

Printre șuvițele de păr, mă uit în ochii verzi ai lui Daniel. Bunătatea lui amenință să mă dea gata cu totul și îmi suflu nasul cu atâta forță de parcă viața îmi depinde de asta, gest care trebuie să pară extrem de atrăgător în ochii bărbatului pe care încerc să-l seduc. Se retrage grăbit la locul lui din spatele tejghelei. Dumnezeule, chiar asta încerc să fac, să-l seduc? În toiul acestui Armaghedon emoțional, mie chiar îmi arde de o poveste de dragoste? După ce am citit ce am citit, pe mine mă preocupă că mă vede el cu nasul roșu și rimelul întins? Înseamnă că îmi place de el cu adevărat. Am încercat să țin secret acest lucru, chiar și față de mine însămi. Dar acum știu. Sunt ridicolă. După ce termin de interpretat personajul Nellie elefănțica, Daniel revine cu un pahar de lichior de vișine.

— Știu că e cam devreme, dar e bun pentru răceală.

De data asta reușesc să-i răspund cu un zâmbet. Se întoarce la bar și la conversația pe care o poartă cu Joseph Geronimo. După o înghițitură de vișinată, mă întorc și eu la jurnal.

13 august

Îmi fac griji pentru Tilly. Mititica de ea, e atât de ciudată; e foarte diferită și încăpățânată, extrem de hotărâtă să meargă pe drumul ei. Dar mi-e teamă că va sfârși ca mine. Sau chiar mai rău. Deja și-a format mici obiceiuri ciudate. Își taie mâncarea în pătrățele și își numără îmbucăturile. Stăruie să folosească aceeași farfurie, același pahar și aceleași tacâmuri la fiecare masă. Ascultă

mereu pe la ușă și uneori o surprind uitându-se la lucruri pe care eu nu pot să le văd. Lucruri pe care o fetiță n-ar trebui să le poată vedea. Când era cu Stevie, învăța lucruri pe care nu ar fi trebuit să le știe și întâlnea oameni pe care n-ar fi trebuit să-i întâlnească. Lucruri nepotrivite și oameni nepotriviți. Știu că o ia cu el când se duce să-i vadă pe Rory și Rose. El neagă, dar eu știu când minte. O va distruge pe Tilly așa cum m-a distrus și pe mine. Dacă nu-l opresc eu. Tilly e prea mică și nu-i e frică. Pare să-i primească cu bunăvoință și se poartă de parcă totul e doar un joc. Sau, mai rău, de parcă e normal. Nu înțelege câte probleme și necazuri o să-i aducă asta. Nu i-am spus nimic. Nu vrea să audă nimic rău despre tatăl ei. Dumnezeu nu-mi mai ascultă rugăciunile, dar dacă le-ar asculta, singura mea rugăciune ar fi „nu o pedepsi pe Tilly pentru păcatele tatălui ei”.

M-am apucat de fumat. Nu prea îmi place, dar voi insista. E un gest de revoltă. Stevie nu suportă să vadă femei care fumează. Bineînțeles, el are voie să fumeze țigări rulate în magazia aia nenorocită. Wendy a trecut pe aici azi și m-a prins fumând. I s-a părut nostim. Dar îmi e o prietenă devotată, chiar dacă, practic, n-avem nimic în comun. Celelalte femei mă vorbesc pe la spate. Citesc dezaprobarea pe fețele lor disprețuitoare. Uneori o invidiez pe Wendy pentru viața ei veselă, simplă, confortabilă; satisfacția pe care o găsește în viața de zi cu zi, mulțumirea pe care i-o oferă rutina. Dar de cele mai multe ori mă dezgustă și mă simt prinsă într-o capcană. Oare asta e totul? Pentru asta a fost nevoie să merg la un liceu de elită? Poate că boala mă face să-mi doresc altceva pentru mine și pentru Tilly și poate că e greșit ce-mi doresc. Dar am nevoie de mai mult decât atât.

Am nevoie de o viață mai bună decât ce am acum. Wendy zice că n-ar trebui să-mi fac griji pentru Tilly; că e inteligentă și că-și va găsi singură drumul. Sper că are dreptate. Pastilele pe care mi le-a dat doctorul mă fac să mă simt confuză și obosită. Uneori, dorm ore în șir în mijlocul zilei și apoi nu mai pot să dorm noaptea, așa că beau ca să pot să dorm și apoi nu mai pot să mă trezesc dimineața și, de fapt, nici nu vreau. Trăiesc într-o lume ambiguă. Mintea nu mi-e niciodată limpede. Încerc din răsputeri să fiu o mamă bună pentru Tilly, să-i dovedesc cât de mult o iubesc, dar nu e așa de ușor cum credeam. Tot timpul mă întreabă de el. I-am spus că a plecat să-și găsească de lucru, dar am impresia că ea crede că a plecat din cauza mea. Mi-aș dori să uite de el o vreme și să încerce să mă iubească pe mine. Eu de ce nu sunt de ajuns?

27 august

Mi-e dor de el. Dumnezeule, ce dor îmi e de el! N-aș fi crezut niciodată că resturile de dragoste pe care mi le oferea din ce mai rămânea de la Tilly erau mai bune decât nimic. Mă urăsc pentru faptul că nu am mândrie și demnitate, dar, dacă ar intra acum pe ușă, aș cădea în genunchi și l-aș implora să rămână. Aș face orice ca să-l fac să mă iubească din nou. Dar sunt proastă și nedemnă de dragoste. Soțul meu, Dumnezeu, părinții mei. Nici măcar propriul meu copil nu mă iubește. Preferă să se ducă la biserică însoțită de o gospodină irlandeză catolică și grasă, care deja are prea mulți copii, decât să stea cu mine.

Ce proastă am fost să cred că Stevie mă iubise vreodată.

Nu voise decât să-i fac un copil, dar el însuși nu e altceva decât un copil. Mă simțeam ca o străină în propria mea casă, în timp ce ei doi stăteau împreună, chicotind și râzând, cu secretele lor. El era eroul ei, ea prințesa lui, iar eu vrăjitoarea cea rea. Îi priveam în grădină. O parte din mine își dorea cu disperare să li se alăture, dar ei nu și-ar fi dorit asta. Se agăța de mâna lui și asculta fiecare cuvânt pe care-l spunea el. Îi arăta cum să cultive fructe, legume și flori și ea îi imita fiecare gest. Culegeau zmeura și o mâncau în magazie, iar mie abia dacă îmi aduceau un pumn de zmeură într-un bol. Râdeau de mine. Se distrau pe seama mea. Atunci de ce îmi e așa de dor de el? Vreau să mă așez și să plâng și să mă legăn, să plâng și să mă legăn până când lumea dispare. Până eu dispar. Sunt o nenorocită. Ce fel de monstru e gelos pe propriul copil? Îi urăsc pe amândoi, dar nu atât de mult cât mă urăsc pe mine.

Și, mai presus de orice, nu vreau decât să se întoarcă acasă.

28 august
Sper să putrezească în iad.

Acum, nu plâng. Sunt uluită de cuvintele ei disperate. Stau și mă holbez la pagina din fața mea, în timp ce caut înnebunită printre amintirile îndepărtate să văd dacă e posibil să fie adevărat. În mod cert, ceea ce simțea era adevărat. Durerea și singurătatea ei țipă din paginile jurnalului la fel de reale astăzi cum erau și atunci. Dar și boala ei. Ne iubea, dar ne și ura. Îl voia dus, îl voia înapoi. Dar mai presus de orice, își dorea să fie iubită. Nu cred că i-am spus vreodată că o iubesc. Am presupus că știa.

Sunt terminată. Nu mai pot să citesc nimic astăzi. Corpul îmi e la fel de amorțit și înghețat ca

și mintea. Eli își schimbă poziția când aude scaunul care zgârie podeaua. Mă ridic încet, întinzând brațele în față. Cafeneaua e aproape plină de oameni care iau prânzul. N-am observat când au intrat, când s-au așezat și când au comandat. M-am închis în mica mea lume, sau mai bine zis a mamei mele. Simt nevoia să ies afară și să revin din nou la viață. Simt nevoia să mă plimb pe malul mării. Iau paharul și mă îndrept spre bar unde Daniel e ocupat cu pregătirea comenzilor. Nu-l văd nicăieri pe Joseph Geronimo Heathcliff O'Shea sau pe Queenie. Îi mulțumesc lui Daniel și cer nota de plată.

— O, e din partea casei.

Când deschid gura pregătindu-mă să protestez, adaugă:

— Cu condiția să promiți să mai vii aici în curând.

E o promisiune pe care mi-e ușor să o fac.

14
Tilly

Lui Tilly i se părea că pruncul Iisus semăna mai mult cu un pitic de grădină decât cu fiul lui Dumnezeu. Deschisese ultima ușiță din calendarul ei de advent și fusese cam uimită să descopere că pruncul din iesle avea o față foarte roșie, urechi mari și un cap țuguiat. Maria și Iosif arătau un pic mai normal, cu capetele acoperite de baticuri, însoțiți de o vacă foarte grasă și de o oaie albă cu blană pufoasă.

— E mielul lui Dumnezeu? o întrebă Tilly pe mama ei, arătându-i oaia.

— Așa cred, răspunse mama ei fără convingere.

Încălzea o oală de lapte pentru micul dejun al lui Tilly. Fiind Ajunul Crăciunului, Tilly avea voie să mănânce cereale cu lapte cald drept tratație specială.

— Cum poate Iisus să fie fiul lui Dumnezeu dacă Iosif era soțul Mariei și tatăl lui Iisus?

— De ce nu o întrebi pe doamna O'Flaherty? Sunt sigură că ea va ști să-ți explice mult mai bine decât mine.

Mama lui Tilly zâmbi în sinea ei, bucuroasă că scăpase de belea și că o pusese pe umerii doamnei O'Flaherty. Era recunoscătoare pentru bunătatea pe care i-o arăta lui Tilly, dar femeia îi umplea capul fetiței cu tot felul de aiureli religioase. Tilly insistase să meargă la biserică cu doamna O'Flaherty și cu familia ei în după-amiaza aceea deoarece „Crăciunul fără Dumnezeu și fără Iisus era ca un înger fără aripi". Mama ei aproape că izbucnise în râs, dar Tilly era mult prea serioasă pentru o fetiță de șapte ani. Încercase să o convingă și pe mama ei să meargă, dar se bucurase în sinea ei atunci când ea refuzase. Ar fi putut să nu facă plecăciunea așa cum trebuia sau să nu spună rugăciunea la timpul potrivit și să-l supere

pe Dumnezeu. Tilly se străduia din răsputeri să fie în termeni buni cu Dumnezeu la momentul acela pentru ca El să aibă grijă de tatăl ei și să nu-l trimită la Bremondsey[10]. Sau cel puțin acolo credea ea că-l trimite, căci uneori îi era greu să înțeleagă ce spunea doamna O'Flaherty. Doamna O'Flaherty îi povestise cum că, atunci când oamenii mor, înainte ca toate păcatele să le fie iertate, trebuie să stea în Bermondsey până când prietenii și familia lor au spus suficiente rugăciuni și au aprins destule lumânări ca să-i scoată de acolo și să-i trimită în rai. Dacă păcatele lor erau extrem de grave, ca de exemplu dacă omorâseră pe cineva sau îi adresaseră vreo vorbă urâtă lui Dumnezeu, uneori putea să dureze ani întregi ca să-i scoată de acolo. De fiecare dată când mergea la biserică, Tilly aprindea câte o lumânare și spunea o rugăciune pentru tatăl ei, pentru orice eventualitate. I-ar fi plăcut să poată vorbi cu doamna O'Flaherty despre tatăl ei, dar făcuse o promisiune și nu putea să o încalce. Dar poate că doamna O'Flaherty ghicise deja că tatăl ei murise, cu toate lumânările pe care le aprindea Tilly, și întotdeauna spunea și ea o rugăciune cu Tilly pentru sufletul lui.

Răspunsul la întrebarea cine era cu adevărat tatăl lui Iisus probabil că nu era așa de dificil. Tilly ajunse la concluzia că Maria probabil uitase cine era tatăl adevărat al copilului, așa că le spusese și unuia, și celuilalt că era tatăl, ca să nu-i dezamăgească.

După micul dejun aveau să împodobească pomul de Crăciun. Unchiul Bill îl adusese ieri, când venise de la muncă. Nu era prea mare și avea ramurile un pic îndoite, dar lui Tilly i se părea frumos. Mirosea a Crăciun. Fusese un pic îngrijorată că mama ei nu o să se mai complice să facă bradul, dar ea se arătase surprinzător de entuziasmată când mătușa Wendy sugerase să le aducă unchiul Bill un brad. Înainte, tatăl ei era cel

care se entuziasma de Crăciun; „ca un copil mare”, cum spusese mama. Odată, venise acasă cu o ramură de vâsc și o alergase pe mama ei prin bucătărie, ținând vâscul deasupra capului și cerând un sărut. A fost una dintre puținele dăți când îi văzuse râzând împreună. Păruseră fericiți, iar tatăl ei își primise sărutul. Probabil că trecuse mult de atunci.

În timp ce Tilly mânca terciul din fulgi de porumb și lapte, mama ei adusese cutia uzată de carton din debaraua de sub scări. În cutie se aflau decorațiunile de pom învelite în hârtie de ziar, beteala argintie și instalațiile electrice. Tilly se dădu jos de pe scaunul de la masa din bucătărie, puse castronul și cana în chiuvetă și o urmă pe mama ei în living, iar Eli veni după ea. Puloverul începea să-i provoace mâncărime. Era de un roșu aprins și pe mijloc avea un șir de reni care galopau. Mama ei i-l pregătise de dimineață, gândindu-se că i-ar face plăcere să poarte un pulover cu reni în Ajunul Crăciunului. Puloverul era doar una dintre multele haine care-i rămăseseră mici lui Karen și pe care mătușa Wendy i le dăduse lui Tilly. Karen era mai mult decât fericită să le vadă duse. Mama lui Tilly nu era prea încântată de ideea ca fata să îmbrace haine căpătate și alesese numai câteva lucruri pe care să le poarte, ca să nu pară nerecunoscătoare. Tilly îmbrăcase puloverul ca să-i facă plăcere mamei, dar i se păruse că e cam aspru. Și avusese dreptate; așa și era. Începu să tragă de guler și de manșete în timp ce mama ei despacheta decorațiunile, scoțându-le mai întâi din cutie, iar apoi din ziarele în care erau învelite. Fiecare glob delicat era o comoară familiară, o părticică îndrăgită a Crăciunului lui Tilly; peștișorul auriu și măcăleandrul gras, ambii cu cozile lor de mătase; cele trei păsări albe, micuțe, cu scânteieri argintii; mărul, portocala și ananasul; luna argintie și steaua aurie; și, în final, zâna cam ponosită de pus în vârful pomului. Rochia din

dantelă albă era murdară și ruptă, din părul blond-auriu pe alocuri îi lipseau smocuri, iar restul era încâlcit, iar bagheta argintie era îndoită. Îi lipsea un papuc, iar coroana din betealâ își pierduse strălucirea. Anul trecut, Tilly zisese că arăta precum Cenușăreasa din cauza papucului lipsă, și tatăl ei râsese și spusese că semăna mai mult cu barmanița de la The White Horse a doua zi dimineața, după seara de dinainte.

— Seara dinainte de ce? întrebase Tilly, dar mama ei îi spusese să nu-i dea nicio atenție că nu spunea decât prostii.

Anul acesta, când zâna apăru din învelișul ei de ziare, mama lui Tilly o privi dezaprobatoare.

— Va trebui să luăm o altă zână sau poate un înger de data asta.

Tilly era îngrozită.

— Nu putem să facem așa ceva. E zâna noastră.

— E prea veche și e și murdară. Nici măcar nu mai arată ca o zână.

— Îi pieptăn părul și îi luăm o rochie nouă.

— N-are niciun rost, Tilly, serios. Luăm una nouă și gata.

Tilly era disperată.

— Dar nu e pregătită să se ducă în rai încă.

— Zânele bătrâne nu se duc în rai. Se duc la coșul de gunoi.

Pe Tilly aproape că o podidiră lacrimile. Știa că zâna nu era decât o păpușică ponosită, dar era una dintre bucățelele care alcătuiau Crăciunul lor. Și fiecare lucru care rămăsese era prețios și trebuia să rămână neschimbat pentru că lucrul cel mai important dintre toate nu mai era deja. Tatăl ei.

Ocupată să scoată din cutie instalația pentru pom, pe care încerca să o descurce, mama nu observase suferința care o încerca pe Tilly.

— Dumnezeule, arată de parcă șoarecii au încurcat chestiile astea. Tilly, vino și ajută-mă să le desfac. Uite, ține tu de capătul ăsta și eu încerc să descurc restul.

Tilly își șterse lacrimile cu dosul palmei și suspină mai tare decât intenționase.

— Tilly, nu-ți trage nasul; folosește-ți batista. Ce s-a întâmplat?

Mama ei se uită în sus și văzu o fetiță pierdută și nefericită.

Tilly nu voia să vorbească despre tatăl ei cu ea, așa că spuse un alt adevăr.

— Puloverul ăsta îmi provoacă mâncărime.

Trase cu putere de guler ca să dovedească.

— Am crezut că o să-ți placă. Renii sunt în ton cu Crăciunul.

— Îmi place. Numai că e prea aspru. Parcă simt păianjeni care se cațără pe mine cu picioare țepoase.

Mama ei clătină din cap nepăsătoare și îi întinse ștecherul. Descâlci și dezlegă cablul verde, eliberând beculețele. Apoi luă ștecherul de la Tilly și îl băgă în priză. Nu se întâmplă nimic.

— Fir-ar să fie!

Exact la asta se așteptase Tilly. Dacă ar fi fost tatăl ei aici, el ar fi știut cum să le repare.

Mama lui Tilly se uită din nou la fața dezolată a fiicei sale și păru că se înmoaie.

— Nu-ți face griji, Tilly. Probabil că unul dintre becuri e deșurubat.

Apoi începu să verifice fiecare bec în parte să vadă dacă era bine prins. Speranța lui Tilly, la fel de fragilă ca globurile de sticlă care așteptau să fie puse în pom, se stinsese aproape cu totul când mama ei ajunse la ultimul bec, dar apoi, deodată, camera fu scăldată în lumini colorate și, în cele din urmă, zâmbetul îi înflori pe față. Era uimită și impresionată că mama ei reușise să producă un miracol, mic, dar totuși important. Împreună, puseră instalația în jurul pomului, apoi beteala și apoi atârnară cu grijă decorațiunile de vârfurile ramurilor. Până și zâna fu grațiată și i se permise să-și ocupe locul obișnuit, pe motiv că era prea târziu să cumpere ceva cu care să o înlocuiască

anul acesta. Tilly se simțea, dintr-odată, un pic mai veselă. Poate că, de data asta, Crăciunul nu va fi așa de neplăcut cum credea ea. Până să termine de împodobit pomul, Tilly devenise extrem de agitată, nu mai suporta gulerul puloverului, trăgea mereu de el. Simțea că pielea îi luase foc.

— Tilly, pentru numele lui Dumnezeu, lasă puloverul ăla în pace.

— Dar mă jenează îngrozitor.

În mod normal, Tilly era un copil răbdător, nu se plângea când venea vorba de suferințe și dureri minore sau de bolile specifice copilăriei. Când avusese pojar, voise să se ducă la școală în continuare, ca să nu piardă ora de sport. Rareori plângea când cădea de pe bicicletă și plânsese doar puțin când fusese înțepată de o viespe vara trecută. Într-un final, mama lui Tilly acordă atenție spuselor ei și îi cercetă gâtul. Tilly fu încântată când văzu privirea îngrijorată care întunecă imediat chipul mamei sale.

— Repede, Tilly, dă-l jos!

Apucă tivul puloverului care provoca mâncărimea aceea îngrozitoare și începu să tragă cu putere de el în sus, peste piept în timp ce Tilly se zvârcolea. Gulerul era strâmt, iar capul lui Tilly rămase înțepenit în el până când mama ei, cu o ultimă smucitură disperată, o eliberă din strangularea diabolică a puloverului și Tilly se clătină, pierzându-și echilibrul și aterizând în fund cu o bufnitură. Durerea căzăturii îi fu redusă considerabil când văzu expresia de pe fața mamei. Știa că putea risca acum.

— Doar ți-am spus că era prea aspru, spuse ea, pe un ton exact cât trebuia de îmbufnat.

O urmă pe mama ei până în bucătărie, unde aceasta începu să caute în dulap sticla de loțiune mentolată și niște vată. Tilly se duse repede pe hol ca să se examineze în oglindă.

— Arăt de parcă aș purta un colier roșu și două brățări. Sau oamenii ar putea să creadă că m-ai

ținut legată cu o lesă și cu cătușe, spuse ea continuând să-și admire urmele de pe piele.

Lui Tilly i se păru că făcuse o glumă foarte bună, dar, nu se știe de ce, mamei ei nu i se păru amuzantă.

— Tilly, vino aici și stai nemișcată până te dau cu loțiunea asta.

Tilly făcu ce i se spusese și imediat fu recunoscătoare pentru senzația răcoritoare pe care loțiunea calmantă o împrăștie pe pielea care o ustura. Mama ei îi tamponă ușor gâtul și încheieturile cu vată înmuiată în lichidul alb lăptos până când toate petele vineții fură acoperite. Eli stătea pe podeaua bucătăriei privindu-le derutat.

— Acum, stai aici și așteaptă un pic până se usucă.

Tilly stătea în bucătărie cu brațele întinse, tremurând în maiou, așteptând să se usuce loțiunea. Mama o privea cum se fâțâia de pe un picior pe altul și se strâmba, și o apucă râsul.

— Vai, Tilly, zici că ești o sperietoare nebună.

Tilly își spuse că mama ei era mult mai frumoasă când râdea.

— Pot să primesc suc roșu acidulat astăzi la prânz?

Mama ei râse și mai tare. Dar încuviință.

15
Tilda

Mi-am ținut promisiunea față de Daniel, spre încântarea lui Queenie. M-am întors la cafenea chiar în ziua următoare; și în următoarea, și tot așa. Iar astăzi mă duc acolo fără să iau cu mine plasa de siguranță. Nu iau jurnalul cu mine ca să mă ascund după el și să-l folosesc drept pretext pentru prezența mea acolo. Mă duc doar ca să iau micul dejun. Și să-l văd pe Daniel. E ca și când m-aș duce acolo dezbrăcată. Pentru mine e o situație complicată. Îmi place cu adevărat tipul și asta înseamnă că am dat de necaz. El pare încântat de fiecare dată când mă vede; de fapt, pare chiar mai mult decât încântat. Iese de după tejghea ca să mă întâmpine și să-mi ia haina. Vorbește cu mine și mă tachinează, dar cu afecțiune. Mă face să râd. Mă face să mă simt aproape normală. Ieri m-a îmbrățișat. De data asta am dat de belea. O voce șoptită, dar stăruitoare din capul meu mă avertizează să fug cât încă mai pot. Dar eu nu vreau să fug. Doar nu mai sunt virgină. Am mai avut relații. Am cunoscut extazul (și, o singură dată, dezgustul) primelor întâlniri și exaltarea desăvârșită a unor prime săruturi amețitoare. Am irosit minute, ore și chiar zile numărând clipele rămase până aveam să-l revăd pe cel de care credeam că sunt îndrăgostită. Am cunoscut fervoarea și pasiunea intimității fizice; apropierea, săruturile, atingerile. Dar, după aceea, nu-mi doream altceva decât să-i văd plecați. Câteodată după câteva minute; alteori după câteva zile; și uneori după câteva săptămâni. Dar, în final, întotdeauna îmi doream să plece. Instinctul de apărare are câștig de cauză de fiecare dată. Dacă rămân prea mult, mă vor vedea așa cum sunt și apoi vor pleca ei oricum, din proprie inițiativă. Unul mi-a spus odată că n-am niciun pic de

încredere și avea dreptate. Fără încredere, dragostea e fragilă, e o iluzie care se risipește ușor. N-am avut cu adevărat încredere în nimeni. Cel puțin până acum. De fiecare dată când mă gândesc la Daniel și la ochii lui verzi, mi se taie respirația. Uneori, mă gândesc la el dinadins, ca să trăiesc senzația aceea. Alteori, se furișează în gândurile mele ca o pisică printr-o ușă întredeschisă. Dar efectul e același de fiecare dată. Oamenii vor ajunge să creadă că sunt astmatică.

Eli merge alături de mine pe trotuarul acoperit cu chiciură, în timp ce eu mă întreb pentru a mia oară dacă lui Daniel chiar îi place de mine sau e doar politicos. Suntem atât de diferiți. El zâmbește și conversează cu clienții, descurcându-se cu ușurință printre meandrele complicate ale interacțiunilor sociale, ține în echilibru farfurii, căni și farfurioare ca într-un număr de circ executat pe patine. Eu semăn mai mult cu un clovn cu pantofi prea mari, care este stropit în față cu apa din floarea artificială. Deja văd cafeneaua acum. Luminile sunt aprinse înăuntru, dar e încă devreme. Nu vrea să fiu primul client și să par prea nerăbdătoare. Dar vreau să fiu primul client și să-l am pe Daniel un pic doar pentru mine. O, pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Vino-ți în fire! Am mâna pe clanță. Ezit o clipă, dar Daniel își ridică privirea și îmi face semn să intru. Suntem singuri. Împreună.

— Perfect, fermecătoarea dar nebuna mea prietenă! Dă-mi haina și ia loc.

Mă îndrept spre o masă din colț, dar Daniel mă alungă de-acolo cu haina.

— Nici să nu te gândești să te ascunzi tocmai acolo. Vreau să te așezi mai aproape, să pot să te supraveghez.

Nu pot să mă abțin și zâmbesc. Aștept în picioare până când îmi agață haina în cuier și se întoarce ca să mă așeze la masa cea mai apropiată

de bar, un pic intimidată, dar și bucuroasă că vrea să mă aibă aproape.

— Acum, să vedem, ce vrei să-ți aduc?

Brusc, îmi dau seama că nu spusesem nimic până atunci.

— Nu-mi spune. Îți fac o surpriză!

Nici măcar un cuvânt. Poate din cauza asta încep să mă simt atât de confortabil cu el. Nu trebuie să spun nimic dacă nu vreau. Clopoțelul de la ușă scoate un clinchet și doi tineri în costume elegante năvălesc înăuntru odată cu frigul de afară, scoțând aburi pe gură și frecându-și mâinile înghețate. Daniel îi întâmpină călduros și, fluierând, le pregătește cafelele la pachet. Cei doi se aventurează din nou afară, ținând în mâini paharele de carton pline cu lichidul fierbinte.

— Bun… Și acum pentru tine…

Îmi face cu ochiul și dispare în spatele barului. De pe scaunul pe care stau nu văd ce face, dar aud, căci implică multe bubuituri și zdrăngăneli de vase și tigăi. Îmi amintește de vechea bucătărie de la Queenie. Dumnezeule! Sper să nu facă ouă fierte. Zece minute mai târziu se prezintă în fața mea cu o farfurie pe care se află o față. Ochii sunt două ouă ochiuri; nasul e o ciupercă cu coadă; o roșie mare la grătar a fost tăiată ca să semene cu o guriță bosumflată, iar părul creaturii e un ocean de boabe de fasole.

— Nu trebuie să o mănânci pe toată dacă nu vrei. Ai și pâine prăjită. Și o cană cu ceai.

— Mulțumesc. Arată minunat.

Daniel își face mâna pâlnie la ureche mimând surpriza.

— Ca să vezi! Vorbește!

Face o plecăciune largă, până jos, și se grăbește să se ocupe de ceilalți clienți care între timp au umplut treptat cafeneaua. După ce le ia comenzile și îi servește, se întoarce la masa mea și mă privește într-o liniște cu care e evident că se simte

confortabil, în timp ce eu întind untul pe pâine și îl tai în bucăți cu precizia mea obsesivă obișnuită.

— De ce faci asta?

Întrebarea sună ca o simplă solicitare de informații. Tonul lui nu are nici urmă de judecată.

Mă gândesc înainte să-i răspund. Dar îmi dau seama că, de data asta, ezitarea mea nu e o încercare de a ascunde sau de a căuta o scuză. Încerc doar să-i spun adevărul.

— Trebuie să o fac. Mă face să mă simt în siguranță.

Își înclină capul într-o parte, ridică sprâncenele, reflectând.

— Corect. Dar mănâncă și ciuperca. Îți face bine.

16
Tilda

Săptămâna trecută, am mâncat un copac, un câine, o barcă, un far și o umbrelă. De fiecare dată când mă duc la cafenea, Daniel îmi prezintă câte o imagine culinară pe farfurie. Unele au fost mai reușite decât altele. Câinele în chip de negresă de ciocolată pătată cu frișcă a fost delicios; copacul din cârnați și broccoli nu mi-a plăcut. Creația de ieri a fost un pandișpan roz în formă de inimă în cremă de ou. A fost favorita mea.

Dar azi nu mă duc la cafenea. Mă întâlnesc cu domnișoara Dane la cafea. Deocamdată, n-am mai citit nimic din jurnale. Am nevoie de timp ca să fac trecerea de la ce credeam eu că fusese copilăria mea la cealaltă versiune, care îmi e total necunoscută, nefamiliară. Pentru moment, nu sunt sigură ce e real și ce e poveste, așa că am de gând să o vizitez pe domnișoara Dane pentru a afla mai multe indicii. Se pare că ea a cunoscut-o bine pe mama cât au fost vecine. Probabil că o știa mai bine decât mine, așa că poate îmi spune ceva despre jurnale. Aprind două chibrituri înainte să plec. După ce ies pe ușa apartamentului, trebuie să mă întorc înăuntru ca să mă asigur că bețele de chibrit pe care le-am ars și care plutesc acum în farfurioara cu apă s-au stins. Cel puțin azi nu verific decât o singură dată. Eli mă urmează pe scări în jos, de parcă ar ști că și el a fost invitat de data asta. Când sun la ușă, mă simt agitată, dar dintr-un alt motiv decât cel de la prima mea vizită. De data asta sunt agitată din cauza a ceea ce aș putea descoperi. Trebuie să aflu tot. Domnișoara Dane deschide ușa și mă întâmpină cu un zâmbet sincer de bun venit. Ne conduce în living, unde ne așteaptă o tavă pe care sunt așezate toate cele necesare servirii cafelei. Mă așez pe unul dintre scaunele de lângă foc.

— Ai adus și câinele cu tine de data asta, draga mea?

Eli stă chiar lângă mine, uitându-se concentrat la domnișoara Dane.

— Nu-l vedeți?

— Nu, draga mea, dar mama ta mi-a spus totul despre el.

— Și ați crezut-o?

— Sigur că da. Sunt o mulțime de lucruri pe lumea asta pe care noi nu le putem vedea, dar asta nu înseamnă că ele nu există. Am avut încredere în mama ta și, la vârsta mea, cred într-o lume întreagă pe care nu o pot vedea. Crezi că ar vrea să mănânce un biscuit?

— De fapt, nu mănâncă prea mult.

Domnișoara Dane toarnă cafeaua și îmi întinde o ceașcă. Starea de agitație pe care am simțit-o cu ocazia primei vizite îmi pare de neînțeles acum, în timp ce mă las ușor pe spate în scaunul meu, pregătindu-mă să o interoghez cu blândețe pe domnișoara Dane. Deja sunt o altă Tilda.

— De ce v-a spus mama mea despre Eli?

— Pentru că își făcea griji pentru tine și spunea că poate el va avea grijă de tine, la fel cum odinioară avusese grijă de ea.

— Vreți să spuneți că îl vedea?

— Uneori îl vedea. Dar, inițial, a fost al tatălui tău.

Venisem la ea în căutare de indicii și se părea că în loc de asta primeam veritabile bombe.

— Dar i-a negat întotdeauna existența. Când Eli a venit prima dată la mine, când eram mică, mama mi-a zis că am inventat.

— După cum ți-am spus, își făcea griji pentru tine. Tot timpul. Mama ta era o femeie extrem de inteligentă, capabilă de o mare compasiune, loialitate și dragoste. Dar, în același timp, suferea de o boală devastatoare și de aceea a trăit mare parte din viața ei cu teamă, ceea ce a făcut-o uneori să acționeze în moduri pe care, după aceea,

le-a regretat profund. Își dorea mult mai mult pentru tine.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce-mi spuneți.

Expresia de pe fața domnișoarei Dane e prietenoasă, dar cuvintele pe care le rostește sunt directe.

— Cred că înțelegi mult mai mult decât vrei să recunoști.

De data aceasta, francheța domnișoarei Dane nu mă ofensează, ci doar mă nedumirește. Unde e elefantul din camera asta pe care eu, pur și simplu, nu-l văd? Intuindu-mi confuzia, domnișoara Dane se îmbunează.

— Dacă nu cumva mă înșel teribil, Tilda, tu vezi anumite lucruri, nu-i așa? Lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le pot vedea. Stafii, oameni morți; spune-le cum vrei, dar tu îi vezi, așa e?

— Da.

Gata. Am făcut-o. Un singur cuvânt, rostit înainte ca un gând precaut să mă oprească. Mi-am asumat un risc și încă unul imens. Niciodată, în toată viața mea de adult, n-am mai spus asta nimănui. Nimănui. Ușurarea pe care o simt e monumentală. Mă simt de parcă mi-aș fi ținut respirația o veșnicie și acum, într-un final, am expirat.

— Și tatăl tău vedea lucrurile astea.

Bombele sunt nimic; chestia asta se transformă într-un adevărat atac aerian. În orice caz, într-un interval de timp un pic mai mare de șaizeci de secunde, oscilez între stupoare năucitoare și vagă recunoaștere. Domnișoara Dane are dreptate. Acest adevăr nu este atât de neașteptat și nefamiliar pentru mine pe cât aș vrea eu să cred. Doar că pare foarte îndepărtat.

— Ce știi despre bunicii din partea mamei tale?

— Foarte puțin. Au murit înainte ca eu să mă nasc.

Domnișoara Dane ridică din sprâncene un pic surprinsă și oftează ușor.

— Părinții mamei tale au dezmoștenit-o pe mama ta când ea s-a căsătorit cu tatăl tău. Au rupt orice legătură cu ea, așa cum tai un lăstar de trandafir. Relația dintre ei a încetat brusc, complet și irevocabil. Părinții ei erau niște persoane foarte religioase, înțelegi. Cred că erau un fel de baptiști. Considerau abilitățile pe care le avea tatăl tău ca pe un fel de preocupare ocultă; ca și cum era înfrățit cu diavolul. Din punctul lor de vedere, căsătoria mamei tale cu el era calea sigură spre infern. Mama ta a avut de făcut o alegere îngrozitoare. Și în același timp, una care a cerut mult curaj. Dar dragostea pe care o purta tatălui tău i-a dat curajul de care avea nevoie, iar viața alături de el a fost fascinantă pentru o tânără care provenea dintr-un mediu atât de rigid.

— Dar nu i-a durut să o piardă? Doar era singurul lor copil. Sunt sigură că au iubit-o. Cum ar fi putut să n-o iubească?

Domnișoara Dane clătină din cap cu tristețe.

— Sunt sigură că au iubit-o. Dar se temeau mai mult de Dumnezeu. Și se pare că Dumnezeul lor era un Dumnezeu neîndurător.

— Atunci de ce nu mi-a spus niciodată adevărul? De ce mi-a spus că au murit?

— Nu pot să-ți răspund la întrebarea aceasta, draga mea, dar poate că încerca să te protejeze. E limpede că asta pare să fi fost preocuparea vieții ei.

Domnișoara Dane îmi toarnă încă o ceașcă de cafea. Chiar am nevoie de încă una.

— Domnișoară Dane, știați ceva despre jurnalele ei?

— Spune-mi Penelope, te rog. Când îmi spui „domnișoara Dane”, am impresia că sunt profesoară. Da, știam că ține un jurnal, dar nimic altceva.

— Am început să le citesc.

Domnișoara Dane, de fapt Penelope, nu face nicio încercare să umple tăcerea, ci așteaptă liniștită ca eu să continui.

— Descopăr lucruri pe care îmi vine greu să le aflu – sau să le cred.

— Tilda, dacă mama ta a lăsat acele jurnale undeva unde știa că ai să le găsești, înseamnă că a vrut să le citești. Ai încredere că a făcut-o pentru un motiv întemeiat.

— Dar mi-e frică de ce-aș putea afla pentru că, odată ce știu lucrurile astea, nu mai am cum să mă dezic de ele.

— Știu că ți-e frică, draga mea, dar tocmai din cauza mamei tale, tu nu ești ca ea. Tu ești mai puternică decât frica ta. Citește-le, iar apoi vezi-ți mai departe de viața ta. Asta și-ar fi dorit ea.

Sper că are dreptate. Discutăm apoi despre altele; lucruri mai mărunte, ca de pildă cum m-am acomodat în apartament și ce cumpărături i-a mai adus nepoata săptămâna aceasta (anghinare – care a ajuns direct la coșul de gunoi). După un timp, Eli începe să se agite. Știe că am de lucru. Îi mulțumesc lui Penelope pentru cafea.

— Amândoi sunteți bine-veniți. Dacă aveți nevoie de mine, știți unde mă găsiți.

Ajunsă sus, încerc să mă apuc de lucru. Cursorul laptopului clipește acuzator pe ecran, vrând parcă să scoată în evidență cât de puțin am lucrat. Dacă faptul că mă holbez la calculator se consideră muncă, însemnă că muncesc vreo câteva ore. Creierul meu însă e ocupat cu altceva, ducând dezvăluirile făcute de Penelope în trecutul meu, ca să vadă unde le e locul. Aș vrea să fie și Queenie aici.

După ce mă satur, încep să mă gândesc la ce am să port în seara asta. Am de gând să mă duc la cafenea să-i fac o surpriză lui Daniel și vreau să arăt drăguț. Nu doar drăguț; vreau să arăt trăsnet, de fapt. Pentru Daniel. Păzea! Vestimentația „Tilda vrea să arate trăsnet” se dovedește a fi compusă

dintr-o pereche curată de blugi strâmți, o tunică verde-smarald de mătase și o eșarfă de catifea. Cerceii picătură verzi din sticlă pe care-i port strălucesc și scânteiază în lumină și chiar și părul meu s-a îmblânzit. Parfumul și luciul de buze adaugă notele finale. După patru chibrituri aprinse și două verificări ca să mă asigur că s-au stins, închid ușa în urma mea pentru ultima dată și pornesc să-l năucesc pe Daniel cu splendoarea mea. Pregătiți bărcile de salvare.

Stomacul meu face tumbe, iar inima îmi bate cu putere în piept în timp ce merg pe faleză, îndreptându-mă spre cafenea. Trebuie să încetez cu prostiile astea. Nu mai sunt o adolescentă și asta nu e o întâlnire. El nici măcar nu știe că vin. Suntem doar prieteni. Cel puțin până acum. Însă am lăsat ca o speranță mică, dar vie să se strecoare în inima mea. Rămân fără suflare pentru că merg prea repede și nu respir suficient. Mă opresc pentru o clipă ca să-mi revin și pornesc din nou într-un ritm mai rezonabil. Când cafeneaua îmi apare în față, mă opresc din nou. O umbră plutește deasupra mea, ca un nor suflat de vânt care acoperă luna. E un sentiment pe cât de familiar, pe atât de neplăcut: îndoiala. Ocupați bărcile de salvare. Vreau să fac cale întoarsă, să alerg acasă; să cedez în fața fricii. Dar n-am s-o fac. Când ajung la cafenea, în loc să intru imediat, mă dau în spate, un pic într-o parte, și mă uit înăuntru pe fereastră. Vreau să-l văd mai întâi. Vreau ca vederea lui să mă liniștească. Și asta se și întâmplă. Daniel stă lângă tonomat cu o tânără superbă, cu păr lung, roșcat, îmbrăcată într-o rochie neagră, scurtă. Are aerul că e conștientă de frumusețea ei și de efectul pe care îl are asupra bărbaților. Eu nu voi fi niciodată ca ea. Tânăra întinde mâna și-i mângâie fața cu tandrețe și Daniel, Daniel al meu, o privește cu ochii lui verzi și îi zâmbește. Numai că el nu e Daniel al meu și nici n-a fost vreodată. Proastă, proastă, proastă!

Cum am putut să fiu atât de proastă? El încerca doar să fie amabil cu mine. Nimic mai mult. Plec de acolo și mărșăluiesc de-a lungul falezei, ținându-mi pumnii încleștați, până când articulațiile degetelor mi se albesc. Durerea provocată de unghiile care îmi intră în carne îmi distrage atenția. N-am să plâng. Speranța m-a umilit. Corabia mea s-a scufundat la doar câțiva metri de țărm. Nu trebuia să se întâmple așa. Nu astăzi. Astăzi e ziua mea.

17
Tilly

Era ziua lui Iisus și în Biserica Sfântul Patrick erau mai multe lumânări decât văzuse Tilly vreodată în viața ei. De parcă toate stelele de pe cer intraseră în zbor pe fereastră și se răspândiseră prin biserică pentru a scânteia și a dansa, în timp ce toată lumea cânta colinde și spunea rugăciuni. Biserica era mai aglomerată decât autobuzul numărul 9 într-o după-amiază ploioasă, la ora la care toți oamenii se întorceau acasă de la serviciu. Tilly era înghesuită pe una dintre băncuțe, cu doamna O'Flaherty și cele șapte odrasle ale sale, și stătea bine înfiptă între doamna O'Flaherty însăși și Declan, următorul după cel mai mic dintre copii, care își adusese cu el, într-o cutie de chibrituri, animalul de companie, o urechelniță pe nume Margaret. Când Tilly ajunsese la ei acasă, domnul O'Flaherty tocmai pleca la barul The Star and Garter, dar promisese ca la întoarcere să participe la slujba de la miezul nopții. Era un bărbat solid, înalt, cu păr creț, castaniu roșcat, peste care purta aproape mereu o șapcă verde închis. Părea că umple orice încăpere în care se afla, ca un om mare într-o casă ca aceea a mătușii Wendy, dar vocea lui era blândă, șoptită, precum a unei pisici care torcea. Tilly presupunea că dacă erai mare, așa cum era domnul O'Flaherty, ca un gigant, nu era nevoie să țipi ca să-i faci pe oameni să fie atenți la ce aveai de spus. Tilly îl simpatiza. De câte ori se întâlneau, el îi ciufulea părul și îi făcea cu ochiul, iar în seara aceasta îi urase „un Crăciun foarte fericit cu zurgălăi".

Mama ei îi dăduse lui Tilly o sticluță cu parfum într-o cutie foarte frumoasă pe care să i-o dăruiască doamnei O'Flaherty și o cutie cu biscuiți glazurați învelită în hârtie de Crăciun pentru copii. Tilly era foarte fericită și foarte surprinsă. Până

atunci nu se gândise la mama ei ca la o persoană bună la suflet, dar se pare că așa era. Tilly știa că să oferi cadouri trebuia să fie la fel de plăcut ca și să primești, dar până în momentul acela nu fusese chiar convinsă de asta. Totuși, era foarte fericită că avea un cadou drăguț pentru doamna O'Flaherty, care era, după Karen, prietena ei cea mai bună. Îi arătase plină de mândrie cadourile când se oprise la ei acasă pentru a se alătura familiei în drumul spre biserică, iar obrajii doamnei O'Flaherty se îmbujoraseră de încântare când le acceptase. Îi spusese că și ea îi pregătise un cadou, dar că putea să-l ia când se întorcea acasă.

În timp ce mulțimea nerăbdătoare șușotea și se foia în bănci, Tilly își înălță gâtul ca să vadă mai bine scena nașterii Domnului care era aranjată sub un pom de Crăciun enorm, în partea din față a bisericii, lângă altar. Din câte putea vedea, spre marea ei ușurare, pruncul Iisus semăna mult mai mult cu un prunc adevărat decât cel din calendarul ei de advent. Nu i se părea deloc că ar fi arătat mai confortabil încălțat cu cizme și îmbrăcat într-o tunică verde, cu o undiță în mână, decât înfășat într-un scutec lăbărțat și dormind într-o iesle. Și totuși se gândi că s-ar putea să-i fie cam frig și se întrebă de ce Maria nu se gândise să-i împletească un puloveraș cu bonețică și botoși asortați. Dar probabil că nu putuse din cauză că mersese pe un măgăruș și acela se legăna, iar dacă ar fi împletit în timpul mersului, probabil că ar fi scăpat multe ochiuri. De undeva de sus, de sub tavanul frumos, auriu, unde locuiau probabil Dumnezeu și îngerii, orga imensă începu să împrăștie sunete. La început domol, tuburile scoteau sunete melodioase, delicate, dar, treptat, crescură în intensitate, căpătară amploare, și, în curând, orga explodă și bubui până când Tilly simți ecoul muzicii vuind în pieptul ei. Era minunat. Era la fel de plăcut ca atunci când mâncai o acadea; senzația aceea moale, difuză a zahărului care se topește treptat pe

limbă urmată de explozia efervescentă de suc de lămâie care-ți umple gura. Tilly recunoscu melodia, era *Hark the Herald,* și, în timp ce toți se ridicară în picioare pentru a cânta, răsfoind cărțile cu imnuri ca să găsească pagina la care era imnul, părintele Damien porni încet de-a lungul culoarului, urmat de asistenții lui și de cor. După multele vizite pe care le făcuse la biserică, Tilly își dăduse seama că asistenții, care erau amândoi băieți de vreo doisprezece ani, nu aveau alt rol decât să-i sporească importanța părintelui Damien. Îi dădeau lucruri pe care putea la fel de bine să și le ia și singur, dar pentru că era așa de important și lucra pentru însuși Dumnezeu, n-avea de ce s-o facă. Peste hainele negre, lungi, asistenții purtau șorțuri albe din dantelă despre care mătușa Wendy ar fi spus că sunt „afurisite la spălat". Când începuse să vină la biserică cu doamna O'Flaherty, Tilly se îngrijorase pentru că îi mai trecuse prin minte câte un cuvânt urât, așa, din greșeală, chiar de față cu Dumnezeu. Dar apoi, cu puțină atenție, creativitate și căpătând un pic de experiență, Tilly reușise să se convingă că dacă îi trecea prin minte vreun cuvânt urât, absolut accidental (chiar dacă era în biserică, în fața lui Dumnezeu), mai ales dacă acel cuvânt aparținea, de fapt, altcuiva, nu se considera un păcat pentru că nu ar fi fost corect, iar Dumnezeu trebuia să fie corect, pentru că el era perfect. Așa că „afurisitul" mătușii Wendy nu se punea.

Înotând împrospătat, codul spuse mai timid
Ploaie în grădină și ceaiul lui David.[11]

Lui Tilly îi plăcea colindul și îl cânta cu patos, deși nu se dumirea ce legătură avea un pește vorbitor cu Crăciunul. Nici nu se deranjase să se uite în cartea cu imnuri, pentru că știa cuvintele pe dinafară. Tilly era un copil care simțea nevoia să-și clarifice lucrurile și de aceea o și întrebase pe doamna O'Flaherty cum se făcea că Iisus era în același timp și fiul lui Dumnezeu, și al lui Iosif,

așa cum îi sugerase mama ei. Răspunsul doamnei O'Flaherty fusese prompt și nu-i lăsase nici urmă de îndoială. Ea se aplecase spre Tilly și-și pusese câte o mână pe umerii ei înainte de a-i spune, aproape șoptit: „Misterioase sunt căile Domnului prin care își înfăptuiește minunile", apoi dăduse din cap cu convingere și îi făcuse cu ochiul, punând astfel punct acelei discuții. Ce-i drept, lui Tilly îi trecuse prin minte că, având „căile lui misterioase", Dumnezeu găsea în multe cazuri portițe de scăpare fără să dea explicații, dar, până la urmă, el era Dumnezeu, se ocupa de toate, așa că ajunsese la concluzia că n-aveai decât să ai încredere în el.

Un magician făcea scamatorii care îi păcăleau pe oameni, dar toată lumea știa, de fapt, că nu erau decât niște trucuri inteligente pentru care exista întotdeauna o explicație inteligentă. Tatăl ei se prefăcea că înghițea o monedă și apoi o scotea din urechea lui Tilly. Ea încerca să se arate impresionată de fiecare dată, dar știa că nu era adevărat. Bănuțul nici măcar nu era umed. Probabil că motivul pentru care Dumnezeu nu trebuia să dea nicio explicație era pentru că, pur și simplu, minunile lui erau reale și atunci, dacă el își dorea un peștișor vorbitor în colindele de Crăciun, Tilly se mulțumea să le cânte. Imnul se încheie cu un acord de orgă rezonant urmat de o notă falsă pricinuită de faptul că organistul scăpase partitura pe clape, dorind să încheie cu o înfloritură înflăcărată. Tilly și cei șase copii mai mici ai doamnei O'Flaherty chicotiră, dar fură opriți cu înverșunare de doamna O'Flaherty și de Teresa, care arăta foarte matură, îmbrăcată într-o haină bleumarin elegantă și cu buzele țuguiate date cu ruj roșu. Teresa era foarte ocupată să țină copiii la locurile lor și să se prefacă în același timp că nu-l observă pe tânărul atrăgător de la câteva bănci distanță, în fața lor, care se tot întorcea spre ea și-i zâmbea. Declan, care era un băiețel plin de viață

căruia nu-i scăpa nimic, îl detectă rapid pe admiratorul Teresei, dar și așa-zisa ei indiferență față de el și începu să-și strângă ambele mâini în dreptul inimii și să scoată zgomote de pupici și, drept răsplată, fu pe loc urecheat de mama lui. Tilly era sfâșiată între pofta de a izbucni în râs din cauza poznelor lui și riscul de a-l mânia pe Dumnezeu pentru că nu era destul de pioasă și nu lua lucrurile mai în serios, mai ales în Ajunul Crăciunului. Se hotărî să nu se mai uite la Declan tot restul slujbei, în cazul în care el mai făcea ceva care să-i distragă atenția. Chiar și atunci când el îi dădu drumul lui Margaret din cutia de chibrituri ca să facă o mică plimbare pentru a-și dezmorți picioarele, Tilly nu-și permise decât o privire scurtă și, oricum, se uită la Margaret și nu la Declan.

Când părintele Damien urcă treptele până la foișorul lui de lemn și își așeză în față foile de hârtie, pregătindu-se să țină unul dintre discursurile sale, Tilly privi în jurul ei căutând ceva care să o distreze în următoarele douăzeci de minute. Știa că predica părintelui era probabil destul de importantă, menită să-i dea câteva ponturi despre cum să fie o persoană mai bună și să-l facă pe Dumnezeu să fie mândru de ea, dar cel mai adesea ea nu înțelegea mai nimic din ce spunea el. Nu ajuta prea mult nici faptul că părintele se înflăcăra și vorbea repede, ridica vocea, încât Tilly avea uneori impresia că descria o cursă de cai la televizor în loc să le spună oamenilor cum să intre în grațiile lui Dumnezeu și ce însemnau, de fapt, poveștile bizare din Biblie. Tilly studie rândul de capete de pe banca din față. Primul era o cupolă cheală și lucioasă, înconjurată de păr alb, aspru, ce semăna cu un ou îmbrăcat într-o fustă scurtă din iarbă. Următorul era un pompon de bucle castanii așezat pe un gât scurt, gras, înfășurat într-o eșarfă de mătase cu trandafiri. Tilly se gândi că probabil pomponul era căsătorit

cu oul. Apoi venea un cap mic, care se legăna, încoronat cu valuri de mărăcini aurii, ornat cu o panglică albastră care era destul de mare ca să țină locul unei pălării pe un cap așa de mic. Tilly își spuse că probabil din cauza greutății panglicii enorme capul se bălăbănea înainte și înapoi. Numărul patru era o pălărie maro fără formă, cu o floare galbenă într-o parte, care arăta de parcă ajunsese acolo din greșeală; „se plantase singură", cum ar fi spus tatăl ei, gândi Tilly, întristându-se brusc. Coama încântătoare de onduleuri blonde de la numărul cinci aparținea unei foarte frumoase doamne pe care Tilly o vedea uneori în magazinul doamnei Dawson. Tilly o auzise odată pe doamna Dawson descriind părul blond al frumoasei doamne ca „nefiind de culoarea pe care Dumnezeu i-o dăduse", dar Tilly gândise atunci că doamna Dawson era invidioasă, de fapt, și murea de ciudă că doamna blondă era frumoasă ca un înger, pe când ea avea niște sprâncene stufoase și un neg pe bărbie din care ieșea un fir de păr, cu care probabil Dumnezeu o înzestrase dintr-un motiv bine întemeiat. Urma apoi un păr negru lins, lucios, cu o cărare pe-o parte perfect definită, deasupra unei perechi de urechi mari care păreau prea clăpăuge pentru ca Tilly să-l considere pe proprietarul lor atrăgător. Domnul și doamna Bow erau prezenți, ținându-se de mână ca de obicei, și la final venea un coc alb, pufos ca o franzelă. Tilly știa că era al doamnei în vârstă cu zâmbetul amabil și cizme maro cu șireturi care de obicei se așeza în spatele doamnei O'Flaherty. În seara aceasta, toate băncile erau ocupate, deci probabil că doamna ajunsese prea târziu ca să mai găsească liber locul pe care stătea de obicei.

Când părintele accentuă finalul predicii bătând din palme, zgomotul puternic îi trezi pe aceia dintre enoriași care reușiseră să ațipească îmbiați de căldura bisericii aglomerate. Următorul imn era *Departe într-o iesle,* în timpul căruia Declan cântă

versul „Teresa și Seamus adormiți în fân” suficient de tare ca să fie auzit de admiratorul Teresei, Seamus Milligan, și de cei care stăteau pe banca lui, făcându-l pe tânăr să rânjească și să chicotească într-un mod absolut deplasat și reușind să fie urecheat din două părți, atât de maică-sa, cât și de Teresa. Tilly reuși să rămână impasibilă. Cu chiu, cu vai. O doamnă agitată, între două vârste, îmbrăcată într-un costum bej sobru, cu cercei din perle, citi cu voce tare povestea cu Maria, Iosif și măgarul care ajunseseră la Bethleem noaptea târziu, când toate hotelurile era închise sau pline sau ambele, și trebuiseră să se mulțumească să înnopteze într-un grajd, unde se născu Iisus și păstorii veniră să-l viziteze. Tilly nu se mai sătura să asculte povestea asta, indiferent de câte ori o auzea, dar întotdeauna era nedumerită de ce bunicii lui nu veniseră și ei să îl viziteze pe Iisus, așa cum făcuseră păstorii. Știa că după câteva săptămâni cei trei magi veniseră să-i aducă aur, *stimă*[12] și tămâie și multe altele, dar niciodată nu se spunea nimic despre bunici. Poate că muriseră. Ultimul colind era *Odată în cetatea lui David.* Tilly se întrebă în treacăt dacă acea cetate aparținea aceluiași David al cărui ceai era în grădină, dar nu avu timp să-și răspundă la întrebare pentru că părintele Damien trecuse de ei și mulțimea de oameni începu să se reverse din băncile pe care le ocupase și să se îndrepte spre ușile mari de lemn ca să plece la casele lor să bea bere, să-și atârne șosetele și să îl aștepte pe Moș Crăciun. Afară era senin și frig și o pojghiță de gheață lucioasă acoperea deja străzile și trotuarele. Stelele zburaseră înapoi afară ca să-și imprime formele pe harta cerului de cerneală neagră-albăstruie. Tatăl ei îi spusese că aceasta era harta pe care Moș Crăciun o folosea ca să-și găsească drumul, așa că ea era bucuroasă că noaptea era senină.

Când ajunseră acasă la familia O'Flaherty, Tilly fu poftită în sufragerie pentru a-și lua cadoul de sub pomul de Crăciun. Până atunci nu intrase decât până în bucătărie și fu surprinsă să constate că, în ciuda faptului că trebuia să găzduiască atât de mulți oameni, camera era curată și ordonată, dar în același timp primitoare și prietenoasă, cu draperii și pernuțe în culori vii și un bufet lucios frumos decorat pe care erau fotografii înrămate. Dintr-o fotografie strălucea o față care-i era cunoscută: era doamna în vârstă cu cocul franzelă. Tilly arătă către poză și spuse:

— Aceasta este doamna care stă întotdeauna în spatele dumneavoastră la biserică.

Doamna O'Flaherty zâmbi, dar nu spuse nimic; aduse, în schimb, două pachete mici de sub pom și i le dădu lui Tilly.

— Unul este pentru tine și unul este pentru mama ta. Și acum, domnișoară Tilly, să aveți un Crăciun fericit și îi transmitem și mamei același lucru.

Se aplecă și o sărută pe Tilly pe obraz, în timp ce fata îi mulțumea pentru cadouri.

— Teresa, condu-o pe Tilly acasă, iar restul puneți-vă hainele în cuier și spălați-vă pe mâini pentru cină.

Rămasă singură și liniștită pentru o clipă, doamna O'Flaherty luă fotografia mamei ei preaiubite moarte demult și sărută sticla rece.

— Crăciun fericit, mamă.

18
Tilda

Cerul e de un cenușiu amenințător. Se potrivește cu dispoziția în care mă aflu când încep din nou să citesc jurnalul mamei mele.

14 octombrie

S-a întâmplat atât de demult, iar de atunci am uitat atât de multe lucruri: nume, locuri, întâmplări, dar nimic din ziua aceea nu s-a șters și nici nu a fost atenuat de trecerea timpului. Ziua aceea își păstrează și acum intacte formele, culorile vii, parfumurile, sunetele și tăcerile așa cum fuseseră înregistrate în mintea mea. Era o zi de primăvară, frumoasă, plină de promisiuni, iar eu purtam rochia cea nouă când am îngenuncheat în stradă, ținând în mâna mea mâna care încă nu se răcise a unui copil mort. Arăta ca o păpușă stricată care zăcea pe marginea drumului. Avea un chip desăvârșit, încadrat de bucle blonde, delicate, iar ochii îi erau închiși, ca și când ar fi dormit. Dar picioarele îi stăteau într-o poziție nefirească și la spate avea capul spart. Îngenuncheat lângă mine, tatăl ei îi legăna ușor capul în poala lui, ținându-i-l în mâini și apăsându-l de parcă ar fi vrut să oprească viața să se prelingă din ea, dar eu vedeam sângele și bucățile de carne și de oase de pe pantalonii lui. Și mi-era atât de rău. Lacrimi tăcute îi curgeau pe fața lividă, dar eu știam că înăuntru urla. Cu câteva minute mai devreme, fetița țopăise spre mine îmbrăcată într-o fustă roz cu volane, zâmbind și ținându-l pe tatăl ei de mână. El s-a oprit să-i cumpere un balon și în secunda următoare ea zăcea zdrobită pe stradă. De

fiecare dată când mă gândesc la ea, văd balonul acela roșu.

Îngenuncheată acolo cu tatăl ei, auzeam traficul din jurul nostru, și dincolo de el, sunetul valurilor de pe plajă. În parcul de peste stradă cânta o mierlă și simțeam mirosul de liliac înflorit. Dar totul părea atât de îndepărtat pentru mine și pentru tatăl ei care așteptam într-o tăcere disperată, deznădăjduită. A durat o veșnicie până să vină ambulanța, dar nu mai conta pentru că eu știam că fetița murise deja. Îmi aduc aminte cum șoferul mașinii care o lovise stătea pe trotuar tremurând și țipând, spunând oricui voia să-l asculte că nu era vina lui. Îmi amintesc fețele oamenilor care stăteau, pur și simplu, și se uitau îngroziți, animați totuși de acea curiozitate morbidă care-i împiedica să meargă mai departe. Dar din toate astea îmi amintesc cel mai bine suspinele tăcute, disperate ale tatălui și de senzația mâinii ei în mâna mea. Nu se răcise când au luat-o. După aceea, m-am așezat pe o bancă în parc, ascultând cântecul mierlei. Soarele încă strălucea și parfumul greu, dulce, de liliac umplea văzduhul. Aveam sânge pe rochia mea cea nouă.

Undeva în cealaltă cameră, telefonul meu mobil sună. Îl ignor, îmi amintesc de fetița cu balonul roșu. Îmi aduc aminte că o întrebasem pe mama dacă văzuse vreodată vreo persoană moartă și atunci îmi povestise despre ea. Probabil că băuse și băutura lăsase să se furișeze la suprafață lucruri pe care dacă ar fi fost trează le-ar fi ținut ascunse. Eram mică și foarte curioasă, însetată să știu totul, mai ales acele lucruri pe care oamenii mari nu păreau dispuși să mi le spună. Și atunci când îmi doream să aflu ceva, puteam să fiu destul de încăpățânată. Pe atunci, cunoașterea mă făcea să

mă simt în siguranță. Acum nu mai sunt așa de sigură. Când eram mică, întotdeauna voiam să aflu detaliile, ce, cine, când, de ce și cum. Rezumatul nu mi-era de ajuns; voiam povestea întreagă. Îmi amintesc foarte bine copilăria mea, dar ordinea evenimentelor îmi e neclară. Am învățat să-mi leg șireturile înainte să pot să-mi încrucișez ochii, sau a fost invers? Aveam un motiv foarte întemeiat să vreau să aflu cât mai multe despre morți. Dar acum, când citesc ce scrisese ea la atât de mult timp după ce s-a întâmplat, îmi dau seama că ziua aceea o bântuia. Când am întrebat-o a fost probabil ca și cum aș fi lovit-o într-o rană. Cafeaua din fața mea s-a răcit și mă înfiorez când lichidul neașteptat de rece îmi umple gura. Îmi vine să-l scuip înapoi în cană, dar reușesc să-l înghit. Mă ridic și arunc restul de cafea în chiuvetă și îmi torn un pahar cu vin drept compensație înainte să mă întorc la jurnalul care mă așteaptă pe masa din bucătărie.

> Stăteam pe bancă. Nu puteam să mă mișc și să gândesc, nu știam ce să fac mai departe. Totul se schimbase și nimic nu mai putea fi la fel vreodată. Dintr-odată, totul îmi părea *absolut* lipsit de sens. Poate că în ziua aceea mi s-a declanșat boala. Nu știu cât timp aș mai fi stat acolo dacă nu venea câinele să mă ducă acasă. Era complet negru, iar o ureche stătea în sus și cealaltă îi atârna; era câinele lui Stevie. L-am recunoscut după o poză jerpelită pe care Stevie o ținea mereu în portofel. Ar fi trebuit să fie câinele familiei, dar el nu era interesat decât de Stevie. Avea cincisprezece ani, la fel ca Stevie, atunci când a murit. În ziua aceea a venit direct la mine și stătea la câțiva centimetri de mine, fixându-mă cu ochii lui gravi. M-a condus acasă la Stevie. Aveam o veste pentru el. Fusesem la doctor în dimineața aceea. Eram însărcinată.

Nu am mai văzut câinele de atunci, dar acum s-a întors și de data asta Tilly e cea care poate să-l vadă. E în al nouălea cer. Dintotdeauna și-a dorit un câine. La început credea că eu i l-am cumpărat, dar eu i-am zis că nu era niciun câine. Ironia e că mi-aș dori din suflet să-i ofer ceva care să o facă atât de fericită, dar, ca de obicei, acel ceva vine din partea lui Stevie. Și acum mi-e teamă; mi-e teamă că prezența câinelui înseamnă că are să se întâmple ceva rău. Câinele a venit să o apere de ceva, sunt sigură de asta. Dar de ce să o apere?

Golesc vinul din pahar și iau un chibrit din cutie. Odată aprinsă, flacăra transformă lemnul în cărbune și îl las să cadă în farfurioara plină cu apă de lângă cutie. Mai aprind unul. Și încă unul. Mă ridic să-mi umplu din nou paharul. Eli îmi urmărește fiecare mișcare și ridică din sprâncene când trântesc ușa frigiderului și izbesc scaunul de podea când mă așez din nou.

— N-ai decât să te uiți la mine cât vrei. Tu știai toate astea, nu-i așa?

Pune botul pe labe cu un oftat adânc, de parcă dintr-odată totul devenise prea complicat pentru el. Mă așez la masa din bucătărie și închid jurnalul cu putere. Simt nevoia să trântesc și să sparg lucrurile din jurul meu ca să mă eliberez de frustrare, dar rezist pornirii de a arunca vase și tigăi prin bucătărie. Tot eu va trebui să le strâng după aceea. Câteodată, mi-aș dori să am niște tobe. Nu-mi dau seama ce simt cu exactitate, dar o lumină roșie de avertisment pâlpâie în mintea mea și știu că nu o pot ignora. M-a mințit în legătură cu Eli și cu părinții ei. Dacă m-a mințit în legătură cu ei, ce alte minciuni mi-a mai spus? De ce altceva m-a mai „apărat”? Deja am folosit șase din chibrituri pe ziua de azi și vreau să păstrez câteva pentru la noapte. Pentru orice eventualitate. Dau cu piciorul

în piciorul mesei. Cu sete. Doare. Am uitat că sunt desculță și doare îngrozitor. Dar măcar durerea îmi distrage atenția.

Recitesc ultimele rânduri. Eli a apărut cu doar câteva săptămâni înainte ca tatăl meu să moară. Mama i-a negat prezența de la început. Avea o premoniție în legătură cu moartea lui sau avea ceva de-a face cu moartea lui? Ambele variante mi se par la fel de ridicole. Mama era de un pragmatism fanatic; n-avea nimic în comun cu premonițiile și alte lucruri de genul acesta. Atunci era o criminală? Avusese un fel de cădere nervoasă pe când aveam eu trei ani și petrecuse câteva săptămâni în spitalul de psihiatrie. I se aplicaseră chiar și șocuri electrice. Nu țin minte prea bine pentru că eram mică, dar îmi aduc aminte că am gândit atunci că probabil făcuse o năzbâtie pentru că cineva, poate tata, spusese „că era spre binele ei" când plecase la spital, iar adulții nu spun asta decât atunci când ești pedepsit pentru ceva. Probabil că îl auzisem vorbind cu altcineva pentru că mie nu mi-a spus nimeni nimic, iar când s-a întors ea acasă nu s-a vorbit despre asta în prezența mea. Nu a vorbit cu mine despre asta până într-o zi, cam cu un an înainte să moară. Stăteam pe faleză, beam cafea și priveam pescărușii care se lăsau purtați de vânt când mi-a spus că a așteptat pe coridorul spitalului, cu o altă femeie, îmbrăcată într-un halat și că era frig. Cealaltă femeie plângea, așa că au luat-o prima dată pe mama mea și, când au legat-o de pat, i-au pus un căluș în gură ca să nu-și muște limba.

Avea gust de cauciuc și dezinfectant. Și asta a fost tot ce mi-a spus; ca o frântură de conversație pe care o prinzi când schimbi posturile la radio. Deci fusese atât de nebună încât să-l omoare? Trebuie să ies mai mult din casă. Imaginația mi-a luat-o razna. Dau să mă ridic de la masă când îmi dau seama de ceva care mă năucește; ziua în care

mama mea a aflat că e însărcinată a fost una dintre cele mai triste zile din viața ei.

O oră mai târziu mă aflu pe dig, privind marea cenușie, nesfârșită, și gândindu-mă la Daniel. N-am mai fost la cafenea de la ziua mea. La ce bun să mă duc? Am încercat să mă conving să mă duc, să mă port normal, ca și când nu mă gândisem vreodată la el altfel decât ca la un prieten și poate să găsesc un moment oportun în care să întind piciorul și să-i pun o piedică frumuseții roșcate când trece pe lângă mine ca o lebădă. Dar nu mă pricep să mă comport normal. Aș arăta din nou ca un clovn încălțat în pantofi prea mari. Singura care s-ar face de râs într-un mod lamentabil aș fi tot eu. Queenie crede că ar trebui să mă întorc acolo. Spune că frica îți poate afecta vederea, dar eu văd perfect. Știu exact ce-am văzut. Scot o țigară din pachetul aflat într-unul dintre buzunarele hainei și scotocesc după o brichetă în celălalt. Aud un clic, aproape de fața mea, urmat de o flacără care iese dintr-o brichetă Zippo, ținută de o mână foarte bronzată. O brățară de argint groasă se rotește pe încheietura mâinii proprietarului brichetei când închide capacul acesteia cu un pocnet.

— Nu știam că fumezi.

Trag adânc din țigară, umplându-mi plămânii cu fum.

— Nu fumez.

— După cum tragi din țigară, aș zice că te pricepi să imiți extrem de bine pe cineva care fumează.

Îi ofer o țigară pe care el o acceptă zâmbind. Joseph Geronimo Heathcliff O'Shea își sprijină coatele de balustradă lângă mine și suflă fumul spre mare. Stă foarte aproape de mine și mă bucur. Eli, care stă în partea cealaltă, dă ușor din coadă. Pare și el la fel de încântat ca și mine să-l vadă pe Joseph Geronimo.

— N-ai mai fost pe la cafenea în ultima vreme.

— Nu.

— Daniel se întreabă pe unde ești.

— Sunt convinsă.

Joseph Geronimo mă ia de mână și mă conduce în jos pe dig. Stinghiile de lemn trosnesc sub picioarele noastre, iar mâna mea pare mică în mâna lui, ca a unei copile.

— Eram acolo în seara aceea, să știi. Te-am văzut afară și știu de ce ai plecat și de ce n-ai mai venit de atunci.

Nu pot să spun nimic. Nu vreau să mă gândesc la Daniel sau la mama, nu vreau să mă gândesc la nimic, de fapt. Tot ce vreau acum este să mă arunc în brațele acestui bărbat și să mă ascund în îmbrățișarea lui puternică și plină de afecțiune. Vreau ca el să fie refugiul meu într-o lume în care mă simt ca o intrusă. Dar, în loc să mă arunc în brațele lui, lovesc cu sete o doză aruncată pe dig. Joseph Geronimo se oprește din mers și se întoarce spre mine.

— De ce ți-e frică, de fapt?

— De ouă fierte.

El râde și începem din nou să mergem ținându-ne de mână.

— Bună încercare. Dar nu scapi așa ușor.

Mă conduce spre o bancă de lemn cu vedere spre mare și ne așezăm pe ea.

— Ești o femeie inteligentă, Tilda, așa că nu mă lua de prost.

O vreme, stăm tăcuți, Joseph Geronimo așteptând un răspuns, în timp ce eu încerc să găsesc cuvintele potrivite pentru a construi unul. E clar că răspunsul evaziv, gata pregătit cu care încerc să-l aburesc nu o să-l mulțumească. Într-un final, exasperat, își răspunde singur la întrebare.

— Cred că te temi cel mai mult de tine însăți. De cine ești tu. N-am dreptate?

Nu-mi lasă timp să-i răspund pentru că nu e nevoie. Amândoi știm că are dreptate.

— Te furișezi prin întuneric, pretinzând că ești la fel ca toți ceilalți, dar, fie că-ți place sau nu, nu

vei fi niciodată. Ceea ce ai tu poate fi o binecuvântare sau un blestem, alegerea îți aparține în întregime. E vorba de ce poți tu să faci cu ceea ce ai. Fie îți petreci tot restul vieții furișându-te, fie ieși la lumină în toată splendoarea.

Și, zicând acestea, mă sărută. Nu mă sărută amical, pe obraz, ci mă sărută lung, pe gură, ca un îndrăgostit. Nu-l opresc și nici nu mă retrag.

— Vai, Daniel o să mă spintece dacă află despre asta, spune el, lăsându-se pe spate pe bancă și zâmbind.

— Mă îndoiesc.

— Uită-te la mine, Tilda!

Îmi cuprinde bărbia în palme și mă forțează să mă uit în ochii lui albaștri întunecați.

— Tilda, ești o femeie frumoasă și ești extraordinară, nici nu-ți dai seama, dar când vine vorba de dragoste n-ai nimic în capul ăla. Iartă-mă că-ți spun asta.

Își dă seama că am de gând să-l contrazic și mă oprește punându-mi degetul pe buze.

— Câteodată, fricile noastre înlocuiesc realitatea. Uneori, trebuie să învățăm să avem încredere. Roșcata aia se dă pe lângă Daniel de luni întregi, tot toarce și-și leagănă fundul. Dar el nu e interesat. Lui pe tine i s-a pus pata, fir-ar să fie. E prietenos cu ea pentru că e clienta cafenelei, la fel ca prietenii ei. Dar nu e nimic mai mult de-atât. Și dacă n-aș ști că ăsta e adevărul, te-aș ține pentru mine. Dar am văzut cum te uiți la el și știu că e bărbatul potrivit pentru tine. Acum, ridică-te de pe fundul ăla osos și vino cu mine. Îți fac cinste cu o cană de ceai și un lichior de vișine.

Mă ia de braț și pornim înapoi pe dig spre cafenea.

— Hai, câine, ține ritmul.

19
Tilly

Eli stătea lângă liliac, pe un petic de pământ unde bătea o rază subțire de soare de iarnă cu dinți, dând ușor din coadă. Tilly adora liliacul acela. Acum nu mai rămăsese din el decât o grămadă de ramuri desfrunzite, dar la primăvară copacul avea să se preschimbe într-un nor de flori și frunze verzi. Lui Tilly i se părea că florile lui semănau cu niște conuri de pin pufoase, violete, dar mama ei se plângea că parfumul lor îi dădea dureri de cap. Nici nu voia să audă de flori de liliac în casă și, într-un an, încercase chiar să-l convingă pe Stevie să-l taie și să pună în locul lui un cireș decorativ. Dar când Tilly aflase de planurile ei, simțise că i se rupe inima și făcuse atâta scandal încât, în cele din urmă, mama ei cedase și copacul fusese lăsat în pace. Tilly juca leapșa cu Eli, dar știa că n-avea cum să câștige. Alerga într-o parte și-ntr-alta, părul îi zbura în vânt, haina îi flutura deschisă, dar nu reușea deloc să-l atingă.

Mătușa Wendy o privea de la poartă complet uluită. Se bucura să vadă că Tilly se simțea atât de bine, pentru că trecuse printr-o perioadă destul de grea, dar ea părea să se joace cu cineva și totuși era complet singură în grădină. Mătușa Wendy închise poarta în urma ei cu zgomot, ca să fie sigură că Tilly o aude. Tilly o privi și-i făcu semn cu mâna, apoi se întoarse la jocul ei. Wendy era îngrijorată, avea senzația că era ceva în neregulă.

— Cu cine te joci, Tilly? o întrebă ea.

— Cu câinele meu. Dar aleargă prea repede și nu pot să-l prind.

Tilly se uită într-o parte ca să i-l arate.

— Ce drăguț, draga mea, dar e un câine imaginar, nu-i așa?

Tilly se uită la ea cu privire în care se citea adevărul.

— Nu, nu e imaginar. E mort, ca și tata.

În împrejurări obișnuite, Tilly se simțea foarte mulțumită atunci când spunea ceva care să provoace un șoc atât de puternic unui om mare, dar acum, imediat ce cuvintele îi ieșiră din gură, își aminti de promisiunea pe care o făcuse. Mătușa Wendy făcuse o față exact ca mama ei atunci când luase pentru prima dată o înghițitură de whisky din sticla din bufet. Tilly își puse mâna la gură ca nu cumva să mai spună ceva. O durea burtica de frică și spera că nu-și încălcase promisiunea.

Fața mătușii Wendy rămase împietrită. Tilly se întrebă dacă nu cumva trebuia să o înghiontească să se miște din nou. Era ca atunci când la cinema se încurca filmul și imaginea se bloca pe ecran. Apariția mamei ei la ușa din spate o făcu pe mătușa Wendy să tresară și să se miște. Schiță un zâmbet spre Tilly și porni spre casă. Tilly spera să nu-i spună nimic mamei ei. Se așeză pe spate pe gazonul înghețat și miji ochii în sus spre cer, uitându-se la punctele mici, negre, care se lăsau în zbor și se roteau pe cerul albastru strălucitor. Tilly se întrebă dacă păsările puteau să vadă raiul de acolo de unde erau și dacă tatăl ei o vedea de oriunde ar fi fost. Ceva o gâdilă pe gât și atinse lănțișorul de aur, căutând medalionul în formă de inimă pe care i-l adusese Moș Crăciun. Era gravat cu litera T încercuită de floricele. Îl primise într-o cutie de catifea roșie care acum stătea la loc de cinste pe măsuța ei de toaletă lângă îngerul alb de porțelan, cadoul pe care-l primise de Crăciun de la doamna O'Flaherty.

Visarea lui Tilly fu întreruptă de sunetul vocilor ridicate care se auzea din casă. Țipetele furioase îl făcură pe Eli să se ridice în picioare și simțea un gol în stomac, la fel ca păsările care se aruncau din înaltul cerului. Cu câteva săptămâni înainte să plece, așa țipase și tatăl ei, iar mama ei țipase și ea la el. Tilly nu auzise ce spuneau de fapt, nu-și dăduse seama decât de furia lor, pentru că imediat

ce începeau să se certe ea fugea în fundul grădinii sau, dacă era noapte, își trăgea pătura peste cap și se ascundea sub pernă. Până atunci nu le auzise niciodată pe mama și pe mătușa ei certându-se. Mătușa Wendy era întotdeauna de partea lor, indiferent ce se întâmpla, așa că probabil se întâmplase ceva foarte grav. Tilly se ridică și se furișă mai aproape de casă ca să vadă dacă putea auzi ce spuneau.

— Bietul copil e bulversat și nici nu e de mirare după tot ce i-ai făcut. Ar trebui să te reclam.

Mătușa Wendy spumega de furie, dar vocea mamei ei era surprinzător de calmă.

— E fata mea și cred că eu știu ce e mai bine pentru ea. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ți-ai vedea de treaba ta.

Ușa din spate se trânti de perete și mătușa Wendy ieși furioasă în grădină. Era roșie la față, se vedea că era supărată, și arăta ca și când avea să-i explodeze capul. Gura i se mișca în continuare, dar rămăsese fără cuvinte și Tilly își dădea seama după zgomotul sacadat al tocurilor ei pe alee și după cum își ținea strâns geanta că o supărase ceva cumplit. Mama ei se duse după mătușa Wendy, dar numai până în pragul ușii, unde se opri ca să o privească. Arăta de parcă luase o hotărâre și nimeni nu putea să o facă să și-o schimbe. Când mătușa Wendy ajunse la poartă, ezită o clipă și se uită la Tilly.

— Wendy.

Vocea mamei ei era înceată, dar amenințătoare. Mătușa Wendy plecă fără să spună un cuvânt.

După plecarea furtunoasă a mătușii, Tilly mai stătuse puțin în grădină deși degetele de la mâini și de la picioare începuseră să-i înghețe de frig. Murea de curiozitate să se ducă să o întrebe pe mama ei ce se întâmplase, dar se și temea să afle răspunsul. Tilly o iubea pe mătușa Wendy. Era ca o sticlă cu apă caldă, ca o budincă de ciocolată cu cremă, ca Black Beauty, ca o cursă pe tobogan, ca

laptele de magnezie. O făcea pe Tilly să se simtă fericită și plină de viață, să se simtă în largul ei și în siguranță și atunci când ceva era în neregulă întotdeauna putea să-l îndrepte. Acum, Tilly se temea că nu o să o mai vadă. Nu înțelegea. Mătușa Wendy era prietena cea mai bună a mamei ei; singura ei prietenă adevărată. Trebuia să se fi întâmplat ceva foarte grav pentru ca ele să se certe.

— E doar o mică neînțelegere, îi spuse mama când Tilly își adună, în cele din urmă, curajul să intre în casă și să-i vorbească.

— Și mătușa Wendy rămâne în continuare prietena noastră?

— Sigur că da. Doar că nu a înțeles ea bine ceva. Totul va reveni la normal în câteva zile.

Tilly nu era prea convinsă. Mătușa Wendy pricepea de obicei tot, nu se înșela niciodată. Tilly nu cunoștea pe nimeni care să fie mai organizat, care să știe mai bine decât ea ce se petrecea în jur. Mătușa Wendy știa întotdeauna când cineva își lua perdele noi sau când cineva urma să aibă un copil, știa promoțiile de la magazinul doamnei Dawson și când cărbunarul nu umpluse rezervorul până sus. Tilly nu se lăsă păcălită așa ușor. Mama ei încerca să o facă să creadă că zebra era, de fapt, un cal.

— De ce nu-i scrii o scrisoare lui tati? Săptămâna asta nu i-ai scris.

Tilly recunoscu imediat tactica de diversiune și deveni și mai bănuitoare. Începuse să-i scrie din nou tatălui ei chiar înainte de Crăciun. Când plecase, el le scria la început în fiecare săptămână – câteodată le trimitea scrisori, altădată vederi cu marea –, și Tilly îi răspundea întotdeauna. Dar, pe măsură ce timpul trecea, primeau tot mai rar vești de la el. Mama ei zicea că era foarte ocupat cu administrarea barului și nu mai avea timp să le scrie. După ce tatăl ei murise, mama ei venise cu ideea să înceapă din nou să-i scrie. Într-o zi, când Tilly era foarte nefericită și îi era dor cumplit de tatăl ei, încât îi venea să plângă chiar și când se

uita la *The Clangers,* mama îi sugerase să-i scrie o scrisoare și îi spusese că dacă o puneau la locul potrivit, un înger avea să o găsească și să i-o ducă. Lui Tilly i se păruse o idee absurdă, cam la fel ca aceea de a săruta un băiat sau de a avea sâni, dar știa că mama ei încerca să o înveselească, așa că îi cântase în strună. Fiecare scrisoare era lăsată seara pe pervazul ferestrei de la bucătărie, chiar înainte ca Tilly să meargă la culcare. Spuneau o rugăciune scurtă pentru tatăl ei și rugau un înger să vină să ia scrisoarea și să o ducă la el. Uneori, Tilly aproape că izbucnea în râs în timp ce se rugau pentru că i se părea atât de ridicol, dar mama ei lua totul foarte în serios. Tilly era sigură că mama ei era cea care lua scrisorile, dar le scria în continuare. Pentru orice eventualitate.

Mai târziu, după ce termina scrisoarea, Tilly stătea la masă tăind plăcinta cu pește în opt bucăți egale și punând deasupra fiecărei bucăți câte trei boabe de mazăre, în timp ce mama ei fuma și căuta într-o cutie de pantofi plină cu hârtii vechi și felicitări de Crăciun. Tilly băgă în gură o bucățică de plăcintă, apoi o bucățică de morcov și apoi luă o înghițitură din sucul de portocale.

Continuă așa până când paharul se goli, iar în farfurie rămase doar o bucată de morcov.

— Nu mănânc morcovul ăsta. Are o pată maro pe el. Cred că un vierme a făcut caca pe el.

— Hm.

— Sau pipi, sau a vomitat.

— Posibil, dragă.

— Îmi fac o histerectomie.

Tilly habar n-avea ce însemna asta, dar dacă îi făcea bine doamnei O'Flaherty, îi făcea bine și ei.

— Foarte frumos.

— Mamă!

Vocea exasperată a lui Tilly fu acompaniată de piciorul ei care lovea scaunul.

În sfârșit, mama o privi.

— Iartă-mă, Tilly, ce ai spus?

— Am terminat de mâncat. Acum o sută de ani. Am mâncat tot în afară de morcovul cu caca de vierme pe el.

— Nu spune „caca” la masă.

Ce bine că nu auzise și restul. Mama ei se întoarse la cutia de pantofi și scoase de acolo o felicitare veche de Crăciun. O deschise, o citi și zâmbi.

— Hai să mergem la mare.

— Dar e iarnă.

— O să fie frumos, răspunse mama ei zâmbind.

Și Tilly credea că o să fie frumos. Dar tot nu avea de gând să mănânce ultima bucată de morcov.

20
Tilda

— Danny! Ți-am găsit femeia rătăcind pe dig și fumând. Dacă nu vii să o revendici, o păstrez pentru mine și fugim împreună la Roaring Water Bay. Iau și câinele cu noi.

Joseph Geronimo m-a adus în marș forțat la cafenea și acum își face declarația cu pompa unui pirat dintr-un film hollywoodian. Nu știu dacă să râd, să plâng sau să mă ascund sub una dintre mese. Daniel, căruia în mod clar nu-i plac surprizele, se holbează la amândoi cu gura căscată și toarnă cafea în ceașca pe care o ține în mână, uitând să se oprească, așa că aceasta dă pe dinafară și lichidul fierbinte i se prelinge pe picior.

— Fir-ar al naibii să fie! țipă el în timp ce se chinuiește să-și dea jos blugii, după ce aruncase ceașca cu tot cu conținut pe podea.

Acum, știu ce să fac. Izbucnesc în râs văzându-l pe Daniel care sare ca un iepure în spatele barului, cu blugii lăsați în jurul gleznelor. Două doamne mai în vârstă, cu niște genți voluminoase, care stau la o masă în colț și care arată de parcă ar fi nimerit în cafenea din întâmplare, privesc scena cu o dezaprobare plină de stupefacție.

— Vorbiți frumos! exclamă una dintre ele.

Queenie stă singură într-un colț și râde cu gura până la urechi.

— Deci, Danny, băiete, număr până la cinci.

Joseph Geronimo arată către mine și ridică sprâncenele către el. Daniel, care acum a rămas nu numai fără pantaloni, dar și orice altă rămășiță de demnitate, ezită o secundă și iese de după bar, cu toată mândria de care e în stare un om aflat într-un loc public îmbrăcat doar în chiloți și șosete. Mă înșfacă de ambele brațe și mă sărută pasional pe buze. Nu e chiar ca în filmul *Pur și simplu dragoste,* dar tot e un început. Și are niște chiloți

foarte drăguți. Desigur, dacă am fi fost într-un film, după acest moment ar fi urmat o rundă de aplauze din partea clienților din cafenea, dar în realitate nu urmează decât o tăcere jenată specific englezească, însoțită de remarca uneia dintre cele două doamne în vârstă:

— Bine, bine, dar nouă când are de gând să ne ia comenzile?

Un pic mai târziu, Daniel și cu mine stăm la una dintre mese și bem ceai și lichior de vișine. Daniel poartă niște blugi curați și mă ține de mână. După ce le-a copleșit cu atenții și le-a cocoloșit pe cele două doamne, oferindu-le ceai și brioșe din partea casei, Joseph Geronimo a preluat conducerea barului și bănuiesc că Eli e cu el în spatele tejghelei. Îi explic lui Daniel cum am ajuns acolo și de ce tot citeam din caietele acelea în cafenea.

— Ai descoperit ceva care să te surprindă până acum?

— Da, am avut câteva surprize. Dar cred că răul abia acum urmează.

Îmi strânge mâna.

— Oricum, tot timpul am crezut despre tine că ești sărită, așa că poți să vii să citești aici când vrei. Dacă citești ceva care te face și mai ciudată decât ești în mod normal, promit că ori te ignor, ori te închid într-un dulap.

Nu mă pot abține și zâmbesc. Poate că sunt nebună și, da, poate că o să sufăr, dar nu cumva e timpul să-mi asum acest risc? M-am săturat să tot fiu prudentă și să ascund cine sunt de fapt. M-am săturat să aștept ca viața mea să înceapă cu adevărat. Am de gând să scot rochia de seară din dulap și să încep să dansez. Dacă se rupe sau se pătează, asta e. Cel puțin am apucat s-o port.

— Hei, voi doi! Nu vă ambalați prea tare. Nu e decât prima întâlnire.

Queenie plecase și Joseph Geronimo începea să se sature de servit ceaiuri și voia un pic de companie.

— Ce-ar fi să-mi faci un sandvici cu cartofi prăjiți? Cred că merit.

Mă duc și mă așez la tejghea, iar Joseph Geronimo vine și se așază lângă mine pe un scaun, în timp ce Daniel se apucă să-i execute comanda. Îmi așez mâna peste mâinile lui.

— Mulțumesc.

Joseph Geronimo se întoarce spre mine și îmi face cu ochiul.

— Ești la fel de bine-venită ca florile din luna mai.

Partea a II-a
Dive, gogoși,
Întâlniri și dans

21
Tilly

Tilly nu mai mersese niciodată cu taxiul, dar mama ei îi spusese că meritau și ele un răsfăț pentru că erau în vacanță. Lui Tilly nu i se părea că era cine știe ce răsfăț. Deși se simțise distinsă și plină de importanță când șoferul îi deschisese ușa și-i spusese „domnișoară”, prefera tot autobuzul, cu scaunele cu căptușeala lor de catifea care o înțepa, conductorii prietenoși și o mulțime de oameni pe care să-i privească. Dar, când porniră de la gară în josul dealului și trecură pe lângă magazine și pe lângă bancă, baruri și un oficiu poștal mare, Tilly simți cum stomacul începea să i se agite de emoție. Emoția era provocată de lumina ciudată care se vedea în capătul străzii. Tilly avea senzația că se pregătea să iasă dintr-un tunel lung și întunecos. Și apoi, dintr-odată, maroniul și griul cărămizii și betonului dispărură și întreaga lume fu umplută de lumină strălucitoare, nisip, mare și cer. Tilly sări în sus de bucurie și începu să țipe.

— Marea! Marea! Văd marea!

Șoferul se uită în oglinda retrovizoare la privirea radioasă a lui Tilly. O mai văzuse de sute de ori înainte, dar tot îi încălzea inima, la fel ca sărutul iubitei. Tilly scoase capul pe geam, lacomă să strângă toate priveliștile, sunetele și mirosurile. Soarele era sus pe cer și strălucea cu intensitate deasupra valurilor sclipitoare și Tilly putea să simtă deja în aer mirosul ascuțit, sărat al mării. Copii cu căciuli, fulare, haine și mănuși alergau pe plajă după mingi de fotbal și zmeie zburătoare și bărbați în haine de tweed se plimbau pe faleză la braț cu doamne care purtau eșarfe de mătase ca să le protejeze coafurile de vântul agitat. Un cuplu mai în vârstă mânca pește cu cartofi prăjiți dintr-un ziar, într-o stație de autobuz cu vedere înspre mare, în timp ce pescărușii flămânzi stăteau de pază,

sperând să le rămână și lor niște firimituri. Un bărbat care se plimba de unul singur, cu o mână la pălărie și cealaltă în buzunar, îi păru așa de cunoscut, încât pentru o clipă Tilly crezu că era tatăl ei. Dar adevărul o trezi trăgând-o tare de părul prins în coadă înainte să apuce să clipească. Mama o luă de mână și o strânse ușor.

— Uite, Tilly, digul.

Tentaculul de metal, albastru deschis, se întindea în mare presărat cu lumini colorate și steaguri fluturânde. Turnul auriu care încorona sala de dans de la capătul digului scânteia în razele soarelui și tiribombele vâjâiau, se roteau și goneau la fel ca inima lui Tilly când văzu tot acest ținut magic întinzându-se în fața ei. Pentru Tilly, asta însemna răsfăț, în mod categoric. Taxiul trecu de dig, viră la stânga și începu să urce pe una dintre străzile lungi pe marginile cărora erau aliniate case victoriene înalte, multe dintre ele având în față firme colorate, care se lăudau că sunt fie hoteluri, fie pensiuni. Taxiul opri în fața unei case superbe cu o firmă verde cu alb care atârna de un braț metalic deasupra ușii. Hotelul Paradis era ca o explozie estivală intensă pe o stradă din mijlocul unei ierni cenușii. Fațada casei era împodobită cu coșuri din care se revărsau mușcate înflorite, petunii violete și albe și cercelușii roz. Pervazurile erau pline de jardiniere cu lobelii, și mai multe fucsia și violete, iar două ghivece care străjuiau de-o parte și de alta ușa grandioasă de la intrare erau pline cu gura-leului, gălbenele și sporul casei. Tilly gândi că indiferent cine locuia acolo trebuia să fie o persoană foarte specială dacă făcea ca aceste flori superbe să înflorească în miezul iernii. Mama ei gândi că persoana care locuia acolo cheltuise o grămadă de bani pe flori de plastic. Potrivit tăbliței, persoana în cauză se numea Queenie Malone și chiar dedesubtul ferestrei de la primul etaj era steagul Marii Britanii fluturând

într-un suport așezat în diagonală. Tilly era impresionată.

— Crezi că regina stă aici în vacanță?

Mama ei deschise ușa de la intrare și, odată aflate în hol, după ce își verifică aspectul în oglindă, sună clopoțelul ușii interioare. Tilly se bâțâia de pe un picior pe altul nerăbdătoare, trăgând cu ochiul prin panourile de sticlă ale ușii să vadă dacă venea cineva.

— Tilly, te rog să stai cuminte. O să creadă lumea că ai viermi în fund.

Tilly știa că numai pentru că erau în vacanță mama ei rostise cuvântul „fund” și nu putu rezista să nu ducă gluma un pic mai departe.

— Sau păduchi în fund.

O propoziție care conținea atât cuvântul „fund”, cât și „păduchi”, punând laolaltă obscenul și repulsia, era, pentru Tilly, rețeta pentru gluma cea mai cea și se lăsă pradă unei crize de chicoteli stârnite de propriul ei geniu umoristic. Chiar și mama ei abia se abținea să nu râdă. Auzind sunetul unor pași ce se apropiau din interiorul casei, mama ei o prinse de mână și o scutură, de parcă voia să scape de chicoteli, deși umbra unui zâmbet încă dansa pe fața ei. Femeia care deschise ușa era memorabilă din toate punctele de vedere. Părul ei, de culoarea violetelor de Parma, era tapat ca o vată pe băț înfoiată. Fardul de pleoape, rujul și oja erau asortate, în tonuri de liliachiu, iar pe sâni se odihneau câteva șiraguri de perle și o broșă imensă strălucitoare în formă de păun. Inelele de pe degete scânteiau ca bijuteriile coroanei. Purta o rochie strâmtă de bumbac într-o nuanță stridentă de magenta. Parfumul ei mirosea a gardenii. Lui Tilly i se păru frumoasă.

— Bună ziua, doamnelor, și bine ați venit la Hotelul Paradis.

Le conduse în hol unde o îmbrățișă pe Gracie strâns, ca o mamă care-și întâmpină copilul de mult plecat.

— Dumnezeule, Queenie! Ești atât de schimbată. Arăți minunat.

Fața lui Gracie era luminată de un zâmbet strălucitor cum Tilly nu mai văzuse vreodată pe chipul mamei sale.

— De asta ai steagul la ușă? Pentru că numele tău e Queenie[13]?

— Sigur că da, tânără domniță. Ăsta e unul dintre motive și al doilea e pentru a le demonstra oamenilor că Hotelul Paradis e demn chiar și de regina însăși.

Tilly deja știa că avea să o iubească pe Queenie. După ce epuizară cuvintele de bun venit și îmbrățișările, Queenie le spuse că sosise momentul să le conducă în camera lor. Era la etajul al treilea, ultimul. Mocheta de pe scări avea un model cafeniu cu bej și aproape fiecare treaptă scârțâia sub pașii lor. Queenie le spuse că treptele care scârțâiau erau un bun mijloc de a descuraja oaspeții hotelului care se furișau în miez de noapte ca să se dedea „giugiulelilor clandestine". Tilly habar n-avea despre ce vorbea Queenie, dar își făcu o notă mentală ca să o întrebe mai târziu. Poate când mama ei nu era atentă. Pervazurile de pe fiecare palier erau împodobite cu vase de aramă în care creșteau ferigi imense sau aspidistra verzi, luxuriante. Pe pereți erau plăcuțe decorative din lemn lăcuit pe care erau scrise chestii de genul „Casă, dulce casă", „Binecuvântată fie această casă" sau „Înjuratul interzis" și poze înrămate ale reginei. Ale reginei adevărate. Queenie descuie ușa camerei lor și-i dădu cheia mamei.

— Acum, după ce despachetați și vă instalați, coborâți în salon și vă servesc cu o ceașcă de ceai.

Și dispăru, lăsând în urmă o adiere de parfum de gardenii.

Camera lor era plină de lumină care năvălea înăuntru prin imensa fereastră cu vedere spre mare și avea chiar și un mic balcon. Paturile gemene aveau pilote asortate, cu trandafiri, și lângă fiecare

pat era o noptieră pe care se afla câte o veioză și o cană de apă cu un pahar, așezate pe câte un milieu croșetat. Mai aveau un dulap din lemn cu umerașe cu căptușeală roz și albastră și chiar alături era o baie mică cu tapet frumos înflorat și încă o poză a Maiestății Sale regina pe partea interioară a ușii.

— Nu cred că o să pot să fac pipi dacă se uită regina la mine.

— Sunt sigură că o să reușești, îi răspunse mama ei în timp ce ridică valiza pe pat și o deschise.

Tilly privi pe fereastră, plină de încântare, marea strălucitoare și digul magic.

— Vreau să rămân aici pentru totdeauna.

22
Tilda

Caut ceva care să mă țină ocupată până când trebuie să încep să mă pregătesc. În seara asta ies cu Daniel la o întâlnire adevărată. Mă scoate în oraș la cină și nu vreau să fiu gata prea devreme și să nu-mi rămână altceva de făcut decât să aștept. Dumnezeule, am uitat cât de greu trece timpul când abia aștepți ceva. E ca și cum ai pune un disc de vinil cu viteza de 78 de rotații pe minut să cânte la 33 de rotații pe minut; vreau să învârt manivela și să fac timpul să treacă mai repede. Mă străduiesc din greu să mă las de chibrituri. N-am aprins decât două azi și asta s-a întâmplat tocmai de dimineață pentru că nu vreau să fiu nevoită să mă întorc în apartament și să-l las pe Daniel să aștepte la ușă în timp ce eu verific dacă ultimele chibrituri pe care le-am aprins s-au stins și plutesc în apă. Ar fi totuși ceva care mi-ar putea capta atenția o vreme. Micul caiet albastru care stă pe masa din bucătărie. Îmi torn un pahar cu vin. Aș putea să mai citesc câteva pagini.

3 noiembrie

Stevie nu mi-a răspuns nici acum la scrisoare. Până acum mă mulțumeam să știu că era departe de Tilly. Trebuie să o protejez. E datoria mea de mamă. I-am spus lui Stevie că trebuie să se schimbe; să fie mai responsabil și să se poarte ca un adult. Și să nu o mai învețe pe Tilly lucruri pe care fata nu ar trebui să le știe. Îmi doream ca ea să aibă suficient timp să le uite și poate să învețe să mă iubească așa cum îl iubește pe el. Credeam că dacă mă avea numai pe mine, poate m-ar iubi. Dar pe cine încercam eu să păcălesc? El rămâne eroul ei și, deși încearcă să se ascundă de mine, eu știu că suferă din

cauza lui. Ea crede că eu nu observ cum îl urmărește pe poștaș, așteptând disperată o scrisoare de la tatăl ei. Știu că eu am vrut să plece. Dar aveam nevoie de bani. Și nu trebuia să dureze mai mult de câteva luni. A renunțat la noi așa de repede? I-am scris rugându-l să vină în vizită. Nu suport să o văd pe Tilly că suferă așa de mult din cauza lui, iar eu să nu fac nimic. Eu nu voi fi niciodată de ajuns pentru ea. În plus, ca să fiu sinceră, nu sunt sigură că mai rezist prea mult de una singură. De fapt, nu sunt chiar singură, nu? Suntem eu, băutura și pastilele; trinitatea profană. Dumnezeu să ne ajute. Dar îmi iubesc copilul mai mult decât propria-mi viață și acum știu că am nevoie ca el să se întoarcă. În curând vine ziua lui Tilly și trebuie să fie aici. Am să-l implor dacă trebuie.

10 noiembrie

Nu vine. Tilly împlinește șapte ani și el n-are să fie aici. Muncește, chipurile. Nu poate să-și ia liber. Își pierde slujba. Lucrează într-un bar, pentru numele lui Dumnezeu; slujba lui e mai importantă decât ziua de naștere a fiicei sale? Eu sunt bețiva, dar măcar eu sunt aici. L-am implorat, de dragul ei, și numai Dumnezeu știe cât mă doare. Dar nu voi mai face asta niciodată. Niciodată. Să-l ia naiba.

Se pare că nu sunt prea norocoasă când vine vorba de aniversarea zilei mele de naștere. Dar, până la urmă, tata măcar avusese o scuză al naibii de întemeiată ca să-mi tragă clapa atunci. Ochii mi se umplu de lacrimi când îmi aduc aminte ziua aceea, una dintre cele mai groaznice zile din viața mea. Sunetul soneriei străpunge liniștea ca un ac înfipt într-un balon. Urmează o bufnitură, căci paharul meu plin se răstoarnă, vinul împrăștiindu-se pe masă înainte să se rostogolească ajungând

până la margine, iar apoi pe podea. Dacă continui să le sparg în ritmul acesta, nu o să mai rămână nimic din frumoasele pahare de vin ale mamei. Daniel a venit mai devreme. Eli se uită cât de confuză sunt și pot să jur că zâmbește. Nu știu ce să fac mai întâi, să fac curat sau să deschid ușa? Soneria se aude din nou și îmi dă răspunsul la întrebare. Daniel stă pe hol, zâmbind cu gura până la urechi și lăsându-se de pe un picior pe altul.

— Știu că am venit prea devreme, dar eram gata deja și pierdeam vremea, așa că m-am gândit să vin să pierd vremea cu tine.

Numai vederea lui era de ajuns ca să alunge toate tenebrele din paginile pe care tocmai le citisem. Stau stânjenită în hol, zâmbind ca într-o reclamă la pastă de dinți.

— Cred că aici urmează partea în care tu mă inviți înăuntru.

— Dumnezeule! Scuză-mă. Te rog. Intră.

— Cu plăcere, spune el râzând și făcând un pas înăuntru.

Apoi rămâne în hol așteptând răbdător ca, din nou, eu, ca o persoană amabilă ce sunt, să-l conduc mai departe. Într-un final, îl conduc până în living.

— Nu sunt gata încă. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Mie mi se pare că ești gata. Haide, ia-ți haina. Să mergem. O să ajungem prea târziu!

— Prea târziu pentru ce?

— Prea târziu pentru tot!

Entuziasmul lui e tonic și contagios.

— Aveam de gând să mă schimb. Unde mergem?

— Arăți bine așa cum ești. Ia-ți pe tine ceva gros. Și grăbește-te!

În drum spre baie, ca să-mi fac un machiaj de urgență, să-mi aranjez puțin părul și să mă dau cu parfum, fac un efort superficial să strâng mizeria din bucătărie. Asta implică un consum exagerat de prosop de bucătărie și folosirea absolut inadecvată

și inutilă a unor foi de ziar și a unui prosop în chip de mătură și făraș. După ce împrăștii mizeria peste tot, le îndes pe toate în coșul de gunoi. Cinci minute mai târziu, sunt îmbrăcată cu haina mea imensă, iar gâtul îmi e înfășurat într-un fular de cașmir moale, bej, pe care l-am găsit atârnând în cuierul de pe hol. Daniel stă cu mâinile în buzunar, prefăcându-se că nu a umblat prin lucrurile mele care sunt aliniate pe șemineu. Dar eu îmi dau seama, pentru că a pus ochiul de sticlă în alt loc. Aș vrea să-l pot lăsa acolo unde e acum. Să pot să întorc spatele și să plec, pur și simplu. Dar nu pot. Lucrurile trebuie să fie într-o ordine precisă. Amenințarea unei catastrofe nedefinite e încă prea puternică pentru ca eu să-mi abandonez toate ritualurile de siguranță, așa că îl așez din nou la locul lui.

— Aha! M-ai prins!

Daniel zâmbește, dar se vede că e nedumerit.

— Îmi pare rău, doar că… și mă poticnesc, nereușind să duc fraza până la capăt.

Cum aș putea să încerc să-i explic ceva atât de nebulos și complicat?

— Bine, gata. Mi-e foame, așa că hai să mergem. Acum, în minutul acesta!

Daniel mă prinde și mă întoarce cu fața spre ușă. Eli se urcă pe canapea și se cuibărește între perne, pregătindu-se pentru o seară confortabilă în casă. E limpede că are încredere că Daniel o să aibă grijă de mine, așa că rămâne acasă în seara asta.

Daniel mă duce pe dig.

Cerul, de un albastru închis de catifea, e presărat cu diamante, iar luminile înșirate de-a lungul digului sclipesc ca stelele înșirate pe o sârmă. Valurile se ridică și se sparg, iar apoi stropesc și clipocesc, retrăgându-se peste stâncile pătate de spuma lor albă. Mirosul de gogoși calde și de pește cu cartofi prăjiți se împrăștie în aerul rece al serii și se îmbină cu frânturile de muzică de la tiribombe. Ador digul. Măcar aici trec neobservată.

Poate din cauză că e o lume a iluziei. O ascunzătoare perfectă. Locul acesta are o magie a lui, chiar dacă poate nu e decât închipuită. Daniel nu putea să facă o alegere mai bună. Acum, eu sunt cea care zâmbește.

— Unde mâncăm?

— Chiar aici. Ia loc și mă întorc într-o clipită.

„Chiar aici" e o bancă din lemn și fier forjat cu vedere spre mare, sub un mic adăpost, la mijlocul digului, între parcul de distracții și tiribombe. Daniel se întoarce cu două porții de pește cu cartofi prăjiți învelite în hârtie albă și o pungă neagră din care scoate o sticlă de șampanie roz rece, două pahare, două șervete albe și un trandafir roșu. E din plastic.

— Doamne, e îngrozitor, nu? Dar nu vreau să devii o răsfățată, așa că l-am împrumutat din parcul de distracții când mă întorceam.

Sunt uluită.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce e cu asta? De ce aici?

— Nu-ți place?

Dezamăgirea de pe fața lui Daniel mă lovește ca un pumn în stomac. De ce fac atâtea mofturi?

— E perfect. Doar că nu înțeleg cum ai făcut să-ți iasă totul așa de bine.

Zâmbetul îi reapare.

— Păi, dacă stau să mă gândesc cât timp ți-a luat ca să treci pragul cafenelei mele prima dată, îmi imaginez că, dacă te-aș fi dus la un restaurant, până reușeam să te fac să intri, bucătăria era închisă și *cheful* ar fi fost la o țigară.

Șampania e rece și delicioasă. Peștele și cartofii prăjiți sunt calzi și delicioși. La fel ca Daniel. Dar n-am de gând să-i spun. Cel puțin nu încă.

După cină, strângem totul în geanta lui Daniel și ne plimbăm pe dig spre tiribombe. Daniel mă ține de mână, legănând-o ușor înainte și înapoi. În ciuda faptului că am băut șampanie, sunt redusă la

tăcere de o timiditate care m-a cuprins în mod neașteptat, dar Daniel nu pare să observe.

— În care vrei să ne dăm? Care-ți place cel mai mult?

— Căluții. Dar e închis.

Caruselul e în întuneric; caii pictați în culori vii stau tăcuți și nemișcați. Deși e miezul iernii, câteva tiribombe sunt totuși pe jumătate pline de pasageri care țipă cu groază prefăcută în trenul fantomă sau urlă când stomacul li se întoarce pe dos și capetele li se învârt în carusel. Jocurile electronice zornăie și sună cât e anul de lung, înghițind banii cu apetitul nesățios al puișorilor de păsări. Dar călușeii sunt adormiți.

— Atunci, hai să ne prefacem că ne dăm.

Daniel mă trage spre căluți.

— Pe care vrei să-l călărești?

Cu oricine altcineva m-aș simți aiurea, dar cu el, cumva, totul mi se pare normal. Ne urcăm pe carusel și ne uităm la cai. Fiecare dintre ei are numele înscris cu auriu pe gât.

— Îl vreau pe Jim.

Jim are o privire sălbatică și coama lui e răsucită și încurcată ca de o vijelie.

— Încalecă și ține-te bine.

Mă prind de bara încolăcită din fața mea și simt răceala metalului chiar și prin mănușile de lână.

— Acum închide ochii.

Aud cum Daniel se îndepărtează. Stând acolo în întuneric, mi se face teamă că m-a lăsat acolo și a plecat acasă. Că am zis sau am făcut ceva greșit și profită de ocazie ca să scape de mine. Sau poate că toată chestia asta e doar un pariu, iar eu sunt din nou „Tilda cea proastă” care crede în magie, când așa ceva nu există, de fapt. Dar apoi îmi amintesc de cuvintele lui Joseph Geronimo. Nu, nu doar îmi amintesc de ele; parcă le aud în mintea mea. Uneori, trebuie să învățăm să avem încredere. Și chiar dacă țin ochii închiși, știu că sunt înconjurată de lumini strălucitoare și că mă mișc încet și că se

aude muzică. Doamne, poate că totuși m-am îmbătat. Îmi fac curaj și deschid ochii. Caruselul a prins viață. Magia asta e reală. Daniel e în cabina de comandă. Reușește ca preț de zece secunde să afișeze o expresie de nonșalanță indiferentă care se dizolvă rapid într-un entuziasm nebunesc. Lovește aerul cu pumnul cu încântare victorioasă, ca un băiețel care tocmai a înscris golul câștigător la o partidă de fotbal în parc. Părăsește cabina și escaladează abia ținându-și echilibrul printre bârnele de lemn ale caruselului în mișcare ca să se urce pe calul de lângă Jim. Molly e o iapă albă voioasă cu ochi albaștri și cu o panglică roz în coamă.

— Cum naiba ai reușit să faci asta?

Daniel zâmbește neîncetat.

— Joseph Geronimo.

— Dar de unde ai știut că o să aleg caii?

— Nu eu am știut, ci el. A spus că e o certitudine absolută. Iar eu i-am zis că dacă se înșală nu mai intră în cafenea cât o trăi. Daniel se oprește o secundă, iar apoi adaugă ca pentru sine. Dar el nu se înșală niciodată.

În acest moment, galopăm la viteză maximă. Din cauza vântului, părul meu seamănă cu coama lui Jim, iar luminile scânteiază pe lângă noi într-o ceață caleidoscopică. Nu aud decât muzica de orgă și strigătele de bucurie ale lui Daniel. Vreau să rămân aici pentru totdeauna.

23
Tilly

— De ce are Queenie un câine mort pe canapea?

Tilly și mama ei despachetaseră bagajele și acum admirau salonul de oaspeți al hotelului în toată splendoarea lui, așteptând ceaiul pe care gazda îl promisese. Din tot ceea ce vedeau în jurul lor, era limpede că stilul decorativ al lui Queenie era la fel de exagerat și original ca și stilul ei vestimentar. Eli, care apăruse în cameră la scurt timp după ce Queenie plecase, nu arăta prea mult interes pentru câinele corgi galez Pembroke cu aspect bizar, dar Tilly era fascinată de acesta. Îi atinse mai întâi blana cu un deget ezitant, iar apoi, căpătând mai multă încredere, unul dintre ochii negri, strălucitori.

— E împăiat, spuse ea.

Taxidermistul avusese probabil o zi proastă pentru că îl condamnase pe nefericitul câine atât la o expresie, cât și la o postură care sugerau că biata creatură suferea de o constipație severă. Fața câinelui era încrețită într-o încruntare plină de anxietate și se holba în direcția propriului posterior. Odată, când fusese într-o excursie cu școala la un muzeu, Tilly văzuse o vitrină de sticlă plină cu animale împăiate. Celelalte expoziții fuseseră plictisitoare: cioburi vechi de oale sparte, pietre în forme bizare care chipurile erau niște unelte vechi, dar care arătau ca orice alte pietre pe care le găseai peste tot la tine în grădină și bucăți de utilaje agricole vechi. Din toată excursia, cel mai palpitant moment fusese când lui Rosemary Watson i se făcuse rău în autobuz. Și vitrina aceea de sticlă. O fascina, dar Tilly nu înțelegea de ce.

— Ochii sunt făcuți din sticlă, spuse ea, cu atitudinea unui expert în domeniu. Ochii adevărați ai câinelui s-ar fi scurs pe podea până acum. Făcu o pauză, căzând pe gânduri pentru o clipă. Prin ce

gaură crezi că au introdus umplutura? Prin gură sau prin…

Întrebarea lui Tilly rămase neterminată din cauza intrării grandioase a lui Queenie, care ducea o tavă grea acoperită cu un milieu croșetat, cu model complicat, încărcată cu toate cele necesare ceaiului. Respirând un pic greoi din cauza efortului, puse tava jos pe masa acoperită cu o față de masă brodată din pluș roșu și se pregătea să toarne ceaiul în cești, când sună telefonul de pe hol. Queenie se grăbi să răspundă, invitându-le să se servească singure. Tilly devenea din ce în ce mai impresionată cu fiecare minut care trecea. La început fusese impresionată de minunata Queenie și de camera lor frumoasă cu vedere la dig; iar acum dăduse peste un câine împăiat și un telefon. Tilly nu cunoștea mulți oameni care să aibă telefon în casă și nici care să fie posesorii unui câine împăiat, de altfel. Mama ei îi turnă o ceașcă de ceai cu lapte și i-o dădu.

— Ai grijă să n-o verși, Tilly. Ar fi fost mai bună o cană, adăugase ea, aproape ca pentru sine.

Dar fata era încântată să fie tratată și ea ca un adult măcar o dată, să i se dea și ei o ceașcă adevărată, cu farfurioară.

— Pot să iau niște zahăr, te rog?

Mama ei ridică sprâncenele, surprinsă.

— Dar ție nu-ți place ceaiul îndulcit.

— Știu, dar e zahăr cubic.

— Bine, doar unul. Dar mai întâi pune jos ceașca de ceai și farfurioara.

Tilly ardea de nerăbdare să pună mâna pe micul clește de zahăr din argint care atârna atât de ademenitor pe marginea bolului din sticlă șlefuită. Puse cu grijă ceașca și farfurioara la loc pe tavă și apucă cleștele de argint. Cât pe ce să reușească să ducă cubul de zahăr până la ceașca ei, dar, din cauza concentrării intense și a faptului că ținea cleștele atât de strâns în mână, în momentul crucial, cubul de zahăr zbură în aer și ateriză pe

covor, înainte ca mama ei să apuce să spună ceva, Tilly îl recuperă cu repeziciune și îl puse pe farfurioara ei.

— Nu vrei să-l pui în ceai? o întrebă mama ei.

— Nu. Nu știi că nu-mi place ceaiul îndulcit? Voiam doar să am un cub de zahăr.

Aveau și prăjituri. Mama ei o pusese să stea pe un scaun aproape de masă înainte să-i dea voie să-și aleagă una. Era tort Battenberg în culori pastelate; prăjituri delicioase cu fructe; cozonac cu stafide și tarte micuțe cu gem. Tilly alese tortul Battenberg – nu pentru că i-ar fi plăcut gustul, ci pentru culoare și aspect. Mama ei îi dădu o felie mică pe o farfurie delicată din porțelan alb, decorată cu trandafiri roșii și aurii. Încă o dată, mama ei regretă că gazda alesese niște tacâmuri atât de delicate, dar de data asta o făcu doar în sinea ei. Nu voia să o intimideze pe Tilly și astfel să provoace pagube. N-avea decât să spere că nu o să se întâmple nimic. Tilly, absolut neintimidată de porțelanuri, îndepărtă marțipanul care învelea felia și desfăcu cele patru pătrate de pandișpan unul de celălalt; două roz și două galbene. Apoi linse gemul de pe marginea pătratelor; mai întâi unul roz, apoi pe cel galben, apoi roz, apoi din nou galben. Nu-și dorea nimic mai mult de la prăjitura pe care o alesese și deja pusese ochii pe alta, o tartă cu gem verde. Dar știa că șansele să o obțină ar fi crescut simțitor dacă mânca mai întâi prăjitura pe care o luase deja și, pentru că rochia ei nu avea buzunare în care să o ascundă, mâncă pătratele de pandișpan în aceeași ordine în care le linsese. Tocmai când se pregătea să o roage pe mama ei să-i dea tarta cu gem, Queenie se întoarse în salon.

— Doamnelor, cum ne descurcăm? Totul e în regulă? Ceaiul e destul de fierbinte? Mai vreți niște prăjituri?

Tilly ar fi vrut, dar Queenie nu făcu o pauză suficient de mare încât să-i poată face cunoscut acest lucru. Se așeză față în față cu mama ei, își

încrucișă gleznele în cel mai elegant mod posibil și își turnă o ceașcă de ceai.

— Acum vreau să aflu tot ce s-a întâmplat de când ne-am văzut ultima dată. Dar mai întâi vreau să-ți povestesc despre mine și iubitul meu hotel!

Coafura liliachie a lui Queenie, bijuteriile ei sclipitoare și curiozitatea naturală pe care Tilly o manifesta în privința conversațiilor purtate de adulți îi reținură atenția pentru o scurtă perioadă de timp, dar, neprimind tarta verde cu gem și fascinată de noul decor, Tilly lăsă în curând vocea lui Queenie să se stingă în fundal, în timp ce ea continuă să inspecteze salonul de pe scaunul pe care stătea. O pianină strălucitoare era așezată lângă unul dintre pereți, încununată cu o vază cu flori de plastic în culori vii și populată de o colecție de câini de porțelan de toate mărimile și rasele imaginabile. Tilly nu-i număra, dar estimă că erau în jur de o sută. Sau cel puțin douăzeci. Mai era un șemineu mare de marmură, străjuit de două statuete de porțelan. Una dintre ele reprezenta o tânără care purta haine demodate și avea sânii expuși cu prea multă generozitate, care ținea un coș cu portocale. Cealaltă statuie reprezenta un bărbat cu o pălărie mare și cu cizme, care-i zâmbea prietenos doamnei. Tilly gândi că fie era prietenul ei, fie era interesat de portocale.

Pe raftul de pe șemineu se afla o oglindă cu o ramă aurie înzorzonată și o grămadă de lucruri din sticlă care arătau ca niște sfeșnice cu cercei, dar nu aveau, de fapt, un loc unde să pui lumânările. În mijlocul raftului era un ceas impresionant, ornat cu păsări aurii și bebeluși dolofani cu aripioare; ticăia foarte tare, iar dangătul lui era încă și mai puternic și bătea la fiecare sfert de oră. Printre sfeșnicele fără lumânări și ceas mai era o colecție de ornamente și cutiuțe făcute numai și numai din scoici. Deasupra pianinei trona o altă poză a reginei și de peste tot de prin colțurile încăperii se iveau ferigi și aspidistra, din încă și mai

strălucitoare vase de aramă așezate pe suporturi de mahon.

Perdelele aveau un model complicat, stratificat, mai întâi dantelă albă sclipitoare, peste care cădeau pliuri grele de catifea aurie. Pe pervaz stătea o magnifică urnă smălțuită, decorată cu flori roșii, albastre, violete și cu dragoni, în care se afla un buchet de pene de păun. În mijlocul camerei se afla o canapea Knoll cu spătar înalt și două fotolii asortate, toate etalând niște huse brodate, cu franjuri. Peste tot prin cameră, aruncate parcă la întâmplare, astfel încât să-ți stea în cale, erau alte câteva scaune tapițate în diferite culori și modele, dar toate îmbrăcate în huse asemănătoare. Tilly gândi că poate oaspeții jucau scaunele muzicale.

— Incredibil, ce târziu s-a făcut! Trebuie să plec. Păcătoșii n-au vreme de odihnă.

Vocea lui Queenie reveni în prim-plan și, în timp ce aduna ceștile și le punea înapoi pe tavă, ea îi pasă lui Tilly tarta cu gem învelită într-un șervețel.

— Păstreaz-o pentru mai târziu, spuse ea, făcându-i cu ochiul.

După ceai și prăjituri, plecară să se plimbe pe plajă, Eli tropăind chiar în spatele lor, iar Tilly, îmbujorată, stropită deja de vântul jucăuș, țâșnea înainte și înapoi către valurile crestate înspumate, țipând plină de încântare de fiecare dată când apa rece ca gheața amenința să-i ude ghetele bune de iarnă. Pe la jumătatea amiezii, soarele portocaliu aluneca pe cer în jos, spre celălalt mal al mării, și un mănunchi de raze roșii ca focul brăzda apele îndepărtate. Luminile de pe dig se aprinseră ademenitoare, iar mama ei nu avu încotro și cedă rugăminților fiicei. Deciseră că nu vor lua cina la Hotelul Paradis în prima seară pe care o petreceau acolo. Cina se servea abia la ora șapte seara și ele nu mâncaseră nici de prânz, în afară de ceai și prăjituri. Mâncară pește cu cartofi prăjiți pe o bancă de pe dig. Lui Tilly îi plăcea la nebunie să le

mănânce direct din ambalaj. Era un adevărat festin. Înmuia peștele și cartofii în sare, oțet și ketchup și trăgea în piept aburul delicios impregnat cu oțet înainte să bage în gură cu furculița mică de lemn pe care o primea gratuit odată cu chipsurile. Nu trecu mult și gura lui Tilly era rujată cu ketchup, dar burtica era plină și zâmbea încontinuu. Chiar și mama ei reușise să mănânce aproape toată mâncarea, iar pescărușii erau beneficiarii recunoscători și lacomi ai resturilor. Privind-o în timp ce mânca, Tilly gândi că de mult n-o mai văzuse pe mama ei arătând atât de relaxată și fericită. Aerul mării îi adusese culoare în obraji și strălucire în ochi. Arăta de parcă după ce cărase niște plase de cumpărături mult prea grele, le lăsase, în sfârșit, jos.

După peștele cu cartofi prăjiți, veni vremea să meargă în parcul de distracții.

— Doar o cursă în seara asta, Tilly. Ce alegi?

Tilly nici măcar nu avu nevoie să stea pe gânduri.

— Caii, te rog.

Caruselul cu cai în galop se afla tocmai în celălalt capăt al parcului de distracții, dar Tilly îl localizase de cum sosiseră. Când venise prima dată în parcul de distracții, tot în călușei se dăduse și, până în ziua de azi, tot călușeii erau preferații ei. Atunci era mult prea mică și nu putuse să se dea singură, așa că trebuise să stea în poala tatălui ei, abia reușind să încalece cu piciorușele ei grăsuțe. Dar râsese și bătuse din palme plină de încântare, uitând, în entuziasmul ei, să se țină bine, așa cum îi spusese mama ei, căci se simțise în siguranță în brațele tatălui. Mama ei stătuse lângă carusel privindu-i cum galopau în cerc și le făcuse cu mâna de fiecare dată când trecuseră pe lângă ea.

— Te dai și tu? o întrebă Tilly pe mama ei.

Părea nehotărâtă, dar totuși tentată de idee.

— N-o să ți se întâmple nimic. Nu merge așa de repede. Hai, te rog, încercă Tilly să o înduplece.

Mama ei cedă, în cele din urmă. În timp ce zburau în cerc, suind și coborând în vârtejul de lumini, cu muzica și zgomotul făcut de pescărușii rezonându-le în urechi, Tilly văzu un bărbat care stătea lângă trenul-fantomă și care parcă se uita drept la ea. Era înalt și brunet și avea o mustață îngrijită, îmbrăcat foarte elegant, dar părea cumva din altă lume. Tilly se gândi că semăna cu un star de cinema. El își ridică pălăria spre ea și îi făcu semn cu mâna când trecu pe lângă el. Când se uită din nou după el, omul dispăruse.

24
Tilda

Micul jurnal albastru a dispărut. Ultima dată când l-am văzut a fost în seara în care Daniel m-a dus pe chei. L-am căutat peste tot, cu excepția locului în care se află, desigur. M-am târât pe jos pe podea căutându-l, m-am uitat prin dulapurile și sertarele din bucătărie, în buzunare și chiar și-n frigider. Am golit până și coșul de gunoi plin de ziare îmbibate cu vin și cioburi de sticlă. Dar jurnalul a dispărut fără urmă; s-a evaporat; lipsește nemotivat. Daniel spune că o să apară atunci când am să încetez să-l caut. Sper să fie așa, pentru că, dacă s-a pierdut, atunci și eu sunt pierdută. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat mai departe.

25
Tilly

Pe Tilly o îngrozeau ouăle fierte. Teama că, spărgând coaja oului fiert, va descoperi un cioculeț ascuțit, tăios și o pereche de ochișori negri, bulbucați, holbându-se la ea, era la fel de mare ca frica de atacul neașteptat al unor extratereștri țâfnoși din *Doctor Who*[14]. Iar gândul de a găsi un puișor mort, vâscos, verde și împuțit, plutind într-o masă gelatinoasă și tulbure ca un mucus era și mai teribil și depășea limita de suportabilitate pe care stomacul lui Tilly, altfel robust, o avea la primele ore ale dimineții. Simți senzația de vomă urcându-i-se în gât și înghiți greu. Acasă nu mânca niciodată ouă fierte, dar oul care acum stătea amenințător în fața ei apăruse fără niciun avertisment prealabil. Fusese adus chiar de minunata Queenie care, în această dimineață, era încorsetată într-o rochie verde-smarald atât de strâmtă, încât Tilly avea impresia că seamănă cu un dovlecel. Purta cercei sferici, de mărimea, forma și culoarea roșiilor cherry, atârnând pe câte un lănțișor delicat de aur, iar brățara de mărgele verzi semăna cu o păstaie de fasole verde. Impresia de ansamblu care se crea, gândise Tilly, era aceea de grădină de legume elegantă.

Dar, indiferent cât de mult o admira Tilly pe Queenie, problema oului rămânea nerezolvată. Micul dejun începuse binișor cu pocnetul și trosnetul cerealelor din orez. Avea de ales între o varietate de fulgi de porumb și de tărâțe, Rice Krispies sau Grape-Nuts, pe care Tilly le încercase deja și avea impresia că atunci când le mânca era ca și când ar fi rontăit nisip și pietriș. Cerealele erau păstrate în recipiente mari de plastic aflate pe un bufet acoperit cu o față de masă impermeabilă, cu model reprezentând coșuri cu fructe. Laptele se afla într-o carafă mare de sticlă și deși lui Tilly i se

dăduse voie să-și toarne singură Rice Krispies, și reușise s-o facă împrăștiind doar puține pe fața de masă, mama ei insistase să-i toarne ea laptele. Mai era și o porție mare de compot de prune maronii cu un parfum dulce, de pământ. Dar nimeni nu părea să mănânce prune. Mama ei reușise totuși să ia câteva linguri de fulgi de porumb în locul țigării obișnuite de la micul dejun, iar acum ungea cu unt o felie de pâine prăjită. Tilly se întrebă dacă scăpa mâncând doar soldații.

— Domnișoară, nu lăsa să ți se răcească deliciosul oușor ciorăsc, îi atrase Queenie atenția când pluti pe lângă ea cu o farfurie plină cu cârnați, șuncă, ouă și roșii la cutie.

Tilly intui oportunitatea unei tactici de diversiune și se agăță de ea, așa cum o pasăre apucă un vierme în zbor.

— Ce e acela un oușor ciorăsc?

Mama ei își ridică privirea de la felia ei de pâine prăjită.

— E, pur și simplu, un ou de găină fiert.

— În ce limbă e?

— Ce anume?

— Ciorăsc. Așa se zice în franceză la fiert?

— Nu.

— Atunci e în germană?

— Nu, e…

— Americană?

Diversiunea mergea bine din punctul de vedere al lui Tilly, dar în curând avea să epuizeze toate țările și știa că după următorul „nu” al mamei sale nu va mai urma nimic decât punct.

— E în macaronară? o întrebă ea, disperată.

— Tilly!

— Ce-am făcut?

— Nu folosi cuvântul acela. Nu e politicos.

— Dar unchiul Bill îl folosește. Zice că domnul Brunetti de la magazinul cu pește și cartofi prăjiți e un „macaronar”.

Tilly nu mai zise nimic pentru o clipă.

— Ce limbă e macaronara?

Diversiunea ei era relansată.

— E limba italiană, dar…

— Deci „macaronar” înseamnă „italian” în italiană?

— Tilly ajunge. Mănâncă-ți oul.

Tilly se holbă posomorâtă la oul din fața ei. Îl atinse ușor cu vârful degetului.

— S-a răcit.

— Din vina cui? Hai, Tilly mănâncă-l. Doar nu vrei să o necăjești pe Queenie.

— Și dacă mă mușcă? Mi-e frică.

Mama lui Tilly își dădu ochii peste cap exasperată. De când se făcuse suficient de mare ca să înțeleagă ce erau ouăle, Tilly evitase să mănânce ouă fierte.

— De unde știi că nu e acolo un puișor care abia așteaptă să mă ciugulească?

— Pentru că știu.

— Dar, de fapt, nu știi. Nimeni nu știe până nu-l curăț, iar atunci e prea târziu deja. Sunt sigură că s-a mișcat înăuntru. L-am văzut eu mișcându-se un pic de tot. De două ori chiar.

Mama se uită peste masă la chipul ei descompus de îngrijorare și la bărbia care-i ieșea în relief, plină de hotărâre. Dar mai văzu și o scânteie de frică autentică licărind în ochii ei. Fără o vorbă, se întinse peste masă și înșfacă oul periculos. O clipă mai târziu, oul era în captivitatea sigură a genții ei, iar un zâmbet mare de surpriză și ușurare străluci pe chipul lui Tilly.

Scăpată de grija oului și cu o grămăjoară de marmeladă de pe farfuria mamei pe care să o întindă pe soldățeii ei, Tilly putu să studieze relaxată atât decorul, cât și pe comeseni. Sala de mese era mult mai puțin impunătoare decât livingul, dar era foarte veselă și în mod categoric o făcea pe Tilly să se simtă ca în vacanță, deși era toiul iernii. Tapetul în culori vii avea un model repetitiv, o doamnă frumoasă îmbrăcată cu o

rochie de vară scurtă, înflorată, și o pălărie de paie cu boruri largi, ducând de căpăstru un măgăruș zâmbitor cu pălărie asortată care căra două coșuri cu lămâi. Erau zece mese rotunde acoperite cu fețe de mese roșii, galbene și albe cu pătrățele, iar pe unul dintre pereți erau expuse o mulțime de fotografii. Tilly gândi că oamenii din fotografii erau foarte interesanți. Erau genul de oameni pe care-i vedeai la circ, în reviste sau la teatrul London Palladium. Tilly nu fusese niciodată la London Palladium, dar îl văzuse o dată la televizor. Prezentatorul vorbea foarte repede și se numea Bob Monkeyhouse[15]. Și probabil că toți oamenii din fotografii erau prieteni de-ai lui Queenie, pentru că apărea în toate împreună cu ei.

De-o parte și de alta a expoziției de fotografii se afla câte o măsuță. Una era pe post de piedestal pentru un coș mare de fructe de plastic: struguri, mere, portocale, lămâi, cireșe și un ananas impresionant; pe cealaltă stătea o colivie frumoasă, cu o lucrătură elaborată de fire care conținea doi canari galbeni, amândoi morți. Și împăiați, desigur. Tilly ardea de nerăbdare să se uite mai de aproape atât la canari, cât și la fotografii, dar știa că nu se cuvenea să se ridice de la masă înainte să termine de mâncat. Așa că începu să-i studieze pe ceilalți oameni din încăpere. La o masă din colț, un bărbat între două vârste, în costum maro, cu o față obosită și ochi plictisiți, stătea singur și mânca ouă cu șuncă. Mesteca în silă, de parcă ar fi mâncat o pereche de șosete vechi. Și stătea și cu coatele pe masă. Ce bine că mama ei nu-l vedea (era așezată cu spatele la el). În timp ce își tăia soldățeii și îi alinia pe două rânduri perfect drepte, unul cu marmeladă și altul fără, privirea îi alunecă spre un cuplu care mânca pâine prăjită și bea ceai. Amândoi erau foarte manierați. Doamna, foarte drăguță, cu părul blond prins într-un coc franțuzesc, purta un costum cu fustă albastru pal și se ștergea la colțul gurii cu șervețelul după fiecare

gură de ceai pe care o lua. Tilly era gata să parieze toți banii ei de buzunar că în afară de batista aceea mai avea și una curată în geantă. Bărbatul avea părul negru, îngrijit, cu cărare pe-o parte, care strălucea de la gel. Avea ochii de un albastru intens și o mustață îngrijită care se ridica atunci când mușca din pâinea prăjită cu o plăcere vădită. Purta un sacou gri deschis și o cravată de mătase albastru deschis. Întâlni privirea lui Tilly și îi făcu cu ochiul. Tilly îi făcu la rândul ei cu ochiul și îi zâmbi încântată.

O familie se chinuia să treacă de micul dejun, certându-se în șoaptă. Băiețelul dolofan, cu fața roșie, care părea să fie cam cu un an mai mic decât Tilly, lovea masa cu piciorul și cerea cremă de ciocolată ca să o întindă pe pâinea prăjită. Mama lui șuiera printre dinți că nu avea de unde să-i dea cremă de ciocolată și că trebuia să se mulțumească cu gem. Fata, care era cam de vârsta lui Tilly și avea cozi lungi blonde prinse cu panglici roz, scotea limba la fratele ei în timp ce împingea omleta dintr-o parte în alta a farfuriei și o pisa cu lingura. Tatăl înghițea cantități imense de cârnați, fasole, budincă, sângerete și pâine prăjită de parcă cineva încerca să-i fure farfuria de sub nas, oprindu-se doar din când în când să respire și, profitând de ocazie, să șuiere spre mamă „să țină copiii ăia blestemați sub control”. Queenie n-ar fi apreciat un astfel de limbaj la masă, era sigură, iar ei îi displăcea felul în care îi țâșneau bucăți de mâncare din gură când sâsâia spre mamă. Era sigură că o bucată de cârnat aterizase pe bărbia acesteia. Tilly nu înțelegea de ce se mai deranjau să vorbească în șoaptă când, oricum, toată lumea îi auzea. Exact când tatăl îndesa ultima furculiță de mâncare în gura deja plină până la refuz, Queenie veni agale direct la masa lor și strânse toate farfuriile, inclusiv pe cea în care se aflau omleta și pâinea prăjită, cu o viteză amenințătoare, și ieși regește cu un zâmbet care putea să taie și granitul.

Familia se ridică și plecă fără să mai spună un cuvânt. Revenind în sufragerie, Queenie veni să le elibereze masa. Se uită la suportul pentru ou fiert și la farfuria lui Tilly, iar apoi la Tilly, observând fără îndoială faptul că atât oul, cât și coaja de ou lipseau de pe masă. Tilly se rugă în gând ca ea să nu zică nimic. Queenie se opri o clipă cu mâna pe șold, cu o sprânceană ridicată în semn de întrebare, înainte să o liniștească pe Tilly cu un zâmbet ironic.

— Și unde se plimbă astăzi doamnele?

26
Tilly

Doamna cu păr blond și costum albastru și soțul ei cu mustață îngrijită care făcea cu ochiul erau Bert și Effie Perkins. Tilly era dezamăgită amarnic. Erau mult prea stilați ca să-i cheme Bert și Effie Perkins. Era ca și cum ar fi descoperit că numele adevărat al lui Queenie era Dolly[16] sau că, în loc să locuiască în rai, Dumnezeu stătea într-un bungalow. Dar Bert și Effie fură izbăviți când Tilly află că erau campioni de dansuri de societate pentru amatori. În opinia lui Tilly, faptul acela era de ajuns ca să-i așeze alături de Black Beauty, Fecioara Maria și îngerii lui Charlie. Effie îi promisese deja lui Tilly să-i arate rochiile ei și să-i facă manichiura. Bărbatul în costum maro care-și înghițea mâncarea în silă, cu coatele pe masă, se numea domnul Rubbing și vindea enciclopedii din ușă în ușă. După spusele lui Queenie, era „doar în trecere”, nu era „de-al casei”. Bert și Effie erau clienți fideli și veneau de fiecare dată când se organiza o competiție de dans în sala de bal de pe dig. Familia cu tatăl care înjura și își îndesa mâncare în gură plecase, iar Queenie le urase „Călătorie sprâncenată!”. După ce plătiseră factura. Acum, venise o altă familie, cu doi gemeni pe care-i chema Tom și Jerry. Tilly răsese cu poftă când îi spuseseră pentru că ea crezuse că era o glumă. Dar nu era. De fapt, descoperi în curând că băieții erau foarte serioși în privința multor lucruri, dar mai ales în colecționarea de cutii de ceai și pachete de țigări. Petreceau o grămadă de timp uitându-se la cele pe care le aveau deja și vorbind despre cele de care mai aveau nevoie. Tilly fu de părere că nu o să se împrietenească cu ei.

Se întâmplaseră atâtea lucruri în doar o săptămână. În ziua următoare, Tilly și mama ei ar fi trebuit să plece, dar acum nu mai plecau. Exista

posibilitatea să nu se mai întoarcă deloc acasă la ele. În dimineața aceea, mama ei îi spusese că Queenie avea nevoie de ajutor în administrarea hotelului și că îi oferise o slujbă. Mama ei o întrebase pe Tilly ce părere avea despre posibilitatea de a se stabili acolo. Spunea că asta însemna să se mute la o altă școală și să-și lase în urmă prietenii, dar, în același timp, îi amintise cât de mult o iubea deja pe Queenie și cât de mult îi plăcea să locuiască aproape de dig și o liniștise pe Tilly spunându-i că în curând avea să-și facă prieteni noi. Ar fi un nou început pentru amândouă, îi spusese ea. Tilly se prefăcuse atunci că stă un pic pe gânduri, cântărind lucrurile, imaginându-și că exact asta aștepta mama ei de la ea. Ea, una, se simțea deja eliberată de dificultățile și complicațiile dureroase ale vieții lor de odinioară, dar, mai presus de orice, se simțea în siguranță în hotelul lui Queenie. Era adevărat că avea să-i fie dor să meargă la biserică cu doamna O'Flaherty. Dar și aici probabil că era o biserică frumoasă, iar doamna O'Flaherty putea să vină în vizită. Era sigură că ea și Queenie s-ar fi înțeles de minune. La fel de adevărat era și că avea să-i fie dor de mătușa Wendy și de Karen, dar, oricum, ea tot nu era sigură că mătușa Wendy încă le mai era prietenă. Eli deja se simțea ca la el acasă. Mama ei arăta fericită, așa cum Tilly nu o mai văzuse de foarte multă vreme. Aici, oamenii nu-și dădeau ghionturi când le vedeau pe stradă și nu șușoteau despre ele și nici nu se uitau de sus la ele când intrau într-un magazin. Dar, mai important decât orice, aici o aveau pe Queenie. Lui Tilly nu-i venea să creadă că în tot acest timp mama ei avusese o prietenă despre care nu-i vorbise niciodată. Dar acum că era și prietena ei, Tilly nu mai voia să se despartă de ea în veci. În cele din urmă, decise că avea de ales, de fapt, între o varză fiartă cu jumătate de crochetă din pește și o farfurie mare cu cartofi prăjiți. Tilly alese cartofii

prăjiți. Queenie le spuse că puteau să rămână în continuare în camera lor drăguță de la etaj, dar că de a doua zi aveau să mănânce împreună cu restul personalului în sala de mese din spate. Tilly abia aștepta. Nu mai fusese până atunci în sala de mese din spate și era nerăbdătoare să-i cunoască pe toți ceilalți.

Nu trebui să aștepte prea mult ca să-l cunoască pe unul dintre ei. Era după-amiaza târziu când mama ei se întinsese puțin să doarmă, așa cum făcea de obicei, iar Tilly pornise în explorarea casei. I se părea că, dacă tot avea să locuiască aici, trebuia să se familiarizeze cu locul. Voia, de asemenea, să vadă și grădina. Poate că și Queenie avea o grădină cu fructe și legume, deși se cam îndoia de asta. Sau poate că avea pitici de grădină, cum avea mătușa Wendy. Tilly porni spre partea din spate a casei, mergând de-a lungul unui coridor care trecea pe lângă bucătărie. Căuta o ușă care să ducă în grădină, dar, înainte să descopere ușa, dădu de o scăriță ciudată, total diferită de scara grandioasă, impresionantă, cu ferigile și ghivecele de aramă, de la intrarea în hotel. Aceasta avea doar patru trepte până la primul palier, după care cotea și continua în sus. Pe palier era o ușă și, ușa aceea, sau mai degrabă muzica venită din spatele ei îi atrase atenția lui Tilly. Era muzică de dans, la început melodioasă și lină ca plutirea lebedelor pe lac, dar care apoi se dezlănțuia și devenea din ce în ce mai amețitoare, întocmai ca vântul care învârtea frunzele în văzduhul toamnei.

Tilly rămase la ușă, ascultând vrăjită. Hârșâitul acului care sări de pe discul vechi rupse vraja.

— Cine-i acolo?

Vocea veni din spatele ușii și o luă pe Tilly prin surprindere.

— Nimeni.

— Trebuie să fie cineva care să zică „nimeni”.

Era un glas de femeie, dogit de bătrânețe, dar care avea tonul unei adevărate doamne și care nu

părea că era deloc enervată.

— Vreau să spun nimeni pe care să-l cunoașteți, se bâlbâi Tilly.

— De unde știi că nu te cunosc?

— Pentru că nu știu cine sunteți.

— Dar asta nu înseamnă că eu nu știu cine ești tu.

Vocea de după ușă nu-i răspundea în modul în care ar fi făcut-o un adult obișnuit; era mult mai dibace și se pricepea aproape la fel ca ea să dea o replică. Tilly se gândi o clipă și apoi răspunse.

— Atunci, spuneți-mi, cine sunt?

— Dacă intri, îți spun.

Tilly era o bună cunoscătoare a basmelor pentru copii. Știa că dacă vorbeai cu străinii de obicei ajungeai să dai de necaz într-un fel sau altul. Uite, de exemplu, ce li se întâmplase lui Hansel și Gretel sau Albei-ca-Zăpada. Dar se afla în casa lui Queenie, iar lui Tilly îi venea greu să creadă că ea închiria camere unor oameni care mâncau copii sau unor mame vitrege haine. În plus, Tilly era curioasă. Nu se putea abține. Apăsă mânerul de alamă și deschise ușor ușa. I se păru că femeia care stătea sprijinită în patul uriaș avea cel puțin o sută de ani. Părul ei lung, cenușiu, rar, îi pornea din cap ca o explozie de pânze de păianjen, iar fața îi era ridată ca pojghița de deasupra unei budinci de orez. Pe buze avea un ruj roșu aprins și pleoapele îi erau acoperite de un fard albastru ca cerul. Obrajii ridați erau roșii ca un măr răscopt și purta o rochie de seară din satin negru croită astfel încât să etaleze o porțiune generoasă din pielea dintre sâni. Purta mănuși lungi, albe, care-i ajungeau până la coate, și un șal din pene albe. O fi fost ea bătrână, gândi Tilly, dar se ținea bine, cum ar fi zis mătușa Wendy. Dar de ce stătea încă în pat la ora trei după-amiaza? Tilly se uită prin cameră ca să găsească indiciile vreunei boli, o sticlă de băutură energizantă sau vreo carte cu benzi desenate, dar nu văzu nici una, nici alta.

— Vă simțiți rău? întrebă ea.

— Nu. De ce mă întrebi?

— Pentru că sunteți încă în pat și este după-amiază.

— Așa e. Dar e vineri azi.

Explicația în sine nu o lămurea deloc pe Tilly, dar ea se gândea deja la altceva.

— Ei, spuse ea ținând mâinile în șolduri, acum, spuneți-mi: cine sunt?

Femeia o studie cu atenție pentru o clipă prin ochelarii care aveau un mâner lung într-o parte.

— Ești o fetiță.

— Da, dar care fetiță?

— Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, dacă tu nu știi cine ești, de unde ai vrea să știu eu?

— Dar eu știu cine sunt. Sunt Tilly.

Femeia dădu din cap ca pentru a confirma faptul că Tilly răspunsese corect la întrebare.

— Și ce anume faci tu aici, Tilly?

— Caut grădina.

— N-ai s-o găsești aici și, oricum, nu la asta mă referam. Ce faci aici, în casa asta?

— Astăzi sunt în vacanță, dar de mâine am să locuiesc aici.

— În grădină?

— Nu…

Tilly începu să răspundă, dar își dădu seama după zâmbetul femeii că aceasta o tachina. Își mută privirea de la ea, și începu să exploreze interiorul camerei. Era o cameră drăguță, în care lumina intra din plin printr-o fereastră mare. Lângă pat, pe un dulap mic, era un gramofon mecanic, iar lângă fereastră era un fotoliu cu butoni pe spătar, pe care erau aruncate șaluri de mătase cu franjuri și halate. O masă de toaletă cu trei oglinzi pe care erau aruncate la întâmplare creme și poțiuni, farduri și sticle de parfum sclipitoare. Pe podea erau câteva grămezi de reviste vechi care stăteau să se răstoarne: *The Lady, Vogue* și *Harper's Bazar.* Și apoi erau cutiile. Tot spațiul disponibil

era ocupat de cutii muzicale de toate formele, culorile și dimensiunile. Tilly era fascinată. Bătrâna văzu că Tilly se holba la cutiile ei și, dintr-odată, își schimbă dispoziția.

— Acum, du-te. Sunt foarte ocupată.

Părea că vizita lui Tilly se încheiase. Își dorea cu ardoare să se joace cu acele cutii muzicale, dar era clar că fusese dată afară. Fără tragere de inimă, dădu să plece, dar, ținând mâna pe mânerul rece de aramă al ușii, întoarse capul o clipă.

— Mă scuzați, doamnă, dar cum vă numiți?

— Anita Ekberg[17].

27
Tilly

— Ești sigură că era Anita Iceberg?

Mama lui Tilly își pieptăna părul cu peria și se ruja, uitându-se în oglinda din baie.

— Suna la fel ca Iceberg, și sigur era Anita.

Tilly o privea pe mama ei cum își colora buzele cu îndemânare; făcu două arcuri pe buza de sus și pe cea de jos o contură dintr-o singură mișcare. Își apăsă apoi buzele una de cealaltă și schiță un sărut, scoțând un sunet ușor: pac. Încercase și ea odată cu o cariocă. Rezultatul nu fusese întocmai cel sperat. Mama lui Tilly se întreba pe cine anume întâlnise fiica ei când făcuse turul casei. Anita Iceberg suna aproape la fel ca numele vedetei de cinema care fusese atât de seducătoare în Fântâna din Trevi din celebrul *La dolce vita* al lui Fellini, dar era puțin probabil ca Queenie să o găzduiască pe faimoasa suedeză sex simbol în stabilimentul ei atât de respectabil și atât de britanic. Zâmbi în sinea ei de absurditatea ideii.

— Vino, Tilly, hai să coborâm la cină.

A doua zi dimineața, Tilly se trezise cu mult înainte ca prima rază firavă de lumină să intre prin crăpătura dintre draperiile dormitorului. Astăzi începea noua lor viață. De astăzi locuiau pe malul mării și tot de astăzi aparțineau Hotelului Paradis, iar Queenie devenea cu adevărat regina lor. Astăzi aveau să ia micul dejun în sala de mese din spate, împreună cu ceilalți. Tilly stătea pe spate uitându-se în tavanul unde abia deslușea niște urme vagi care semănau cu un pinguin care mergea pe bicicletă. Se întreba cine puteau fi „ceilalți”. Era Queenie, desigur, și doamna bătrână cu coafura turbată pe care o chema Anita, dar cine altcineva în afară de ele? Poate Queenie avea un soț pe care-l ținea ascuns în spatele casei și care lucra toată ziua

la birou. Deși nu-și dădea seama de ce, Tilly era mai mult ca sigură că Queenie nu avea copii, dar poate avea câțiva servitori. Era genul de persoană care să aibă servitori. Și sigur avea o bucătăreasă, pentru că o auzise vorbind despre ea aseară cu unul din oaspeții ei. Acesta îi spusese că friptura de porc era un pic „cam tare”, iar Queenie îi spusese că avea să o „înștiințeze pe bucătăreasă despre asta”, dar Tilly nu credea că avea de gând să o facă. Queenie arăta de parcă ar fi vrut să-l pocnească pe individ cu bucata de cotlet. Eli stătea la picioarele patului sprijinindu-și bărbia pe pilotă, privind-o ca și când și el știa că ziua de azi era specială. Queenie nu pomenise de el nici măcar o dată. Deși o urma pe Tilly peste tot, chiar și în sala de mese, ea nu-l remarcase. De parcă nu-l putea vedea. Tilly știa că uneori era mai bine să nu atragi atenția asupra unor lucruri. Nu reușea întotdeauna, dar era aproape sigură că Eli era unul dintre acele lucruri. În plus, el părea destul de mulțumit că locuiau aici și, în ceea ce o privea pe Tilly, asta era tot ce conta.

După o vreme, care ei i se păru că ține o săptămână, o auzi pe mama ei mișcându-se. În cinci minute, Tilly era în picioare, îmbrăcată, după ce se spălase pe față și pe dinți într-un timp record și se foia pe pat, în vreme ce mama ei se îmbrăca într-un ritm mult mai lejer. I se părea că fiecare etapă a rutinei de dimineață a mamei ei se derula cu încetinitorul, de parcă se mișca sub apă. Peria de păr plutea în aer așa cum regina Angliei flutura mâna într-o zi în care era extrem de obosită, în loc să se pieptene rapid și eficient, cum făcea de obicei. Îi lua mai mult timp să aleagă între o rochie de lână verde și o fustă albastră cu un pulover bej decât i-ar fi trebuit lui Tilly să aleagă între ciocolată și înghețată cu căpșuni. În contextul în care amândouă erau preferatele ei. Era mai rău decât să aștepți să deschizi cadourile în dimineața de Crăciun.

— Haide odată! spuse ea rugătoare, izbucnind cu nerăbdare, ca laptele care dă în foc.

— Tilly, Queenie a zis că micul dejun începe la șase jumătate și nu e decât șase și un sfert.

— Da, și asta înseamnă că dacă nu suntem acolo în cincisprezece minute, întârziem și o să facem o impresie proastă din prima zi.

Mama zâmbi în sinea ei, auzindu-și propriile cuvinte sau o versiune a lor spuse de fiica ei.

— Nu durează cincisprezece minute până coborâm în sala de mese.

— Da, dar noi nu mergem în sala de mese, ci mergem în sala de mese din *spate,* care e mai departe. E foarte posibil ca cineva să fi căzut pe scări și să-și fi rupt piciorul și acum să blocheze scările și atunci va trebui să așteptăm până vine ambulanța.

Tilly se opri ca să observe efectul ipotezei ei catastrofale.

— Adică e posibil ca cineva să-și fi rupt amândouă picioarele. Și o mână.

Din fericire, scările se dovediră a nu fi blocate de nicio victimă și ajunseră la ușa sălii de mese cu un minut înainte de ora fixată. Înainte să intre, mama se întoarse spre ea ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi și ciocăni ușor în ușă, care se deschise imediat, și în prag apăru o femeie mică, voinică, cu un șorț lung cu buzunare mari, încălțată în niște cizme care s-ar fi potrivit mai bine unei muncitoare în construcții.

— Poftiți, intrați! spuse ea, poftindu-le în cameră. Nu e nevoie să ciocăniți aici. Doar nu sunteți afurisitul de om de la gaze.

Râse cu poftă de propria-i glumă și Tilly observă că îi lipsea un dinte din față.

— E o plăcere să vă cunosc pe amândouă. Eu sunt Lil, bucătăreasa.

Tilly avu senzația că o să se înțeleagă bine cu Lil.

— Luați loc și serviți-vă cu ceai. Nu ne dăm aere pe-aici.

Se așezară la masă și, tocmai când mama lui Tilly turna ceai în cănile cu dungi albe și albastre, ușa se trânti la perete și o tânără de vreo șaptesprezece ani intră grăbită, roșie la față și respirând greu. Își aruncă pe podea geanta maro uzată și începu să se lupte cu disperare să iasă din impermeabilul albastru ponosit, ca și cum ar fi încercat să-și dea jos niște haine ude. În toiul răsucirilor și zvârcolirilor, privi în sus și le văzu pe Tilly și pe mama ei și atunci se făcu și mai roșie la față.

— Am întârziat, spuse ea gâfâind. Cucoana o să mă omoare.

— Și bine-ți face, fetițo, așa și meriți.

Lil mărșălui pe ușa rabatabilă care unea bucătăria cu sala de mese din spate ducând pâine prăjită pe o farfurie și felii subțiri de șuncă pe cealaltă.

— Mereu întârzii, fir-ar să fie!

Și, trântind farfuriile pe masă, se întoarse către Tilly și mama ei.

— Ea e Cecily. Ajută la curățenie și la treburile casei. Atunci când, în sfârșit, apare.

Tilly se uită la fata costelivă care reușise, în cele din urmă, să scape din strânsoarea impermeabilului ei demodat și se gândi că până atunci nu mai văzuse o fată care să semene atât de puțin cu o Cecily. O Cecily corespunzătoare ar fi trebuit să aibă bucle blonde, obraji rumeni și o rochiță roz drăguță. Și o pisicuță. Pe când această Cecily avea un păr încurcat, gri închis, care arăta de parcă nu se mai întâlnise cu peria de păr de marțea trecută, ochii de culoarea țiparului în aspic și obrajii îmbujorați și plini de coșuri. Tilly era sigură că nu avea nicio pisică. Arăta mai degrabă de parcă avea păduchi.

Cecily apucă o felie de pâine prăjită de pe farfurie și o ținu între dinți în timp ce-și luă o cană

și puse ceai în ea.

— Cecily! Stai la masă așa cum se cuvine și folosește o farfurie. Nu suntem sălbatici, fata mea, așa că încearcă să nu te comporți ca și când ai fi.

Queenie se strecurase fără zgomot pe cealaltă ușă și la brațul ei era bătrâna doamnă cu coafura turbată care purta o pereche de pantaloni trei sferturi negri, mai strâmți decât ar fi trebuit să fie, balerini negri și un pulover bej, iar la gât avea o eșarfă de mătase. O parte din părul ei răvășit fusese îmblânzit într-un coc franțuzesc, iar ochii-i erau conturați din plin și la întâmplare cu creion dermatograf. Queenie o ajută pe bătrâna doamnă să se așeze la masă.

— Bună dimineața, doamnelor. Aș dori să v-o prezint pe mama mea, Audrey Hepburn.

Tilly se holbă la Queenie cu gura căscată. Doamna era, fără nicio îndoială, bătrâna pe care o cunoscuse ieri. Deci, una dintre ele mințea de înghețau apele. Conștientă de noul ei statut de aparținătoare a Hotelului Paradis, Tilly trecu direct la subiect.

— Dar ieri spuneai că ești Anita Iceberg.

Bătrâna doamnă se uită la Tilly peste masă și zâmbi recunoscând-o.

— Îmi amintesc de tine. Tu ești fetița care o să locuiască în grădină.

— Dar ai zis că ești Anita Iceberg, insistă Tilly.

— N-am spus eu așa ceva. Am zis că sunt Anita Ekberg pentru că ieri era vineri. Dar astăzi este sâmbătă.

Lui Tilly nu i se păru deloc mulțumitoare explicația ei, dar mâna pe care mama ei i-o puse pe braț fu un semn că trebuia să se mulțumească cu ea. Între timp, Queenie îi turnase lui Audrey niște ceai într-o ceașcă de porțelan alb cu farfurioară și i-o așezase în față. Audrey turnă o parte din ceai din ceașcă în farfurioară și o duse la gură ca să bea, privirea ei scanând suprafața mesei. Mâna mamei strânse și mai ferm brațul lui Tilly,

implorând-o să tacă. Tilly era sigură că-i făcuse o vânătaie.

— Și, mă rog, ea cine este?

Audrey își flutură degetul arătător spre mama lui Tilly, de parcă încerca să prindă un pește.

— Eu sunt Grace. Îmi pare bine să te cunosc.

Mama lui Tilly zâmbi și-i întinse mâna peste masă, dar răspunsul ei nu-i picase bine lui Audrey, care pusese jos farfurioara și se ridicase din scaun, gata să se repeadă asupra ei.

— Ba nu ești deloc! ripostă ea pe un ton imperios. Eu sunt Grace. Dar abia miercuri!

Lil dădu buzna în sală, venind din bucătărie cu o farfurie de cârnați, și se așeză la masă.

Mai era un loc liber. În timp ce-și tăia cu grijă pâinea cu marmeladă în pătrate perfecte, Tilly se întreba cine mai rămăsese de venit. De parcă i-ar fi citit gândurile, Queenie spuse:

— Reg nu va lua micul dejun cu noi în dimineața aceasta. A trebuit să plece devreme.

Tilly trebuia să întrebe.

— Reg este soțul tău?

Pe Lil o bufni râsul cu ceaiul în gură, care apoi îi ieși pe nas. Până și Cecily se opri pe moment din mestecat, ca să-și înăbușe un chicotit strident. Queenie le ignoră și se întoarse spre Tilly.

— Reg este chiriașul nostru permanent și nu ne-am descurca fără el. Lucrează pe dig și se ocupă de sala de dans. Îl vei cunoaște astăzi la cină.

Tilly era încântată. Părea un tip perfect. Privind-o pe Cecily care devora pâine cu șuncă felie după felie, Tilly se întrebă unde le băga pe toate. Poate că sub rochia aia lălâie a ei ascundea o burtă imensă, rotundă. Lil bău trei căni cu ceai și mâncă trei cârnați între două bucăți de pâine cu unt, timp în care fumă o țigară rulată. Queenie ciuguli niște pâine prăjită cu marmeladă. Audrey unse o felie de pâine prăjită cu ceva care se chema pastă de anșoa dintr-o conservă mică și înmuie apoi felia în ceaiul

lui Cecily. Tilly nu mai ținea minte de când nu se mai distrase așa de bine la micul dejun.

Când toată lumea termină de mâncat, Lil și Cecily strânseră masa și Cecily spălă vasele în timp ce Lil începu să pregătească mâncarea pentru oaspeții hotelului. Queenie o ajută pe Audrey să se ridice de pe scaun.

— O duc pe mama în cameră și apoi mergem sus și începem să luăm comenzile pentru micul dejun.

În timp ce mergea împleticindu-se spre ușă, sprijinindu-se cu toată greutatea de brațul lui Queenie, Audrey se întoarse către Tilly și-i spuse:

— Vino să mă vizitezi, fetițo, și am să-ți arăt cutiile mele muzicale.

După ce plecaseră toți, mama lui Tilly se întoarse plină de speranță spre ea.

— Ei, Tilly, ce părere ai?

Tilly zâmbi.

— Cred că e raiul pe pământ.

28
Tilda

Cinematograful este o mică bijuterie părăsită, ascunsă printre clădirile alandala de pe o stradă lăturalnică cu aspect mohorât. Aparține unui club de film și Daniel m-a adus aici ca să vedem *Mic dejun la Tiffany.*

— Să nu crezi că o să te duc mereu la filme din astea, glumise el. Data viitoare te duc la *Tăcerea mieilor.*

În interior, cinematograful e o combinație somptuoasă de catifea roșie și foiță aurie. Sunt doar zece rânduri de scaune acoperite cu catifea roșie, iar draperiile grele, care momentan ascund ecranul, sunt împodobite cu ghirlande și franjuri. Heruvimi grăsuți aurii, împodobiți cu flori și frunze, zburdă pe tavan, strălucind în lumina pală a două candelabre superbe, în pofida dimensiunii lor ridicole. Îmi amintește de sala unde mergeam să iau lecții de dans pe vremea când stăteam la Queenie. Daniel și cu mine povestim despre familiile noastre în timp ce așteptăm să înceapă filmul.

— Tatăl meu a fost taxidermist înainte să se pensioneze.

Mă gândesc imediat la câinele corgi al lui Queenie.

— Chiar așa?

Sunt intrigată.

— Nu. Daniel râde și clatină din cap cu părere de rău. Încerc doar să-i fac pe cei din familia mea să pară mai interesanți. Nu se ridică la înălțimea alor tăi. Dar mama chiar are niște articulații extrem de flexibile și sora mea cea mare, Maggie, îl imită într-un mod spectaculos pe dragonul din *The Clangers*[18].

— Pare simpatică. Chiar așa și cred. Atunci, cu ce se ocupa tatăl tău, de fapt?

— Ținea o cafenea în East End în Londra, ai cărei clienți erau comercianții din piață și taximetriștii. Sora mea a preluat-o când el s-a pensionat și „a făcut-o de fițe”, ca să-l citez. Acum, clientela e formată în principal din comercianți din oraș și din turiști, dar câțiva dintre vechii clienți obișnuiți mai trec pe acolo dacă îl văd pe tata stând într-un colț, bând ceai tare și arătându-și dezaprobarea față de cappuccino mocha sau, cum le spune el, „crappuccino”.

— Cum se face că nu ai preluat tu cafeneaua?

Daniel clatină din cap, cu o expresie de oroare prefăcută pe față.

— Dumnezeule, Tilda, am crescut într-o casă plină cu femei. Am o mamă irlandeză, trei surori și mai multe mătuși decât ar putea duce orice bărbat. Oricât de mult le-aș iubi pe fiecare în parte, cu excepția, poate, a mătușii Yvonne, un bărbat are nevoie de un loc al lui, până la urmă.

În timpul acesta, scaunele cinematografului se ocupă, dar luminile rămân aprinse și cortinele trase.

— Ce e în neregulă cu mătușa Yvonne?

— Miroase ciudat. Și poartă bretele la ciorapi.

Mi se pare corect.

— Deci ai venit aici, pur și simplu, și ți-ai cumpărat un loc al tău?

— Surorile mele au cumpărat partea care-mi revenea din cafeneaua tatei, iar mie mi-a plăcut marea de când mă știu. Mama dă vina pe mirosul pescăriei de la colțul străzii noastre pentru asta.

— Dar ce e cu Joseph Geronimo? Pe el cum l-ai cunoscut?

Pentru prima dată, simt o ezitare în debitul verbal de obicei fluid al lui Daniel, iar chipul lui onest e traversat de umbra unei încruntări nedumerite.

— E un tip cam enigmatic, un fel de domn J.G. [19] al nostru. Îmi aduc aminte că a venit de vreo câteva ori în cafeneaua tatălui meu. Întotdeauna

spunea că „e în trecere”. Dar e genul de om pe care nu-l uiți niciodată. Iar apoi, la vreo câteva luni după ce am venit aici, a intrat țanțoș în cafenea și de-atunci este mereu prin preajmă.

Îi simt din nou ezitarea și devin curioasă.

— Ce e?

— Nu știu ce să zic. E ceva cu el. Parcă apare întotdeauna exact când am nevoie de ajutor; ca și când ar ști. Este ca un fel de frate mai mare pe care nu l-am avut niciodată.

Daniel îmi strânge mâna.

— Dar e un mare afemeiat, așa că ai grijă. Acum ești promisă.

Simt cum obrajii îmi iau foc. Mă simt așa cum ar fi trebuit să mă simt atunci când eram adolescentă. Poate că el este „Daniel al meu” acum.

— Dar tu? Daniel se așază mai bine în scaun. Am vorbit despre ai mei; acum, spune-mi și tu despre ai tăi.

Îmi doresc ca luminile să se stingă și cortinele să se deschidă, dar se încăpățânează să rămână trase. Inspir adânc aer în piept.

— Păi, așa cum ți-am spus, tatăl meu a murit când eu aveam șapte ani, iar eu n-am fost niciodată apropiată de mama.

Replica standard îmi vine ușor.

— M-a trimis la o școală cu internat și eu am detestat asta. Voiam să rămân la Queenie. Iubeam locul acela. Era… Caut cuvântul potrivit. Magic. Era magic.

— Și atunci de ce te-a trimis mama ta la internat?

— Nu știu de ce, dar eu am urât-o pentru asta. A zis că o face pentru binele meu; pentru ca eu să am parte de o educație corespunzătoare. Dar eu n-am crezut niciodată că ăsta a fost motivul real. Mi s-a părut că era doar o scuză.

— Ei, drăcie. Și n-ai întrebat-o niciodată care a fost motivul adevărat?

Pare la mintea cocoșului, dar trebuie să mă gândesc la asta. Țin minte că atunci m-am gândit. Când eram mică. „De ce?” Dar n-am găsit niciun răspuns satisfăcător. Dar după ce am crescut și am devenit adult? Nu sunt sigură că m-am gândit. Poate că am încetat să cred că mai conta; că indiferent ce scuză ar fi inventat, nu mai folosea la nimic. Poate că atunci deja ne distanțasem prea mult. Se vede că Daniel încearcă din răsputeri să-și imagineze o viață de familie atât de diferită de cuibul iubitor, animat, unit, format din mama, tata, surorile și mătușile lui.

— Și n-ai fost niciodată apropiată de mama ta? Nici înainte ca ea să te trimită la internat?

Sunt atât de obișnuită să spun că nu, n-am fost apropiate niciodată, ca să îndepărtez oamenii, să explic ruptura noastră ciudată; dar, oare, era adevărat? Așa fusese dintotdeauna? Îmi aduc aminte că am iubit-o imens atunci când a reparat instalația de pom, la primul Crăciun după moartea tatălui meu. Și în prima seară la Queenie, când m-a dus să mă dau în căluți. Parcă și acum îi văd părul fluturând și rochia umflându-se în vânt. Era atât de frumoasă și eram așa mândră de ea. Și atunci cum s-a năruit totul? Întrebările lui Daniel sunt ca niște pietricele aruncate în lac și care stârnesc cercuri. Când luminile se sting și cortina se deschide fâșâind, nu începe doar un film vechi; începe o nouă versiune a unei vieți de demult. Trebuie să înțeleg ce s-a întâmplat. Dar pe cine să întreb acum?

29
Tilly

Cecily pufăia, gâfâia și își legăna capul pe gâtul ei lung și slăbănog. Ochii îi erau bulbucați și plini de lacrimi și ținea o țigară între degetul arătător și degetul mare, atât de departe de față cât îi permitea lungimea brațului ei întins. Tilly se rostogolea pe iarbă râzând.

— Cum să te transformăm noi într-o lebădă grațioasă când tu ții cu tot dinadinsul să te comporți ca o gâscă împiedicată?

Marlene stătea lungită într-un șezlong cu baldachin dungat, fumând o țigară dintr-un suport de abanos ridicol de lung. Purta o pereche de pantaloni gri evazați, o cămașă bărbătească și întreaga ținută era completată de o plictiseală exagerată. Părul ei rebel era strâns într-un coc ciudat, iar fața îi era, practic, ascunsă în întregime de o pălărie cu boruri largi și niște ochelari de soare imenși. Marlene își pierdea tot timpul bricheta, așa că o numise pe Tilly „fetița ei cu chibrituri”. Era o funcție pe care Tilly era mai mult decât fericită să o ducă la îndeplinire, date fiind ocaziile nenumărate pe care le avea astfel să se joace cu bețele magice pe care Marlene i le distribuia ca pe bomboane. Marlene o învăța pe Cecily să fumeze ca să-i dea „un aer rafinat” și să devină astfel „mai atrăgătoare pentru sexul opus”. Lui Cecily îi plăcea un tânăr pe nume Sidney, care vindea gogoși pe chei, dar, până acum, încercările de a-l seduce nu avuseseră ca rezultat decât cumpărarea de mult mai multe gogoși decât îi permiteau punga sau silueta. Tilly spera că, după ce Cecily învăța să fumeze cum trebuie, ar putea să o convingă să o învețe și pe ea. Nu pentru că Tilly își dorea un iubit. Doar pentru că i se părea că e un truc pe care i-ar prinde bine să-l cunoască; implica folosirea chibriturilor, ceea ce îl făcea și mai

atractiv, și îi amintea de tatăl ei. Exersase de una singură în camera ei, cu bucăți de hârtie rulate, rupte dintr-unul din caietele de școală, dar nu era același lucru dacă nu le aprindea, iar până atunci se abținuse s-o facă. Nu voia ca Hotelul Paradis să aibă parte de același sfârșit nefericit ca magazia tatălui ei. Marlene își lăsă ochelarii de soare în jos și îi aruncă o privire critică lui Cecily, care tușea în continuare și își ștergea nasul pe mânecă. Clătină din cap deznădăjduită și se ascunse din nou în spatele ochelarilor.

Tilly se lăsă pe spate pe iarbă și se foi mulțumită în soarele fierbinte de vară. Se întâmplaseră atâtea în ultimele luni! I se părea că era la Hotelul Paradis dintotdeauna. Terminase două trimestre la școala cea nouă și, într-o zi, când ajunsese acasă, lucrurile ei sosiseră în cutii de la vechea lor casă. Le trimisese vederi mătușii Wendy și doamnei O'Flaherty, dar niciuna nu-i răspunsese încă. Vechea viață i se părea atât de îndepărtată acum. Bineînțeles că-i era dor în continuare de tatăl ei. Uneori se încovoia de durere, ca un deget de la picior când e lovit. Dar noua lor viață era o mare de culori, o agitație continuă și întâlnea atâția oameni de toate felurile încât durerea era repede luată de val. Mama ei era ocupată toată ziua cu Queenie și părea extrem de fericită și, acum, Tilly nu mai trebuia să se întoarcă acasă unde o aștepta doar mama ei, fără să știe dacă acolo o să o găsească pe Grace sau pe Monstru. Reg se dovedise a fi un tip grozav cu ochi căprui, un smoc de păr negru, strălucitor și un tatuaj cu o doamnă în costum de baie pe antebraț. Lui Tilly îi spunea „scumpo", mamei ei „Gracelands", lui Lil „Lily Lilo" și lui Cecily „Silly"[20]. Dar Queenie rămânea Queenie. Părea a fi o familie și era prima familie adevărată pe care Tilly o avusese vreodată. Acum era în vacanță și Reg îi promisese că o va lua cu el la sala de dans. Bert și Effie trebuiau să se întoarcă peste o săptămână ca să participe la o mare

competiție de dans, iar mai târziu în după-amiaza aceea Cecily îi promisese să o ducă pe dig să mănânce o gogoașă.

Lecția de fumat nu avusese un succes prea mare și se încheiase cu Cecily vomitând într-un ghiveci cu petunii violete. Lil, care privise de la fereastra bucătăriei în timp ce frământa aluatul pentru plăcinta cu carne și ceapă, venise în grădină ștergându-se de făină pe șorț și ținând în mână un pahar cu apă, pe care i-l dăduse lui Cecily.

— Foarte elegant, recunosc. Sunt sigură că Sidney o să fie impresionat.

Cecily luase paharul cu apă recunoscătoare și inspectase petuniile de la o distanță considerabilă.

— Cucoana o să mă omoare când o să vadă ce-am făcut.

Marlene scutură scrumul de la țigară într-un pahar pe jumătate plin cu limonadă așezat pe o tavă mică lângă șezlongul ei.

— Nu fi caraghioasă, fetițo! Păsările o să o mănânce.

Trase adânc un ultim fum și apoi aruncă țigara cu tot cu suport în pahar. Tilly stătea pe burtă, sprijinită în coate.

— Ar trebui să bei toată apa, Cecily. Sidney nu o să vrea să te sărute cu toate resturile de vomă dintre dinți.

— Nu vreau să mă sărute, spuse Cecily, dând pe gât paharul cu apă oricum. Vreau doar să fim prieteni. Nu știu ce te face să crezi că vreau să mă sărute.

— Poate că gogoșile pe care le-ai mâncat în ultimele două săptămâni și care ți-ar fi ajuns un an de zile și vata pe care ți-o îndesi în sutien când te duci să le cumperi, zise Lil luând paharul gol și ridicând tava de lângă Marlene. Se uită la fața roșie a lui Cecily și se înmuie.

— Acum, du-te și spală-te pe mâini și pe față și ajut-o pe Gracie să pregătească mesele pentru cină. Te dau cu un strop de parfum înainte să pleci.

Marlene se ridică un pic din scaunul ei și se uită la încheietura unde ar fi trebuit să fie ceasul dacă ar fi putut să-și amintească unde-l lăsase.

— E timpul să-mi beau ginul?

O oră mai târziu, Cecily și Tilly mergeau ținându-se de mână spre dig, urmate îndeaproape de Eli. Tilly nu prea mai voia să se țină de mână de-acum. I se părea că era mult prea mare pentru asta. Dar astăzi făcea o excepție. Astăzi o ținea de mână pe Cecily ca să o facă pe ea să se simtă mai bine. Mâna lui Cecily era rece și transpirată. Își pieptănase părul cu peria și îl adunase într-o coadă de cal în vârful capului. Era strâns atât de tare, încât lui Tilly i se părea că arată mereu uimită de ceva. Își aplicase pe obraji un pic de ruj pe care Marlene i-l dăduse până la urmă fără tragere de inimă, după rugăminți stăruitoare, și își dăduse cu generozitate cu un parfum pe care o clientă a hotelului îl uitase și îl găsise Lil. Moonwind, de la Avon.

— Sunt drăguță? o întrebase ea pe Tilly când fusese gata.

Tilly se gândise atunci că răspunsul sincer era „nu”, iar răspunsul amabil, dar mincinos, era „da”, așa că alese calea de mijloc, sperând să prevină atât dezamăgirea lui Cecily, cât și să fie trimisă de Dumnezeu în Berdmonsey pentru păcatul comis.

— Ești mult mai drăguță decât de obicei. Și miroși minunat.

Faleza era înțesată de turiști care cumpărau găletușe și lopeți ca să ridice castele de nisip cu ele, vederi, suvenire ieftine și hazlii pentru vecinii care aveau grijă de peștișorii sau papagalii lor cât ei erau plecați în vacanță. Bărbatul cu accent bizar repara năvoade ca de obicei, cu nelipsita țigară între buze, mișcându-se în sus și în jos când le salută. Tilly îi făcu cu mâna și îi zâmbi.

— Ar trebui să-l pui pe el să te învețe să fumezi. Se pricepe de minune, spuse ea.

— Pe cine? întrebă Cecily cu o încruntare absentă care nu reușea să-i încrețească fruntea întinsă de coada de cal strânsă.

Pescăria lui Walter făcea comerț înfloritor din vânzarea de moluște și melci în cutii mici de carton, iar mirosul ascuțit de oțet care brăzda aerul o făcu pe Tilly să saliveze. Ar fi preferat oricând niște melci îmbibați în oțet unei gogoși, dar Cecily spunea că arătau ca niște puișori morți și asta îi tăiase pofta. Și, ceea ce era și mai important, Walter nu era Sidney. În fața chioșcului cu draperii de catifea al lui Madame Petulengro, mai mulți oameni stăteau la coadă, foindu-se și agitându-se în soarele arzător, nerăbdători să afle dacă în globul de cristal se reflecta un câștig substanțial la pariurile sportive sau dacă în cărțile de tarot apărea un necunoscut frumos, înalt și brunet. Tilly luase niște bani din pușculița ei ca să cumpere încă o morișcă pentru bucățica de grădină pe care Queenie i-o dăduse ca să planteze ce voia ea. Momentan, planta moriști. Ena le văzu venind.

— Lasă-mă să ghicesc! Ai venit să cumperi încă o morișcă?

Ea și Ralph vindeau găletușe și lopățele, acadele, cărți poștale și tot felul de jucării mici, decorațiuni și prosoape de bucătărie care își proclamau cu mândrie originile maritime. Și, desigur, moriști.

— Cecily, arăți foarte șic astăzi. Vă duceți într-un loc mai deosebit?

Cecily era deja prea aprinsă la față de la soarele amiezii ca să se mai vadă rujul lui Marlene, dar emoțiile îi uscaseră gâtul, dând-o de gol, și răspunsul fu scurt și abia îngăimat.

— Doar să facem o plimbare.

Tilly își alese o morișcă roșie și una galbenă și îi plăti Enei.

— Și să-l vedem pe Sidney la gogoșărie, adăugă ea explicația lămuritoare.

Cecily o strânse mai tare pe Tilly de mână și o trase de acolo. Lui Tilly îi plăcea că știa numele tuturor oamenilor din prăvăliile și standurile înșirate de-a lungul falezei și că și ei, la rândul lor, îl știau pe-al ei. Asta o făcea să simtă că aparținea locului acela, o făcea să se simtă în siguranță. Dar era un bărbat al cărui nume nu-l știa încă. Era bărbatul pe care-l văzuse în prima seară când fusese la caruselul cu călușei cu mama ei; bărbatul frumos cu mustață. Purta mereu aceleași haine, indiferent de vreme: un costum negru, un impermeabil din gabardină și o pălărie. Nu era sigură dacă o urmărea, pentru că el nu se apropia niciodată prea mult, dar apărea mereu când Tilly se plimba pe faleză sau pe dig. Era ca și cum o supraveghea. Astăzi stătea pe trotuarul străzii de deasupra promenadei, aplecându-se peste balustrada turcoaz din fier forjat. Își ridică pălăria spre Tilly și zâmbi, iar ea îi făcu semn cu mâna. Urmărind privirea lui Tilly, Eli ridică și el capul și ezită ușor înainte de a-și continua trapul alături de ea.

— Cui i-ai făcut cu mâna? întrebă Cecily, punând o mână streașină în dreptul ochilor și privind de-a lungul străzii.

— Bărbatului cu pălărie.

— Îl cunoști? întrebă Cecily, căutându-l în continuare.

— Nu prea. Într-un fel.

— Atunci, spuse Cecily, întorcându-și din nou atenția către Tilly și adoptând un ton superior, nu cred că ar trebui să faci cu mâna străinilor. E periculos. Ar putea fi un pervers sau cine știe ce.

— Ce e un pervers?

Cecily se împotmoli, depășită brusc de dificultatea întrebării.

— Un bărbat cu interese dubioase.

— Cum ar fi un colecționar de timbre?

Întrebarea lui Tilly rămase fără răspuns pentru că între timp se apropiaseră periculos de gogoșăria

lui Sidney. Câțiva oameni stăteau la coadă, dar Cecily rămase în spate. Tilly se uită printre cei care așteptau la rând ca să-l vadă mai bine pe Sidney și văzu că acesta era un tânăr scund, îndesat, cu tenul palid, acoperit cu pistrui și păr roșcat aprins, cârlionțat. O trase pe Cecily de mână.

— Haide!

O trase pe Cecily ca să se așeze la coadă și începu să se agite și să se foiască plină de nerăbdare, abia așteptând să vadă ce vor face cei doi îndrăgostiți când se vor afla, în sfârșit, față în față. În cele din urmă, veni și rândul lor. Sidney abia dacă se uită la ele.

— Ce-ați dori?

„Ar dori să te sărute!” Cuvintele răsunară în mintea lui Tilly, dar din fericire nu ajunseră să-i iasă pe gură.

— Patru, te rog, spuse Cecily, nedezlipindu-și ochii de pe poșetă.

— Imediat, drăguțo.

Cecily îi împinse câteva monede, apucă punga cu gogoși și o luă pe Tilly valvârtej de acolo, lăsând în urmă un „mulțumesc foarte mult”.

Se așezară pe o bancă să mănânce gogoșile, în briza plăcută a mării. Tilly îi zâmbi lui Cecily lingându-și zahărul de pe degete.

— Tot ți-a mai rămas un pic de vomă pe rochie.

30
Tilly

— E roșcat[21], anunță Tilly în timp ce-și diseca cu grijă, în bucăți egale, plăcinta cu carne.

Queenie își puse repede mâna peste cea a mamei sale.

— Părul, draga mea, nu Rogers[22].

Marlene își luă cu furculița mazăre din farfuria lui Reg.

— N-am auzit de ea.

Erau așezați cu toții în jurul mesei și luau cina, iar Tilly, entuziasmată, îi punea la curent cu progresul făcut de cei doi potențiali amorezi.

Mai ales Lil era interesată să afle mai multe despre obiectul pasiunii lui Cecily.

— Și el ce i-a spus?

Pentru o clipă, Tilly se gândi să condimenteze puțin povestea, dar, temându-se tot timpul să nu fie cumva trimisă în Bermondsey, renunță.

— El a zis „Imediat, drăguțo”.

— Și asta a fost tot?

— Cecily i-a spus „mulțumesc foarte mult”, dar nu cred că el a auzit.

— Ei, drăcie! Nu e chiar ca în *Brief Encounter*[23], nu? spuse Reg, ignorând-o galant pe Marlene, care fura în continuare mazăre din farfuria lui.

— Ce păcat! S-a pregătit atât și pare că-i place de el, spuse mama lui Tilly, umplând paharul fiicei ei cu suc de portocale.

— Effie ar putea să o ajute să arate mai drăguț. Ea arată întotdeauna minunat și vine aici în weekendul acesta.

— Ei, Tilly, doar n-ai de gând să deranjezi oaspeții hotelului cu asta acum.

— Dar Effie a zis că pot să mă duc pe la ea oricând.

— Da, dar probabil era doar politicoasă când a spus asta.

Tilly se gândi în timp ce ducea la gură ultima bucată de plăcintă cu carne pe care pusese trei boabe de mazăre.

— Adică a fi politicos e același lucru cu a minți?

— Ha! exclamă Reg, zâmbind. Te-a prins, Gracelands!

Gracie își dădu ochii peste cap și oftă.

— Nu e mereu așa de simplu, Tilly. Uneori, oamenii spun că poți să faci ceva doar ca să fie drăguți, dar, de fapt, ei nu se așteaptă ca tu chiar să faci lucrul acela.

— Dar nu e prea frumos din partea lor să spună ceva dacă, de fapt, ei nu cred acel ceva, nu? În plus, e o minciună.

Bermondsey urma să se aglomereze.

— Spune adevărul chiar dacă ești tentat să minți, spuse Marlene începând să mănânce din mazărea ei, după ce o terminase pe cea a lui Reg.

Lil se gândea tot la Sidney.

— Fata asta nu va ajunge nicăieri cu el dacă nu se străduiește un pic mai mult.

— Eu n-a trebuit să mă străduiesc niciodată! spuse Marlene, sorbind din ginul ei și făcându-i cu ochiul lui Reg. Bărbații roiau în jurul meu ca fluturii în jurul flăcării, iar când li se ardeau aripile, eu eram de vină, spuse ea cu vocea stinsă, tremurătoare, ca un armoniu al cărui burduf a rămas fără aer.

— Așa e, spuse Reg, dar Silly nu dispune de nenumăratele tale farmece feminine.

Marlene încercă să-i zâmbească seducător lui Reg, dar efectul nu fu cel scontat din cauza bucățelelor de mazăre care-i rămăseseră între dinți.

Lil clătină din cap dezamăgită și începu să strângă farfuriile.

— Aici e ca la casa de nebuni, spuse ea binedispusă. Cine vrea budincă?

La desert, Queenie îi întreținu cu o povestire despre unul dintre oaspeți, a cărui dantură falsă căzuse în supa femeii care stătea vizavi de el, atunci când mușcase dintr-o chiflă extrem de crocantă.

— Și ce-a făcut? întrebă Tilly, chicotind.

— I-a pescuit, i-a supt ca să-i curețe și după aia i-a băgat înapoi în gură.

— Și ea ce-a făcut?

— A comandat un cocktail cu creveți.

Tilly alinie sâmburii de prune pe marginea farfuriei. Tatăl ei o învățase o poezie care începea cu „Tinichigiu, croitor, soldat, marinar” și zicea că putea să numere sâmburii folosind rima și la sfârșit afla cu cine o să se căsătorească. Tilly nu era sigură dacă voia să se căsătorească, dar dacă s-ar fi căsătorit n-ar fi făcut-o cu niciunul dintre cei pomeniți. Așa că inventă propria ei poezie.

„Pirat, țigan, Moș Crăciun, Tarzan, magician, omul-care-se- ocupă-de-caruselul-cu-căluți”. Până atunci, ultimul fusese Doctor Who, dar îl schimbase când se mutase aici. Astăzi era ziua norocoasă a lui Tarzan. Se hotărî să inventeze o rimă specială pentru Cecily, ca să o înveselească. Probabil că rima ei avea să conțină și un vânzător de gogoși.

Ziua următoare era vineri. Tilly știa asta pentru că Marlene Deeptrick fusese înlocuită de Anita Iceberg. Până acum, Tilly învățase, deja, toate doamnele în care se întruchipa mama lui Queenie și în care zi a săptămânii apărea fiecare dintre ele. Oricum, în weekend era, mai degrabă, o chestie de noroc și, de obicei, o reprezentație cu caracter excepțional. Acestea le incluseseră, recent, pe Carmen Miranda, Doris Day și Harvey, iepurele uriaș. Tilly știa doar despre acesta din urmă, pentru că o întrebase pe Queenie care era motivul pentru care bătrâna doamnă nu ieșise din camera ei toată ziua, dar locurile fuseseră aranjate și mâncarea așezată pe masă, atât la micul dejun, cât și la cină.

Queenie îi spuse că Harvey era invizibil, ceea ce Tilly considera că este păcat. Vinerea aceasta era deosebit de excitantă pentru că veneau Bert și Effie și Reg o ducea pe Tilly la sala de bal. Cecily ajunse cam la jumătatea micului dejun, năvălind pe ușă îmbrăcată ca o paiață. Vederea sărmanei Cecily o determină pe Tilly să-i ceară sfatul lui Effie despre cum să o facă mai frumoasă. Ar putea să-i ceară lui Dumnezeu o mână de ajutor. Găsise o biserică drăguță la care să se ducă, la doar vreo două străzi distanță. Lil se ducea acolo, uneori, „doar ca Dumnezeu să nu-mi uite de tot figura", și se bucura să o ia pe Tilly cu ea. Dar Lil nu mergea la confesiune. Spunea că ar fi prea mult, ca și cum ai vopsi Forth Bridge. Tilly nu era prea sigură ce voia să spună cu asta, dar era destul de sigură că Dumnezeu și-ar aminti întotdeauna fața lui Lil. Fața ei nu era una ușor de uitat. Biserica nu era la fel de frumoasă ca biserica doamnei O'Flaherty, dar părintele Trevor o făcuse să se simtă binevenită și îi arătase locul în care putea să aprindă lumânări pentru tatăl ei.

Chiar când Cecily se așeză și începu să îngrămădească pâine prăjită pe farfuria ei, se auzi un zgomot îngrozitor din bucătărie, urmat de un torent de vorbe din partea lui Lil.

— Nenorocitul blestemat! Rahat, nenorocitul, bastardul! Nenorocitul, tâmpenie, afurisitul.

— Mai dorește cineva ceai? întrebă Queenie și se întinse după ceainic.

Se auzi un alt zgomot, urmat de sunetul a ceva de metal aruncat prin bucătărie.

— Tâmpenie! Rahat, nenorocitul, nenorocitul, rahat tâmpit nenorocit!

Queenie așeză ceainicul la loc, pe suportul lui de rafie.

— Vrei să-mi dai, te rog, marmelada, Grace?

Când Tilly o auzise pentru prima dată pe Lil folosind atât de multe înjurături adunate la un loc, rămăsese puțin surprinsă, dar foarte impresionată.

Dar se așteptase și de la Queenie să se supere. Semnele vopsite, din lemn, aflate prin toată casa, făceau foarte clare pentru toți oaspeții regulile lui Queenie și „Fără înjurături” era, fără discuție, una dintre acestea. Dar prima dată când Tilly o auzise pe Lil folosind „limbajul”, după cum se exprima mama ei, Queenie se întorsese spre Gracie și spusese, într-o șoaptă sonoră, de parcă ar fi spus un secret:

— Nu se poate abține. Este boala ei.

Tilly fusese disperată să afle mai multe despre „limbajul” lui Lil, dar privirea de avertizare a mamei ei o redusese la tăcere. Se afla încă pe lista de întrebări a lui Tilly pentru Queenie, pregătită pentru momentul când mama ei nu asculta, pe lângă întrebarea dacă înjurăturile se puneau la socoteală dacă erau rostite cu voce scăzută și nu puteau fi auzite de nimeni și cum făceau pipi liliecii când stăteau agățați cu capul în jos. Uneori, când era singură, Tilly exersa înjurăturile, rostogolind sunetele delicios de răutăcioase pe limbă, de parcă erau budincă de ciocolată. Ea știa doar patru: nenorocit, rahat, nemernic și gunoi, dar nu era sigură dacă ultimul dintre ele chiar era o înjurătură. Încă o întrebare pentru Queenie. De asemenea, trebuia să afle cine hotăra care cuvinte erau considerate înjurături. Ea presupusese că era, probabil, Dumnezeu, dar engleza îi aparținea reginei, după spusele profesorului ei și, atunci, poate că regina era cea care hotăra.

Lil se repezi afară din bucătărie, cu ghetele bocănind pe dale, purtând un platou cu ouă ochiuri și o farfurie cu roșii din conservă, aburinde. Le aruncă pe masă și se așeză. Apucă o cană și își turnă niște ceai.

— Afurisitul de mâner a căzut iarăși de pe tigaie, spuse ea, servindu-se cu un ou.

Gina Anita flutură un deget îndoit, vânos, înainte și înapoi spre Lil și spuse:

— Limbajul! Limbajul!

Tilly își petrecu cea mai mare parte a dimineții în zona de recepție, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu Eli, sperând să dea peste Bert și Effie. În cele din urmă, răbdarea lui Tilly fu răsplătită de o avalanșă de cutii, parfum, sărutări, îmbrățișări și briantină, în timp ce oaspeții ei favoriți apărură la ușă. Ambuscada ei funcționase perfect și, cinci minute mai târziu, stătea la masa de toaletă din camera lui Bert și Effie, cercetând cu atenție uluitoarea gamă de podoabe pentru costume a lui Effie, sub pretextul că o ajuta să despacheteze. Effie scoase ceea ce lui Tilly îi părea a fi o pungă de plastic legată de un umeraș pentru haine și începu să desfacă fermoarul. Din sac apăru o spumă de volane de culoarea șerbetului cu lămâie, cu pietre strălucitoare. Era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse Tilly vreodată.

— Este pentru concurs, spuse Effie, fluturând și aranjând metrii de plasă sclipitoare și sifon înainte să o agațe la marginea dulapului. Îți place?

Tilly nu rămânea prea des fără cuvinte, dar, de data aceasta, pur și simplu, nu găsea unele care să fie suficient de bune. Era ca și cum ar încerca să explice cât de departe se afla luna. Clătină din cap. În timp ce Effie aranja rujuri, pudre, parfumuri și diverse boluri și sticle cu creme, culori și poțiuni pe masa de toaletă, Tilly se întreba cum ar putea să-i ceară lui Effie să o ajute pe Cecily. În timp ce scutura capacul unei sticle de parfum în formă de papagal, ea se decise să o ia pe ocolite și se întoarse spre Bert.

— Ce face ca un băiat să vrea să sărute o fată?

Bert începu să râdă tare.

— Ce întrebare! Ei bine, să vedem… Un zâmbet frumos, ochi scânteietori – de preferință o pereche potrivită – păr lung, strălucitor, picioare ca ale unui cal de curse și un tată care deține o cârciumă.

Tilly oftă din greu. Nu știa nimic despre tatăl lui Cecily, dar Cecily era, mai degrabă, măgar decât cal de curse.

— Deci, cine e norocosul?

Tilly era oripilată.

— Nu e vorba de mine! E pentru Cecily!

— Ăsta este un nume amuzant, pentru un băiat.

Effie îl lovi jucăuș peste ureche.

— Încetează să o mai tachinezi, Bert. Acum, Tilly, haide să lămurim lucrurile și să o luăm de la început.

— Cecily îl iubește pe Sidney și vrea ca el să o sărute, dar el nu este interesat și ea este un măgăruș. Mă gândeam că tu ai putea să fii de ajutor.

Râsul lui Bert se transformă rapid în tuse, sub privirea mustrătoare a lui Effie.

— Cine-i Cecily?

— Lucrează pentru Queenie, face curățenie și alte chestii și este chiar amabilă și amuzantă, dar puțin cam dezordonată, ca o sperietoare de ciori, nu tocmai drăguță și nu poate să fumeze.

Mișcată de îngrijorarea lui Tilly pentru prietena ei și mai mult decât intrigată de această provocare, Effie acceptă să-i ofere câteva ponturi lui Cecily, dar doar dacă ea le dorea. Tilly sări rapid să-i ducă lui Cecily vestea bună și o găsi spălând vasele. Cecily fu încântată dar îi spuse lui Tilly că nu va face asta pentru Sidney, ci pentru ea însăși. Tilly se gândi că ar trebui să-i spună cineva lui Cecily despre Bermondsey. Tocmai plecase ca să-l caute pe Reg când o lovi un gând.

— Cecily, cu ce se ocupă tatăl tău?

— Este gunoier.

31
Tilda

Dumnezeul lor era trist, dacă ar fi să ne luăm după casa lui. Biserica baptistă Dreadstone Hill, unde părinții mamei mele își osteneau genunchii în rugăciune, are culoarea sângelui uscat și veghează mohorâtă din vârful dealului, înconjurată de garduri cu vârfuri ascuțite cu cruzime. Ferestrele sunt mici, înalte și urâte. Lipsită de orice frumusețe, arhitectura clădirii împiedică orice fărâmă de frumusețe din lumea din afară să se strecoare înăuntru. Aceasta era biserica unde bunicii mei învățaseră să judece și să se teamă și acum sunt îngropați la umbra ei, iar eu am venit să le vizitez mormântul. Eli stă de cealaltă parte a gardului. Refuză să intre.

Am găsit adresa lor în cutia de nuc. Acum că jurnalul albastru dispăruse, am căutat prin celelalte caiete și într-unul dintre ele am găsit o scrisoare pe care mama mea o scrisese părinților ei, dar nu le-o trimisese niciodată. Fusese cât pe ce să o trimită, pentru că scrisoarea era într-un plic cu timbru. Le scria că e gravidă; că urmau să devină bunici. Biserica baptistă Dreadstone Hill era cea mai apropiată de strada pe care locuiau, așa că mi se păruse locul potrivit să-mi încep căutările. Un singur telefon dat secretarului cam ursuz al bisericii scosese la iveală faptul că, atât cât trăiseră, bunicii mei fuseseră membri devotați ai congregației și rămăseseră la fel și după moarte, alegând să fie îngropați în spatele gratiilor de fier ale cimitirului bisericii. Mă întreb dacă mama venise la înmormântarea lor. Muriseră la distanță de șase luni unul de celălalt, pe vremea când ea locuia la Queenie, iar eu eram la internat. Oare venise cu autobuzul din cealaltă parte a orașului, îmbrăcată în hainele ei bune și se strecurase în spatele bisericii sau așteptase până când ei fuseseră

îngropați ca să aducă flori pe care să le pună pe mormanul de pământ proaspăt? Nu o condamn în niciunul dintre cazuri. Dar nici nu o să aflu vreodată cum a fost, de fapt. Sunt îngropați în același mormânt și, pentru o clipă, de dragul mamei mele, sunt tentată să-l calc în picioare. Piatra lor funerară e un dreptunghi sobru de granit de culoarea cărbunelui.

Reuben și Hannah Burns
Mântuiți prin mila eternă a lui Dumnezeu

O milă pe care ei au ales să nu o acorde și fiicei lor.

— I-ați cunoscut?

Femeia care stă lângă mine e înaltă și slabă, cu un semn de naștere roșu închis chiar deasupra ochiului stâng. Semnul arată ca o amprentă a degetului mare.

— Sunt nepoata lor.

Femeia zâmbește și așteaptă. Tăcerea ei are un scop. E un fel de ispită pentru a mă face să continui.

— Nu i-am cunoscut niciodată. Nici măcar nu știu dacă ei știau de existența mea. Au renegat-o pe mama înainte ca eu să mă nasc.

Femeia oftează și se întinde ca să-și sprijine mâna de piatra funerară, lăsându-se greu pe ea, de parcă e singurul lucru care o ține în picioare.

— E greu de înțeles motivul pentru care o mamă și-ar abandona copilul.

Chiar că e greu. Așa mamă, așa fiică.

— Dar uneori simți că nu ai altă posibilitate.

Clatin din cap neîncrezătoare. Ce naiba știe ea despre asta?

— Poate că au regretat până la sfârșitul vieții.

Încearcă să fie amabilă, știu, dar sunt surprinsă cât de mult mă înfurie platitudinile ei politicoase despre acești oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată, dar care au pricinuit atâta durere. Mă

bucur că nu am adus nicio floare. Trebuie să plec de lângă ea.

— Crezi că e vreo problemă dacă mă duc înăuntru? o întreb eu, arătând spre clădirea ce pare să mă privească încruntată de pe deal. Nu știu de ce simt nevoia să intru să mă uit, dar așa simt.

— Sunt sigură că nu e nicio problemă. Nu e încuiată niciodată.

Sunt surprinsă. Credeam că, în zilele noastre, cele mai multe biserici sunt încuiate de teama spargerilor și a vandalismului. Când dau să plec spre biserică, femeia mă urmărește cu privirea.

— Viața bunicilor tăi a fost cu siguranță mai searbădă pentru că tu nu ai făcut parte din ea, spune ea și apoi se îndepărtează.

În interior, biserica e întunecoasă, rece și neprimitoare. Nu mă miră că până și vandalii și tâlharii stau departe de ea. Biserica Sfântul Patrick era plină de magie, dar locul ăsta nu e decât o cutie goală de cărămizi și lemne. Singurul ornament este un crucifix mare, de alamă, pe altar. Arată ca o armă. Nu m-aș putea ruga aici nici dacă viața mea ar depinde de asta.

Când ies din biserică, afară mă întâmpină soarele binevoitor și, în timp ce mă îndepărtez de biserică și cobor dealul, îmi încălzește spatele și îmi ridică moralul. Am văzut ce venisem să văd și pentru moment pot să las totul în urmă. Eli mă așteaptă la poartă.

— Haide. Să mergem la Daniel.

32
Tilly

Reg era posesorul cheilor raiului pe pământ – sau mai degrabă de pe ape, pentru că acum se aflau pe dig. Descuie ușile grele duble și le deschise la perete, făcând o plecăciune. Tilly scoase o exclamație de uimire la vederea priveliștii magice care o întâmpină. Sala era exact cum își imagina ea că trebuia să arate anticamera lui Dumnezeu. Se gândise uneori la ce făcea Dumnezeu după cină, la finalul unei zile lungi, după ce ascultase rugăciunile oamenilor, făcea miracole și organiza Bermondsey. Nu și-l putea imagina uitându-se la televizor la *The Sweeney,* sau la *Coronation Street,* sau ducându-se la bar, dar și-l putea imagina stând într-o sală ca aceasta, amuzat de îngeri și de oricine altcineva care reușise să ajungă în rai și care avea un număr bun de interpretat. Uneori, când mergeau la mătușa Wendy de Crăciun sau la ziua unuia dintre adulți, fiecare interpreta câte ceva la petrecere. De fiecare dată, reprezentațiile aveau loc după cină, când bărbații începeau să bea bere și să râdă, iar doamnele beau Bambi Sham din pahare în formă de cupe de înghețată, pe care erau imprimate poze ale lui Bambi. Kevin scârțâia la vioara lui o versiune chinuită a piesei *Greensleeves* stând pe hol, iar unchiul Bill făcea întotdeauna aceeași glumă: „Trebuia să-mi iau o batistă”. Kevin cânta pe hol pentru că îi era rușine să cânte în fața tuturor, iar Tilly îl înțelegea, având în vedere că nu se pricepea deloc. Karen dansa de fiecare dată foarte mult și cânta un cântec din *Sunetul muzicii,* despre stropi de ploaie, ceainice și pisicuțe blânde și pufoase înțepate de albine. Lui Tilly îi plăcea cum dansa, dar cântecul i se părea cam lacrimogen. Mătușa Wendy cânta împreună cu pick-upul un cântec al lui Shirley Bassey, făcând-o pe Tilly să râdă din cauza strâmbăturilor ei. Tatăl

ei interpreta bucata lui din *Albert și leul,* iar unchiul Bill ținea un mic concert la linguri. Tilly îi imita pe domnișoara Dawson de la magazin și pe domnul Frittlecock, care venea din ușă în ușă o dată pe săptămână ca să strângă de la fiecare câte un șiling pentru asigurare. Mama ei nu prea voia să participe la spectacol, dar, câteodată, după multă muncă de convingere și multe pahare de Bambi Sham, spunea un poem despre pânze aurii și argintii ale cuiva pe nume Yeats. Tilly nu înțelegea niciun cuvânt, dar asta nu avea importanță. Felul în care mama ei spunea poemul îl făcea frumos; aproape ca o rugăciune.

Sala de dansuri era mai mare chiar decât holul de la școala ei, unde avea loc adunarea de dimineață. Era aproape la fel de mare ca gara. Din tavanul stacojiu atârnau trei candelabre enorme din care se prelingeau diamante care licăreau și străluceau chiar și pe întuneric, înainte să se aprindă lumina. La perete erau loji și balconașe, ca niște volănașe cu margini aurii, decorate din belșug cu flori, frunze și îngerași cu aripioare, ca glazura unui tort sofisticat. La un capăt al sălii erau niște trepte șubrede aurii care duceau la o scenă grandioasă, încadrată de draperii din catifea violet, care s-ar fi potrivit de minune și la Hotelul Paradis, încununată de o enormă gravură poleită cu unicorni, flori, câini și sirene. Ringul de dans din lemn strălucea ca siropul de zahăr. Tilly gândi că probabil fusese lustruită de miile de perechi de picioare care dansaseră pe ea, dar Reg râse și îi spuse că strălucirea podelei se datora mai probabil orelor în care el o lustruia cu polizorul electric. Tilly stătu acolo cu ochii holbați și gura căscată ca a unui puișor, absorbind prin toți porii spectacolul și splendoarea. Reg, care vedea sala în fiecare zi de mulți ani, zdrăngăni imensul set de chei pe care îl ținea în mână.

— Haide, drăguțo. Repejor! Doamna Cynthia trebuie să ajungă aici din clipă-n clipă și trebuie

să-i pregătesc selecția de muzică, altfel îmi sucește gâtul.

— Doamna Cynthia a sosit deja! anunță din celălalt capăt al sălii o voce sigură pe ea ca a unui crainic BBC, în timp ce o siluetă învăluită în perle și mătase de culoarea lavandei intră pe ușă plutind într-un nor de parfum L'Air du Temps.

Lui Tilly i se păru că doamna Cynthia arăta ca o femeie făcută dintr-o coadă de mătură. Era înaltă, slabă și foarte, foarte dreaptă. Preda balet, step și dans modern unor grupe de fetițe care o adorau și se temeau de ea în egală măsură, ceea ce o făcea să fie întruchiparea profesoarei perfecte.

— *Repejor!* Într-adevăr, Reg.

Îl concedie pe Reg cu o fluturare a mâinilor ei firave, cu degete lungi și unghii vopsite cu ojă violet. Reg se dădu grăbit la o parte din calea ei, prefăcându-se pus la punct, dar rânjetul lui și semnul pe care ea îl făcu cu ochiul o asigurară pe Tilly că nu era decât un joc între prieteni. Doamna Cynthia își puse geanta pe un scaun și își îndreptă atenția asupra lui Tilly.

— Bună ziua, domnișoară. Eu sunt domnișoara Cynthia. Și tu ești…

— Domnișoara Tilly.

— Sunt încântată să te cunosc, domnișoară Tilly. Ai venit să te alături clasei mele de dans?

— Domnișoara Tilly e asistenta mea, răspunse Reg, revenind cu un teanc de discuri așezate pe un pick-up și ținute în echilibru cu bărbia, pe care îl așeză jos, la o margine a scenei.

— *Quel dommage!*[24] Mie mi se pare că arată a dansatoare. Ei, dar asta e. N-are nici pantofi de balet sau de step, dar poate că dacă ar fi scutită de îndatoririle ei de asistentă pentru jumătate de oră la sfârșitul după-amiezii, domnișoara Tilly ar dori să se alăture clasei de dans modern de astăzi.

Tilly nu era conștientă de faptul că avea vreo îndatorire, dar își dorea din suflet să participe la ora de dans modern a domnișoarei Cynthia și spera

că privirea ei rugătoare reușea să-i transmită și lui Reg acest lucru. Reg se uită atent la Tilly, dar părea că nu înțelesese mesajul.

— Tilly, drăguță, ai nevoie la toaletă?

Tilly fu cruțată de roșeața care-i aprinsese obrajii de minunata domnișoară Cynthia.

— Domnule Reginald! Domnișoarele care se duc la toaletă fac asta ca să-și pudreze nasul, exclamă ea, iar domnii care vorbesc despre astfel de lucruri cu atâta lipsă de delicatețe nu merită să fie numiți domni, de fapt.

Prima dată fu lecția de step și, în curând, fetițe îmbrăcate în costume mulate negre și fuste albe plisate începură să intre pe ușă, ca un val de pui de pinguini. Mămicile și tăticii lor le aduceau până la ușă. Domnișoara Cynthia nu voia ca niciuna dintre fetele ei să fie distrasă de părinți mândri și agitați. Disciplina, concentrarea și un pic de magie erau calitățile care defineau o mare dansatoare, așa le spunea domnișoara Cynthia tuturor elevelor ei. Ea le va pune la dispoziție pe primele două, dar restul rămânea fie la latitudinea lui Dumnezeu, fie a diavolului. Nu toți părinții erau întru totul de acord cu așa-zisul asistent al a domnișoarei Cynthia, dar niciunul nu era destul de curajos ca să îi pună la îndoială deciziile, pentru că, fără niciun dubiu, ea obținea rezultate bune. Foarte rapid, domnișoara Cynthia le alinie pe fete în trei rânduri drepte, iar acestea începură să bată din palme și să lovească podeaua cu picioarele cât de repede puteau. Când pe fețele lor se vedea concentrarea și vârful limbii se strecura în afară sau fruntea li se încrețea de încruntare, vocea domnișoarei Cynthia acoperea muzica:

— Zâmbiți, fetelor! zâmbiți! Dansăm aici, nu cârpim șosete!

După cum se părea, îndatoririle lui Tilly în calitate de asistentă a lui Reg constau în principal în urmărirea domnișoarei Cynthia și a elevelor acesteia.

— Tu rămâi aici, drăguțo, până rezolv eu câte ceva în spatele scenei. Și stai cu ochii pe domnișoara Cynthia; asigură-te că se poartă frumos.

Tilly era mai mult decât fericită să urmărească dansul, dar n-avea nici cea mai vagă intenție să-i spună ceva domnișoarei Cynthia, chiar dacă aceasta ar fi dat foc draperiilor și ar fi început să se legene cu candelabrul. Lui Tilly îi plăcea să creadă că era destul de curajoasă în mai toate situațiile, dar să o supraveghezi pe domnișoara Cynthia și să îi faci observație în cazul în care alegea să nu se poarte bine i se părea o treabă de adult. În timp ce puii de pinguin se îndreptau cu mersul lor legănat spre ieșire, lebedele intrau alunecând grațioase. Fetele din clasa de balet a domnișoarei Cynthia erau complet diferite de cele din clasa de step. Toate aveau părul încolăcit ordonat în cocuri și purtau costume mulate roz pal, fuste diafane, dantelate și pantofi roz de balet legați cu panglici late de satin. Toate pășeau ușor și elegant, cu spatele drept și capul sus. Tilly se gândi imediat la Cecily. Poate că după ce trecea pe la Effie, următoarea vizită trebuia să o facă domnișoarei Cynthia. Ultima fetiță care intră îi păru vag cunoscută lui Tilly, care le urmărea de pe treptele scenei. Ea își ocupă locul pe rândul din față și îi făcu bucuroasă cu mâna lui Tilly. Dansa minunat, ca și când era numai ea în propria-i lume a muzicii. Când ora de balet ajunse la sfârșit, Tilly dădea pe dinafară de nerăbdare și agitație. Habar n-avea ce era acela „dans modern”. Dacă era la fel de nepricepută la dansul modern cum era Kevin la vioară? Când lebedele ieșiră de pe scenă plutind, un grup de creaturi intră de-a valma cu pași mărunți, șovăielnici. Era o menajerie de inadaptate, unele voioase și pline de viață ca niște turturele, altele banale și vorbărețe ca niște vrăbiuțe și o porumbiță mare, grasă, ale cărei degete durdulii strângeau o gogoașă pe care

domnișoara Cynthia o confiscă de cum o văzu. Adevărul era că domnișoara Cynthia formase o clasă de dans modern din compasiune pentru fetele care erau animate de un entuziasm înflăcărat pentru dans, dar pentru care lipsa completă a unor abilități native și capacitatea redusă de a dobândi această deprindere prin învățare constituiau o piedică în calea pasiunii lor. Porumbița nu avea niciun chef să danseze, dar părinții ei erau hotărâți s-o facă, măcar pentru exercițiu. Domnișoara Cynthia se așeză în fața grupului ei pestriț de novice și bătu din palme ca să le capteze atenția.

— Fetelor, în această după-amiază vom crea un dans care să descrie dragostea și dorința.

Două vrăbiuțe din rândul din spate începură să ciripească, dar fură reduse la tăcere de sprânceana ridicată a domnișoarei Cynthia.

— Imaginați-vă că sunteți îndrăgostite până peste cap de cineva; cu pasiune, devotament și ardoare înflăcărată, dar că nu puteți fi cu acel cineva, și apoi arătați-mi ce simțiți prin dansul vostru.

Expresia plină de melancolie a domnișoarei Cynthia fu întâmpinată de un șir de priviri goale, cu excepția celei a lui Tilly, care se animă, sentimentul fiindu-i cunoscut. Știa exact ce voia să spună domnișoara Cynthia. Doar că nu știa dacă putea să danseze asta. Porumbița cea grasă se încruntă. Singurul lucru căruia îi ducea dorul era gogoașa ei.

— Nu înțeleg ce-mi cereți să fac, domnișoară, se plânse Drucilla.

Domnișoara Cynthia oftă din rărunchi.

— Dă-ți silința, Drucilla, doar atât îți cer.

Domnișoara Cynthia ridică acul pick-upului, îl puse pe disc și muzica începu: *Je te veux* de Erik Satie. Domnișoara Cynthia le spuse că însemna „te doresc” în limba franceză. În curând, Tilly uită de emoțiile ei și începu să se învârtă prin sală pe muzică, ridicându-și brațele și apoi strângându-le

la piept, sărind și săltând, într-un cuvânt, simțindu-se minunat. Muzica îi spunea ce avea de făcut. Se ambală atât de tare încât uită că trebuia să fie tristă și să-i fie dor de cineva, dar pe domnișoara Cynthia nu părea să o deranjeze, ceea ce era foarte surprinzător, dacă luai în considerare eforturile depuse de celelalte eleve. Cele două vrăbiuțe se țineau de mână și țopăiau de la un capăt la celălalt al sălii. O fetiță foarte înaltă și slabă, care arăta ca un flamingo decolorat, se ghemuia pe podea și apoi se prefăcea că este un vrej de fasole care crește, legănându-se pe muzică ușor și sugestiv dar în contratimp. Celelalte eleve păreau că se copiază una pe cealaltă plimbându-se fără țintă și dând apatice din mâini, mișcările lor fiind punctate de o săritură ocazională sau de o pauză (deși unele opriri erau făcute ca să tragă în sus de o șosetă lăsată și, deci, nu puteau fi considerate ca făcând parte din coregrafie). Porumbița se învârtea într-un cerc foarte mic, abia fluturându-și mâinile pe lângă corp, dar efortul o epuiză repede și se așeză pe podea, cuibărindu-se acolo până se termină muzica. La început, domnișoara Cynthia strigase recomandări și încurajări, dar, după o vreme, până și ea se descurajă, se așeză pe un scaun și scoase o țigară din geantă.

— Nu știu cum le mai suporți, spuse Reg oferindu-i un foc și clătinând din cap descumpănit. Am văzut și zombi mai plini de viață ca ele.

Domnișoara Cynthia râse și trase din țigară.

— Și eu mă mir câteodată. Uită-te la bietele fete. Nu au fost tocmai binecuvântate cu cine știe ce daruri de la Dumnezeu, dar, din când în când, câte una dintre ele chiar pare să se simtă bine. Privește-o pe Tilly de exemplu; se simte extraordinar. Și fetița asta chiar știe să danseze. Ar putea să participe la oricare dintre orele mele, ar fi bine-venită.

Trase un ultim fum din țigară, apoi o stinse cu degetele ei cu unghii violet și se ridică în picioare

ca să alăture din nou harababurii.

— Pe lângă asta, îi spuse ea lui Reg cu un zâmbet ironic, așa îmi plătesc facturile.

Domnișoara Cynthia le trezi pe dansatoarele somnambule cu o izbucnire a unei piese de Rossini, *Coțofana hoață,* și, în curând, toate zburau prin cameră ciripind vesele și pline de însuflețire. Toate, cu excepția porumbiței care refuza să-și părăsească cuibul.

După ce orele de dans se încheiară și Tilly îi mulțumi domnișoarei Cynthia, îl așteptă pe Reg să încuie ca să meargă apoi acasă la gustare, înainte ca sala de dans să trebuiască să fie deschisă din nou pentru competiția de dans din seara aceea. În timp ce aștepta în spatele scenei, Tilly inspectă tablourile care momentan erau rezemate de peretele alb până când foaierul se zugrăvea din nou. Erau fotografii cu toți oamenii care dansaseră acolo și, într-una dintre ele, văzu o față care îi era foarte cunoscută. Era Queenie.

— Da, Queenie a fost pe scenă, spuse Reg când Tilly arătă către fotografie. Făcea un spectacol pe cinste. Dar, într-o zi, a pus punct la tot. A zis că se săturase. Atunci a cumpărat Hotelul Paradis.

— Dar de ce a făcut asta? Tilly nu înțelegea nici în ruptul capului de ce cineva ar vrea să renunțe la magia sălii de dans, chiar și pentru un loc precum Hotelul Paradis.

— Va trebui să o întrebi pe Queenie. Sunt sigur că a avut un motiv întemeiat. Doar că nu știu care a fost acela.

În timp ce Reg începu să stingă luminile, o altă fotografie îi captă atenția lui Tilly. Era una mai veche, un pic decolorată, dar totuși suficient de clară pentru ca Tilly să-l recunoască pe bărbatul cu pălărie și impermeabil; cel cu mustață, pe care îl tot vedea din prima zi în care venise acolo. Titlul fotografiei era *Valentine Cray – Mărețul Mercurio – Taumaturg Extraordinar.* Tilly nu înțelegea ce înseamnă. Se întoarse să-l întrebe pe Reg, dar

acesta se îndepărta deja, zdrăngănind din chei nerăbdător.

— Hai, drăguțo, să mergem acasă! Dacă nu, o să întârziem la gustare și am să îi spun lui Lily Lilo că e numai vina ta, o amenință el în glumă, în timp ce o conducea pe ușa din față. Afară, micuța balerină care venise ultima la ora de dans încă aștepta să fie luată de părinții ei. Sări spre Tilly și făcu o reverență.

— Eu sunt Bunny. Pe tine cum te cheamă?

— Tilly. Dansezi foarte bine. De când iei lecții?

Bunny zâmbi cu mândrie.

— De vreo zece ani, răspunse ea, sau poate chiar mai mult.

Tilly se îndoia de asta. Bunny părea să aibă vreo șase ani și în mod clar se pricepea la aritmetică la fel de mult cum îi plăceau lui Tilly ouăle fierte.

— Poți să mă înveți să dansez ca tine?

Fetița făcu trei piruete consecutive și se împiedică intenționat la ultima, ca să aterizeze în fund chicotind.

— Bineînțeles că pot.

După ce încuie ușa din față, Reg era gata de plecare și fluieră către Tilly care încerca să imite piruetele lui Bunny.

— Hai, drăguța mea. Abia aștept să-mi beau ceaiul.

Tilly își luă la revedere de la noua ei prietenă și se grăbi să-l ajungă pe Reg, care deja pornise spre casă.

După gustare, Tilly fu trimisă să o viziteze pe Gina[25] în camera ei, în timp ce Queenie și mama ei rămăseseră la o „bârfa ca între fete” și beau câte un gin tonic. Pe Tilly nu o deranja. Era fascinată de toate lucrurile din camera Ginei și acum aceasta căpătase suficientă încredere în ea și o lăsa să se joace cu unele dintre ele. Favoritele ei erau cutiile muzicale. Ridică Turnul Eiffel și răsuci cu grijă cheița de pe soclu. Îl puse jos din nou pe măsuța de

toaletă și făcu o mică piruetă în fața oglinzii pe melodia *La vie en rose.*

— Am avut o oră de dans cu domnișoara Cynthia astăzi și mi-am făcut o nouă prietenă pe care o cheamă Bunny.

— Pe vremuri am fost și eu o bună dansatoare.

— Da, știu. Mi-ai spus deja. Dar astăzi nu mai e vremea ta, e vremea mea și vreau să-ți spun eu despre mine.

Gina râse. Era ciudat, dar Tilly se simțea mai în largul ei cu Gina decât cu oricare alt adult din casă. Ciudat, pentru că în multe privințe ea era cea mai dificilă. Nu-ți dădeai niciodată seama în ce dispoziție aveai să o găsești. Era autoritară, mofturoasă și uneori de-a dreptul nepoliticoasă. Iar câteodată nici măcar nu vorbea cu tine. Dar, cumva, lui Tilly i se părea că erau pe picior de egalitate. Putea să o întrebe orice, lucruri despre care nu putea să o întrebe nici pe Queenie, și întotdeauna primea un răspuns. Nu era tot timpul sigură că primea răspunsul adevărat, dar îi răspundea mereu, în plus, Gina n-o trata niciodată ca pe un copil.

— Spune-mi atunci. Uimește-mă cu performanțele tale de scenă. Povestește-mi totul despre lecția ta de dans.

Tilly răsuci cheița cutiei de alamă cu trandafiri și, pe acordurile melodiei *Valsul florilor*[26], îi povesti în detalii înflorate totul despre domnișoara Cynthia și elevele ei.

— Primul dans a fost pe o melodie de Sarky care se numește *Shuh, Tuh, Vuh,* care nu știu cum se scrie în engleză, dar se scrie *I want you* în franceză. Domnișoara Cynthia ne-a spus că trebuie să dansăm ca și când am avea o inimă înflăcărată de dor.

Gina zâmbi. Arătă spre o cutie de lemn în formă de inimă pictată cu porumbei și flori.

— Pornește-o.

Tilly recunoscu imediat muzica.

— Acum poți să îmi arăți.

Camera Ginei era mult mai mică decât sala de dans, dar Tilly se străduí să recreeze interpretarea originală. Eli se ascunse sub măsuța de toaletă. Încheie cu o plecăciune largă și se prăbuși pe pat în aplauzele Ginei. Stătură în liniște o clipă și Tilly își simțea inima bătându-i în piept.

— Cum îți dai seama dacă cineva e mort și nu doar adormit?

Gina se ridică și se întinse să ia paharul de gin tonic.

— Îl muști, spuse ea dând pe gât ginul cu entuziasm. Pe ce muzică ai mai dansat?

— Pe *Coțofana hoață,* de Mussolini[127].

33
Tilly

Eli o privea pe Tilly, care se chinuia să își așeze picioarele în poziția corectă pentru a începe un *demi-plié*. Limba ei apăsa tare pe buza de sus, iar fruntea îi era încrețită de o încruntare care-i trăda concentrarea intensă, în timp ce se străduia să-și țină spatele drept și fundul pe linia călcâielor, ca să evite ceea ce Bunny numea „să arate ca o rață care făcea caca”. Chicotea înveselită de încercările stângace ale lui Tilly, iar printre râsete îi dădea instrucțiuni, imitând vocea domnișoarei Cynthia, arcuindu-și buzele și indicând poruncitoare:

— Picioare fericite! Nu uita de picioarele fericite! porunci ea, indicând spre degetele ei de la picioare ca să-i arate lui Tilly exact ce voia să spună, terminând din nou în chicoteli.

Râsul ei era contagios și nu dură mult până când Tilly se molipsi și ea și, uite așa, amândouă se rostogoleau pe iarbă ținându-se de burtă, într-un râs nestăvilit. Eli le privea liniștit de pe peticul lui de pământ luminat de soare. Se jucau printre morile de vânt care bâzâiau ușor, în grădina din spate a Hotelului Paradis. Trecuse un an întreg de la prima lecție de dans a lui Tilly cu domnișoara Cynthia, iar morile ei de vânt adiaseră de nenumărate ori deasupra stratului de flori pe care Queenie i-l oferise când sosise acolo prima dată. Ea și cu Bunny deveniseră prietene la cataramă și, cu toate că Bunny nu mergea la școala lui Tilly, se jucau împreună în weekenduri și în vacanțe și se vedeau, negreșit, la orele domnișoarei Cynthia. Dar nu doar datorită dansului prietenia lor era specială. Mai erau și tăticii lor – sau mai degrabă absența lor. Tatăl lui Bunny plecase și ea nu știa unde era și nimeni nu voia să-i spună. Uneori, asta o întrista atât de mult, încât uita cum e să fii fericit. Tilly încă își amintea cum era să simți astfel, dar la

Queenie fericirea se strecurase treptat înapoi în viața ei, așa cum untul se topea și se strecura într-o brioșă fierbinte.

— Unde crezi că este tatăl meu?

Hohotele lor de râs se potoliseră, iar Bunny stătea cu genunchii la piept, ochii ei albaștri fixând-o solemn pe Tilly de sub bretonul ei blond. Tilly ridică din umeri.

— Poate a plecat să muncească.

— Eu tot aștept să se întoarcă. Îl tot aștept de-o veșnicie. Cred că s-a rătăcit, spuse Bunny tristă.

Tilly culese o margaretă și îi răsuci codița între degetul arătător și degetul mare.

Fetele nu mai ziseră nimic o vreme, ascultând bâzâitul lacom al albinelor care roiau în jurul caprifoiului și zăngănitul de oale și tigăi care venea prin fereastra deschisă a bucătăriei. Lil pregătea cina pentru oaspeții hotelului și mirosul de cartofi fierți se îmbina cu parfumul dulce și cald de trandafiri și caprifoi. Tilly își dorea să o ajute pe Bunny, dar nu știa sigur cum ar fi putut s-o facă. Încă se mai gândea la propriul ei tată; îi ducea dorul; mai și plângea câteodată stând singură, în întuneric, când vreo imagine cu el îi venea în minte și rămânea acolo destul de mult timp cât să o doară. Gândul că tatăl ei ar fi putut să fie și acum împotmolit în Bermondsey o speria la fel ca iminența unei vizite la dentist. Ce putuse el să facă încât să-l mânie atât de tare pe Dumnezeu? Poate că Dumnezeu greșise și îl confundase cu altcineva. Tilly nu se putea decide ce era mai grav: faptul că tatăl ei avea necazuri așa de mari cu Dumnezeu sau faptul că Dumnezeu făcuse o greșeală. Dar știa că oriunde s-ar fi aflat tatăl ei, ea nu-l putea găsi acum, dar poate o putea ajuta pe Bunny să-l găsească pe al ei. N-avea nici cea mai vagă idee unde ar fi putut să-l caute, dar măcar puteau să încerce.

După ce Bunny plecase, Tilly se hotărî să o viziteze pe mama lui Queenie. Bătrâna doamnă nu

se simțise bine în ultimele zile și nu prea mai ieșise din camera ei. Se obișnuise ca Tilly sau Cecily să vină să-i aducă gin și apă tonică pe o tavă de argint, în timp ce ea stătea în pat și asculta muzică. Poate ea știa unde ar putea să-l caute pe tatăl lui Bunny. Tilly își desfăcu picioarele încrucișate și se ridică, masându-și pulpele acolo unde firele de iarbă imprimaseră pe ele un model ca al rogojinilor de rafie.

Intră în sala de mese din spate ca să ia ginul și apa tonică și o găsi acolo pe mama ei care stătea la masă și își bea ceaiul înainte să înceapă agitația de la masa de seară. Mama ei arăta cu totul altfel de când se mutaseră la Queenie. Părea mai calmă și zâmbea în fiecare zi. Lui Tilly îi amintea de statuia Mariei din Biserica Sfântul Patrick, care avea un chip nespus de frumos, dar părea un pic tristă. Se îndreptă spre mama ei și rămase în picioare lângă ea, jucându-se cu nasturele de la puloverul ei.

— Ți-e dor uneori de tati? o întrebă ea.

Mama ei puse jos ceașca de ceai și farfurioara și o mângâie pe Tilly pe păr, cuprinzându-i cu blândețe fața între mâinile ei.

— Mi-e dor de el în fiecare zi, Tilly. În fiecare zi.

Peste un sfert de oră începu servirea mesei de seară în sala de mese care era ticsită de lume. Tilly intră valvârtej căutând-o pe mama ei. O găsi ținând în ambele mâini câte o farfurie de cotlete de porc, legume și sos, pregătindu-se să le servească unui cuplu în vârstă.

— Sofa[28] Loren a murit, o anunță ea.

Mama ei aproape că scăpă cotletul de porc cu sos cu tot pe bluza de un alb imaculat a bătrânei, dar reuși să se redreseze la timp. Realizând că vestea lui Tilly stârnise o anumită curiozitate printre cei care luau cina, mama ei izbuti să emită un râs nervos și răspunse:

— Sunt sigură că e bine. Cred că doar a adormit.

Tilly era indignată. Putea și ea să-și dea seama cum arăta o persoană moartă.

— Nu, sigur nu doarme. I-am dus un gin cu apă tonică și când am ajuns acolo murise deja. Trebuie să o găsesc pe Queenie și să-i spun.

Ocupanții sălii de mese rămăseseră cu gurile căscate și cu tacâmurile suspendate în aer. Mama lui Tilly puse farfuriile jos și încercă să mute conversația cu fiica ei afară din cameră.

— Tilly, doar știi cât de obosită a fost în ultima vreme. Probabil că doarme adânc.

Tilly nu se clinti. Își încrucișă brațele și o fixă pe mama ei cu cea mai gravă privire de care era capabilă.

— Nu doarme. Te asigur că e moartă. Pe cuvântul meu de onoare.

Mama își întoarse privirea de la ea exasperată și, spre groaza ei, o văzu pe Queenie servind chiftele cu ceapă unei familii de patru persoane, așezată la masa din colț. Hotărâtă să pună capăt aiurelilor lui Tilly odată pentru totdeauna, puse mâinile pe umerii fiicei sale și o privi drept în ochi.

— Cum poți tu să-ți dai seama dacă e moartă sau doar adormită?

— Am mușcat-o.

Când Queenie puse farfuriile aburinde în fața oaspeților ei, unul dintre aceștia o prinse de încheietura mâinii.

— Nu te supăra, dragă. Sper că nu te deranjează dacă te întreb, dar cine este Sofa Loren?

Queenie răspunse fără ezitare.

— O, nu vă speriați, doamnă Martin. E pisica.

Queenie dăduse dovadă de calm și meticulozitate. O rugase pe Gracie să termine de servit masa, iar ea sunase să cheme doctorul. După aceea, rămăsese singură cu mama ei o vreme. Tilly stătea afară, în fața ușii întredeschise, ascultând-o pe Queenie care vorbea cu mama ei în timp ce-i pieptăna părut cu peria și îndrepta așternuturile patului. Când o găsise, Tilly își dăduse seama că

spectacolul se încheiase și că toate actrițele părăsiseră deja scena. Ginger, Sofa, Grace, Marlene, Anita și toate celelalte, care apăruseră ca invitate speciale în weekenduri, toate plecaseră acum. Nu mai rămăsese decât o scenă goală. După ce doctorul și Queenie o văzuseră, toți intraseră la ea să-și ia la revedere, cu excepția lui Cecily, care era prea înfricoșată. Când Tilly se aplecă să-i sărute obrazul rece, pudrat, simți mirosul de gin, țigări și parfum Shalimar.

Mai târziu, stăteau cu toții adunați în sala de mese din spate. Adulții beau gin și coniac, iar Tilly și Cecily suc de vișine. Cecily plângea, sughița și suspina, în ciuda tuturor eforturilor pe care Lil le făcea ca să o consoleze. Gracie era palidă și părea șocată și până și Reg părea un pic zguduit. Numai Queenie arăta ca de obicei. Poate doar puțin tristă. Iar Sofa Loren, care stătea în spatele ei fluturând un pahar de gin într-o mână și o țigară în cealaltă, arăta de-a dreptul radioasă. Mare păcat că nimeni în afară de ea și Eli nu putea să o vadă. Trupul ei era încă în dormitor, întins pe pat într-un neglijeu de mătase, părul ei răsfirat pe pernă ca barba unui bătrân. Când Reg le umplu paharele, Queenie ridică paharul.

— Aș dori să propun un toast pentru draga mea mamă, care a fost minunată, adorabilă, fabuloasă și absolut sărită de pe fix. Mulțumesc, te iubim și somn ușor!

Uitându-se la Tilly care-și golea paharul și își acoperea gura pentru a înăbuși inevitabilul râgâit, Queenie o întrebă:

— Ești sigură că te simți bine, Tilly dragă?

De când se dovedise că Tilly avusese dreptate în privința mamei lui Queenie, toți adulții se agitau în jurul ei, de parcă să dai peste un om mort era cel mai îngrozitor lucru care se putea întâmpla. Tilly credea în continuare că era mult mai îngrozitor să găsească un puișor mort într-un ou fiert.

Primele câteva zile după moartea mamei lui Queenie i se părură un pic dificile lui Tilly. Toți erau triști, iar mama ei era foarte nervoasă, de parcă era în mijlocul unui film de groază, când se ard toate becurile și e întuneric, iar baubau se ascunde undeva și așteaptă să sară pe tine și să te omoare. Dar pe Tilly nu o înspăimântau filmele de groază și îi venea greu să fie tristă. Nu era tristă deoarece singurul motiv pentru care oamenii erau triști când murea cineva era pentru că le era dor de acel cineva, dar nu avea cum să-ți fie dor de cineva dacă acel cineva era încă acolo. Mama lui Queenie nu plecase nicăieri deocamdată. Tilly se ciocnea de ea peste tot, tot timpul, pe hol, în grădină și în sala de mese din spate. Începuse să bântuie și prin sala de mese a oaspeților, în timp ce aceștia mâncau. Deocamdată nu provocase vreo problemă, dar Tilly credea că asta nu era decât o chestiune de timp. Deja o făcuse pe Tilly să râdă de un bărbat gras care-și sorbea supa cu zgomot, așezându-se chiar în spatele lui și începând să se strâmbe. Tilly trebuise să se prefacă atunci că o apucase tusea, dar omul tot părea un pic supărat. Singurul loc pe care mama lui Queenie părea că-l evită era chiar camera ei. Spre deosebire de ea, Queenie petrecea mult timp în camera ei și, când se afla acolo, Eli era alături de ea. Într-o zi, Tilly o auzi plângând și intră în cameră, se așeză pe pat și o luă de mână. Tilly se întrebă dacă trebuia să-i spună lui Queenie că mama ei era încă acolo, în casă, dar nu știa dacă asta ar fi ajutat-o cu ceva, mai ales că ea nu putea să o vadă. Până la urmă, Queenie fu cea care rezolvă problema în locul ei. Stătea la măsuța de toaletă a mamei ei, încercând parfumurile care se aflau pe ea, așa cum făcuse și Tilly de nenumărate ori. Pulverizâ un pic de parfum Shalimar pe încheietură și spuse încet, mai mult pentru sine: „Uneori mi se pare că e încă aici”.

Tilly făcu o față care parcă spunea: „Ce ți-a trebuit atât de mult timp ca să-ți dai seama?”

— Ți se pare pentru că așa și e.

34
Tilda

E dimineață devreme, iar în chiuvetă se află două căni murdare și pe masă un ceainic aproape gol. Niște lucruri atât de simple, dar ce dovezi grăitoare! De mult nu mi-a mai adus cineva ceaiul la pat. Daniel a plecat deja la cafenea și m-a lăsat să mă desfăt din plin în mijlocul rămășițelor domestice care dovedesc că „noi" suntem reali. Daniel și Tilda, un cuplu. Sunt câteva săptămâni de la *Mic dejun la Tiffany,* dar mie mi se pare că a trecut mult mai mult de atunci, iar întrebările lui Daniel despre relația cu mama mea mă sâcâie și acum, ca un joc de cuvinte încrucișate nerezolvat. Îmi zdruncinase suficiența (sau poate frica?) și îmi stârnise curiozitatea. În fața mea se află deja trei bețe de chibrituri negre, contorsionate, când îl aprind pe cel de-al patrulea și mă uit fix la flacăra lui, încercând să înțeleg ce s-a întâmplat, de fapt. Nu-mi vine să cred că în toți acești ani nu mă străduisem mai mult să aflu de ce mă trimisese departe de acolo. Sigur că o întrebasem pe Queenie, dar ea nu mă putuse ajuta.

— Am implorat-o să nu te trimită, spusese ea, iar tu te-ai rugat de mine să o fac să se răzgândească, dar ea era hotărâtă. Singurul lucru pe care am reușit să-l obțin a fost să-ți dea voie să vii acasă de sărbători. Gracie mi-a spus că nu avea de ales, dar nu mi-a spus și de ce. Cel mai ciudat era că și ea părea îndurerată de plecarea ta, dar îi era în același timp teamă să te lase să rămâi. În cele din urmă, a trebuit să accept. Mi-era teamă că dacă insistam prea mult, ar fi plecat și atunci v-aș fi pierdut pe amândouă pentru totdeauna.

Mă spăl, mă îmbrac și mă strecor cu prudență în dormitorul mamei. Mă așez pe marginea patului. Patul în care am avut grijă de ea în ultimele câteva zile ale vieții ei. Patul în care murise în timp ce

dormea și în care am găsit-o moartă a doua zi dimineața. Murise la fel de aranjată precum trăise, cu toate firele de păr intacte, la locul lor. Dar eu am pieptănat-o totuși, așa cum mă lăsa să o fac uneori, pe vremea când eram doar o copilă. Nici acum nu-mi dau seama dacă m-am simțit vinovată sau ușurată în ziua aceea. Poate amândouă. Durerea a venit mai târziu, dar nici acum nu sunt sigură dacă mă durea faptul că nu fusese niciodată mama pe care mi-o dorisem sau că de-acum nici nu mai putea fi vreodată.

„Mama mea și cu mine n-am fost niciodată apropiate” – cuvintele mele îmi răsună în urechi, atât de cunoscute. Dar „niciodată”? Era oare adevărat? Convenabil, da; dar acum începusem să am dubii. Poate că adevărul nu e chiar așa de evident și e chiar și mai greu de explicat. Poate că am fost selectivă în ceea ce privește trecutul meu; am ales doar bucățile care se potrivesc în versiunea pe care îmi convine să o spun și am scăpat de cele care nu-mi conveneau. Cert e că mă trimisese departe de locul în care fusesem fericită așa cum nu mai fusesem niciodată în viața mea. Cel puțin până atunci. Am implorat-o să n-o facă, dar ea a făcut-o oricum. Pentru o fetiță a însemnat o respingere dureroasă, profundă și a rămas chiar și acum greu de admis pentru o femeie matură. Mama mea nu mă dorea. Doar că acum nu se mai potrivește. Queenie spusese că mama mea fusese îndurerată și speriată atunci când mă trimisese departe; Penelope spusese că fusesem cea mai importantă persoană din viața ei – poate prea importantă. Așa că, oare, era vorba de ceva mai grav? Să fi făcut eu ceva atât de îngrozitor încât a fost nevoită să mă trimită departe? Trebuie să aflu. Trebuie să găsesc jurnalul acela blestemat!

Mă întorc la cutia din lemn de nuc. Știu că jurnalul nu e acolo, dar poate unul dintre celelalte caiete poate arunca o lumină asupra celor întâmplate. În timp ce le răsfoiesc, îmi dau seama

că majoritatea sunt din anii în care eu eram la școală și din anii de după aceea, dar este unul care arată altfel decât celelalte. Subțire și cam zdrențuit pe margini, are o copertă roșie și pagini liniate ca un caiet de școală. Pe copertă, cu litere abia vizibile, scrie *Jurnalul unei femei nebune.* Când îl deschid, observ că e scris cu creionul.

> M-au trimis la sanatoriu. Stevie și cu doctorul acela nenorocit. Nu sunt eu însămi, așa li se pare lor. Mi-e milă de biata, ticăloasa care sunt eu. M-am săturat de tot. M-am săturat să fiu oricine altcineva, darmite eu însămi. Nu cred că sunt nebună, ci doar rea. Mama și tata aveau dreptate. M-am căsătorit cu un păcătos și acum el păcătuiește împotriva mea. Sunt pedepsită. Așa și merit. Dar de ce să fie pedepsit și copilul meu? Cine va avea grijă de ea? Ei vor să-mi aștern gândurile pe hârtie. Zic că asta ajută. Ha ha ha! E tema mea pentru acasă. Doar că eu nu sunt acasă, nu? Sunt temele mele de la casa de nebuni. Nu vor să-mi dea un stilou. E prea periculos. Aș putea să-mi fac rău singură, zic ei. Sau să rănesc pe altcineva. Creionul e mai potrivit și sigur. Neascuțit. Nu vor să-mi dea o ascuțitoare ca nu cumva să o înghit sau să-mi ascut creionul și să-l transform într-o armă, sau să îl folosesc ca să evadez sau să mă omor. Poate dacă m-aș așeza, pur și simplu, pe jos și n-aș mai respira, aș muri. Poate că nu am nevoie de un stilou sau de o ascuțitoare pentru asta. Aș putea să fiu mai deșteaptă decât toate regulile stupide și să mor, pur și simplu, renunțând. Am să-mi aștern gândurile pe hârtie ca o fată cuminte:
>
> Tilly Tilly Tilly

Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly Tilly…

Zi după zi, pagină după pagină, scrisese un singur cuvânt. *Tilly.* Eu eram singurul ei gând.

Până când, la sfârșitul caietului, sunt câteva pagini scrise…

> Mi-am făcut un prieten. Și el m-a ajutat mai mult decât toate pastilele și șocurile lor electrice și decât afurisitul de împletit de coșuri. Evelyn m-a ajutat să cred că sunt la fel de bună ca oricine altcineva; la fel de bună ca Stevie și doctorii, cu toate dosarele și întrebările lor. El spune că să fii normal e o chestie supraestimată. Nu se află aici decât de câteva săptămâni, dar deja și-a găsit răspunsul. Spune că viața lui nu pare a fi nimic mai mult decât o farsă, așa că s-a hotărât să-i râdă în față. Mă face și pe mine să râd. Și nu-mi mai aduc aminte când am râs ultima oară înainte să-l întâlnesc pe Evelyn. O dată pe săptămână dansăm în sala de gimnastică. Ne pun să stăm în picioare și să ne mișcăm încoace și încolo pe muzică. Dar ăsta nu e dans. Nu poți să forțezi pe cineva să danseze. Trebuie să vrea să danseze. Eu dansez întotdeauna cu Evelyn. Va pleca în curând, iar eu nu vreau să rămân aici fără el. Deci trebuie să mă fac bine.

Cine naiba era Evelyn?

Daniel și cu mine stăm foarte apropiați unul de celălalt. Julietta, profesoara noastră de dans, a dat instrucțiuni celor zece cupluri aflate în fața ei să stea atât de aproape unul de celălalt, încât apropierea să pară aproape „indecentă pentru publicul privitor”. Daniel și cu mine ne supunem bucuroși indicațiilor ei. Învățăm să dansăm rumba. A fost ideea lui Daniel. Când a aflat cât de mult

îmi plăcea să dansez la orele domnișoarei Cynthia, mi-a făcut o surpriză. Bineînțeles, sala de dansuri și domnișoara Cynthia nu mai există de mult, ne aflăm într-o boxă rectangulară puternic luminată, cu podele de lemn și pereți din oglinzi care se numește Rhythm Studio.

— Pentru tine o să fie mult mai ușor. Ai mai dansat și înainte, a spus el. Deci va trebui să ai răbdare cu mine.

Din start mi-am dat seama că avea un talent înnăscut. Dar era un elev îngrozitor. Își petrece cea mai mare parte a lecțiilor dansând minunat, încercând să mă gâdile ca să mă facă să râd și reușind de obicei, ceea ce îmi dă peste cap postura. Domnișoara Cynthia nu s-ar amuza deloc, sunt sigură.

În seara aceasta, după ora de dans, ne întoarcem la apartament ținându-ne de mână și, aproape imediat ce trecem pragul casei, începem să ne comportăm absolut indecent și în particular. Rumba nu e altceva decât un eufemism pentru preludiu. Sper că Eli nu ne aude.

Mai târziu, stăm tolăniți pe plapuma răvășită, într-o liniște tihnită și extenuată, iar gândurile mele se întorc, agasant, la mama. Încerc să-mi distrag atenția de la ea trecându-mi degetele prin părul moale care acoperă abdomenul ușor rotunjit al lui Daniel.

A trecut multă vreme de când nu am mai conturat topografia unui corp de bărbat dezbrăcat. Daniel se convulsionează la gâdilatul meu.

— Hei! Lasă-mi grăsimea în pace! spune el râzând, mutându-mi mâna mai sus, pe pieptul lui musculos.

Dar acum mama a intrat în cameră, deși nu în adevăratul sens al cuvântului, nu mai vrea să plece și mă simt neliniștită. Mă ridic să mă duc la toaletă și mă întorc trecând pe la bucătărie, cu o sticlă deschisă de vin și două pahare. Daniel ridică plapuma ca să mă primească înapoi în pat.

— Ce s-a întâmplat?

Cum face asta? Încep să cred că poate să-mi citească gândurile. Zâmbesc la ideea asta.

— Ce vrei să spui?

Mișcă degetul spre mine și râde.

— Haide! Aud de aici cum ți se învârt rotițele. Și ți-ai luat fața aia gânditoare.

— Care e fața mea „gânditoare”?

— Aia cu care o să rămâi și apoi o să regreți. Așa că nu mai gândi atât și spune-mi despre ce e vorba.

Torn vin în ambele pahare.

— E vorba tot despre povestea cu mama. De ce mă mai gândesc la asta după atâția ani? De ce nu-mi dă pace?

Daniel își pune brațul în jurul meu și mă strânge lângă el.

— Fata mea dragă, nu știu de ce. Poate doar pentru că a sosit timpul să afli ce s-a întâmplat. Și poate că o să descoperi o veritabilă cutie a Pandorei, plină cu viermi, spune el, combinând metaforele fără jenă, dar eu o să fiu alături de tine. Mă sărută în vârful capului. Am să-ți scot până și viermii din păr.

35
Tilly

Înmormântarea fusese într-o joi, iar Tilly presupuse că aveau să o îngroape pe Marlene. După rugăminți stăruitoare din partea lui Tilly și muncă de convingere din partea lui Queenie, mama ei fusese de acord să o lase și pe ea să participe. Nu mai fusese niciodată la o înmormântare și era foarte curioasă să vadă ce o să se întâmple. Se adunaseră cu toții în hol, așteptând să sosească mașinile. Lil căra o geantă imensă plină cu șervețele, dacă judecăm după fluxul continuu pe care-l livra ca să o șteargă la nas pe Cecily, care deja începuse să plângă. Reg arăta foarte elegant, îmbrăcat într-un costum negru, iar mama lui Tilly era palidă și nervoasă. Queenie era splendidă, într-o rochie neagră, simplă, mulată, câteva coliere de perle și o pălărie cu boruri largi cu voal negru. Sicriul lui Marlene sosise cu o mașină neagră mare, lucioasă și era acoperit cu crini albi și trandafiri roșii. Tilly sperase că se vor urca în mașina care ducea sicriul, dar florile ocupau atât de mult spațiu, încât antreprenorul de pompe funebre trebuise să trimită o altă mașină, doar pentru ei. Când porniră, mergeau atât de încet, încât Tilly crezu că șoferul era începător. Observă că oamenii de pe stradă se uitau la ei când treceau, iar bărbații își scoteau pălăriile. Tilly se simțea aproape ca o regină. Le făcu cu mâna câtorva oameni de la geamul mașinii, până când mama ei îi luă mâna și i-o puse în poală cu hotărâre. Însă Queenie zâmbi.

Tilly se aștepta să ajungă la o biserică, dar clădirea în fața căreia opriră nu arăta deloc ca o biserică așa cum văzuse ea până atunci. Arăta ca o primărie, cu pereții tencuiți cu pietriș și acoperișul ușor înclinat, din tablă ondulată. Clădirea se afla într-o grădină împrejmuită cu plasă de sârmă fixată

pe stâlpi de beton, iar pe unul dintre stâlpi era montat un indicator din lemn viu colorat pe care scria: „Bine ați venit la Biserica Sufletelor Vesele și Binecuvântate de Iisus”. Tilly se simți, dintr-odată, extrem de ușurată. Era totuși o biserică. Îi era și-așa destul de greu din cauza îngrijorării pentru tatăl ei care se afla în Bermondsey, asta-i mai lipsea, ca Marlene să fie îngropată într-o primărie și apoi să sfârșească cine știe pe unde. Dar dacă Sfântul Patrick era casa lui Dumnezeu, biserica asta arăta mai mult ca o casă de vacanță din Hunstanton.

La ușă îi aștepta cel mai mare om pe care Tilly îl văzuse în toată viața ei; era aproape la fel de mare ca un urs polar, dar ciocolatiu. Marlene fu ridicată și coborâtă din mașină și, când toată lumea fu pregătită, omul conduse adunarea în biserică. În interior, locul era vesel, așa cum sugera numele. Erau o mulțime de scaune de lemn așezate cu fața spre o masă lungă aflată în capătul încăperii și acoperită cu o pânză brodată viu colorată. Pervazurile ferestrelor erau pline cu vaze din porțelan cu flori naturale și artificiale și cu tot felul de statuete din porțelan. Erau Iisus, Maria și câțiva îngeri, dar, ceea ce era mai bizar, vreo doi cai, câteva lebede, Stan și Bran și un câine Saint Bernard. O instalație festivă de lumini se împletea printre bibelourile și vazele cu flori de pe pervaz și atârna deasupra mesei despre care Tilly credea că era altarul. În mijlocul mesei se afla o statuetă mare a lui Iisus pe cruce înconjurată de și mai multe vaze cu flori, lumânări și tot felul de alte nimicuri care-ți luau ochii, printre care un glob de sticlă cu un înger înăuntru, un unicorn cu cornul strălucitor și o păpușă îmbrăcată în mireasă. Tilly se întrebă dacă după înmormântare biserica organiza un bazar și dacă îi mai rămăseseră suficienți bani strânși ca să cumpere globul de sticlă.

Toate scaunele erau ocupate de cei mai fascinanți oameni pe care Tilly îi văzuse adunați în aceeași încăpere în timpul scurtei ei vieți. Doamnele erau strălucitoare, îmbrăcate în negru, dar machiate și cu multe bijuterii și purtau niște pălării spectaculoase. Nu semănau una cu cealaltă, dar, nu știa de ce, toate îi aminteau de Queenie. Bărbații erau îmbrăcați în costume negre elegante, dar purtau cravate sau eșarfe colorate, iar unii aveau flori la butonieră. Tilly se întrebă dacă nu cumva cei cu flori nu ar fi trebuit să participe la o nuntă, de fapt, și ajunseseră în altă biserică. Spera să nu fie așa. Unul dintre ei era dat cu ruj roșu pe buze și avea un trandafir roșu după ureche. Era sigură că acela se afla la locul potrivit. Zgâindu-se plină de încântare și uimire la impresionanta adunare, își dădu seama că mai toate fețele îi păreau cunoscute. Nu era numai faptul că doamnele îi aminteau de Queenie. Îi cunoștea pe unii dintre oamenii ăștia. Dar nu știa de unde. Era ca o melodie pe care o fredonai în întregime, dar nu-ți puteai aminti cum se numește. Cugetările îi fură întrerupte de o melodie reală interpretată cu entuziasm la o orgă electrică de un bărbat care semăna cu un spiriduș vioi. Era acompaniat de două doamne în vârstă, ofilite, cu zâmbete care le scoteau la iveală danturile false, îmbrăcate în rochii roz și ciorapi cutați, care loveau și zdrăngăneau la tamburină; și de încă o tânără dolofană, cu obraji roz și ochelari, care sufla într-un trombon. Sicriul lui Marlene era așezat în centrul scenei, în fața mesei mari și, imediat ce toată lumea se așeză, omul cel mare începu să vorbească. Se așeză lângă Marlene și puse mâna pe sicriul ei, cam pe unde venea genunchiul stâng, gândi Tilly.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor, începu el, cu o voce destul de groasă și de puternică, încât să zguduie ferestrele. Numele meu este pastorul John-Winston Benjamin și aș vrea să vă spun

tuturor bun venit la înmormântarea sorei noastre dragi, Ruby. Împreună îi vom sărbători viața – o viață care a adus atât de multă dragoste, bucurie și entuziasm multor oameni. Îi vom mulțumi Domnului nostru pentru gingășia și veselia ei care ne-au influențat viețile; și vom rosti cuvinte de adio înainte de a o trimite în brațele iubitoare ale lui Iisus.

Tilly era îngrozită. Ori nu se aflau la înmormântarea care trebuia, ori cineva pusese o altă persoană în sicriu, ori pastorul John-Winston Benjamin nu știa despre ce vorbește. Se întoarse către Reg, care stătea lângă ea. El îi strânse mâna și-i șopti;

— E în regulă, draga mea. Ruby era numele ei adevărat.

Se simți inundată de un val cald de ușurare. Dar tot nu era convinsă că pastorul John-Winston Benjamin putea fi fratele lui Marlene. Nu semănau deloc unul cu celălalt. Cu toate acestea, el spuse câteva lucruri drăguțe despre Marlene și despre cât de mândră fusese ea de Queenie și spuseră atâtea rugăciuni încât pe Tilly începură să o mănânce genunchii de la pernuțele roșii țepoase pe care îngenunchease. Cântară două imnuri, acompaniați de muzicieni: *Rămâi cu mine,* pe care îl știa, și *Veche, aspră cruce,* pe care nu-l știa. Tilly era uimită de cât de frumos cânta adunarea. Din experiența ei de până atunci, la biserică oamenii cântau de obicei anapoda, fals și fără ritm, în afară de cazul în care cânta corul bisericii. Dar grupul acesta suna atât de bine încât putea foarte bine să cânte și pe scenă. După cel de-al doilea imn, bărbatul cu ruj roșu veni în față ca să recite un poem. Spuse că printre zilele cele mai fericite ale vieții lor fuseseră acelea în care Marlene era proprietara barului The Banana Blush și că poemul din care fusese ales numele barului era unul dintre preferatele ei. Ceruse să fie citit la înmormântarea ei, dar să fie interpretat în spiritul în care

intenționase ea. Tilly habar n-avea ce voia să spună cu asta, dar se gândi că spiritul trebuie să fi fost ginul. Avea să o întrebe pe Queenie despre The Banana Blush mai târziu. Bărbatul nu avu nevoie să citească de pe foaie. Știa cuvintele pe de rost. Poemul se numea *Soare și distracție,* era scris de un tip pe nume John Betterman și era despre sandviciuri cu roșii zdrobite și păianjeni.

După poem, pastorul John-Winston Benjamin se duse la Queenie, o luă de mână și o conduse în fața bisericii. Își ridică brațele în sus, ridicându-le și pe ale lui Queenie.

— Tatăl nostru din ceruri împreună cu îngerii tăi, binecuvântează-ne pe noi astăzi și pune-ți brațele iubitoare în jurul nostru. Usucă-ne lacrimile și umple-ne inimile cu pace acum, când ne luăm adio de la iubitele noastre surori Ruby, Marlene, Anita, Ginger, Grace și Sophia. Primește-le în ceruri și prețuiește sufletul ei ca pe o comoară de la capătul curcubeului, pentru totdeauna. Amin. Iar acum, Queenie va cânta ultimul cântec.

Pastorul John-Winston Benjamin o îmbrățișă pe Queenie și apoi se dădu într-o parte. Queenie se aplecă peste sicriul mamei ei și își odihni obrazul pe lemnul negru, rece, printre florile roșii și albe. Își întoarse fața și, după un ultim sărut, se ridică și inspiră adânc. Ochii-i erau umeziți de lacrimi nevărsate, dar spatele îi era drept și își ținea capul sus, mândră. Începu să cânte singură, cu o voce abia auzită, răgușită, dar, în curând, spre marea ușurare a lui Tilly, muzicienii i se alăturară. Cântecul, care se numea *Cabaret,* era despre o doamnă Elsie și despre croșetat. Până să ajungă la final, Queenie cânta mai bine chiar decât Shirley Bassey și adunarea de credincioși era în picioare, fluierând, aclamând și bătând din palme. Bătrânele doamne fluturau în aer tamburinele, obrajii tinerei cu trombonul căpătaseră culoarea lichiorului de vișine, iar pastorul John-Winston Benjamin dansa pe culoar cu bărbatul cu ruj roșu. Erau și multe

lacrimi, e adevărat, dar toate fețele erau zâmbitoare. Până și Cecily se oprise din suspinat, dar, după expresia de pe chipul ei, se poate să fi fost din cauza șocului. Tilly era în rai. Dacă toate înmormântările erau ca aceasta, nu înțelegea de ce oamenii nu voiau să meargă la înmormântări.

— Aș fi vrut ca și tata să fi avut parte de o înmormântare ca aceasta, îi spuse ea mamei ei, în mașină, când se întorceau acasă la Queenie.

Mama ei îi strânse mâna și nu spuse nimic și, pentru o clipă, lui Tilly i se păru că arăta aproape înspăimântată.

Ajunși la Hotelul Paradis, începu o petrecere, ceea ce lui Tilly i se păru o idee minunată. Veniră toți oamenii de la biserică, inclusiv pastorul John-Winston Benjamin. Le observă până și pe cele două doamne bătrâne în rochii roz care mâncau rulouri umplute cu cârnați și beau sherry în camera de oaspeți. Ceilalți se adunară în sala de mese ca să mănânce gustările pregătite de Lil și Cecily de dimineață și să bea niște lichide ciudat colorate pe care Queenie le numea cocktailuri. O lăsă și pe Tilly să guste din ce bea ea. Era de culoarea mucilor și mirosea a fructe.

— Se numește Banana Blush, îi spuse Queenie în timp ce ea lua o înghițitură timidă, răspunzându-i la întrebare înainte să i-o fi adresat.

Avea un gust minunat; ca înghețata pe băț cu banane și cu o tentă de doctorie. Dar Tilly nu înțelegea cum băutura asta putea să o facă pe Marlene fericită zile la rând. Nu dura mai mult de cinci minute s-o bei. Se așeză lângă Queenie.

— De ce nu ai mai vrut să fii pe scenă?

Queenie ridică din umeri și apoi zâmbi.

— Nu mă mai făcea fericită. Nu era decât prefăcătorie. Aveam nevoie de o altfel de viață.

— Și de ce tăticii pleacă?

Înainte să răspundă, Queenie mai luă o înghițitură din băutură.

— Aș vrea să pot să-ți răspund. De multe ori, oamenii fac lucruri pe care ceilalți nu le pot înțelege. Dar uneori au un motiv întemeiat, chiar dacă tu nu știi care e acela, spuse ea dându-i lui Tilly încă o gură din băutura ei. Și dacă cineva te iubește așa cum te-a iubit tatăl tău, dragostea nu dispare niciodată, chiar dacă acel cineva nu mai există.

— Tu nu o să pleci nicăieri, nu-i așa?

— Nu, draga mea Tilly, eu nu o să plec niciodată. Îți promit.

Tilly se ridică și începu să se plimbe prin cameră, holbându-se la oameni ca la animalele de la grădina zoologică. Erau niște creaturi atât de exotice, încât Tilly era fascinată, spre deosebire de Cecily, care se ascundea în bucătărie. Dintr-odată, își dădu seama de unde îi știa. Îi vedea în fiecare zi. Acești oameni erau vedetele din fotografiile cu Queenie care atârnau pe pereți. Și acum ei se aflau chiar aici, în carne și oase. În casa ei. Tilly simți că explodează de mândrie și de încântare. Pianina fusese mutată în sala de mese și, după ce musafirii mâncaseră destul și băuseră suficiente cocktailuri, începu muzica. Bărbatul cu rujul roșu (care fusese împrospătat după servirea gustărilor) se așeză la pianină și începu să cânte. Lui Tilly i se păru că era chiar mai bun decât Liberace, preferatul doamnei O'Flaherty. Musafirii cântară pe rând, unii singuri, alții în grup. Chiar și Queenie cântă din nou. Oamenii începură să danseze. Mama ei se duse la Queenie și o luă de mână.

— Dansează cu mine, îi spuse ea. O să fie ca pe vremuri.

Tilly fu mirată și un pic geloasă să o vadă pe Lil dansând cu pastorul John-Winston Benjamin. Mama ei și Reg dansau foarte aproape unul de celălalt, iar capul mamei ei era pe umărul lui. Lui Tilly i se păru că semăna mai mult cu o îmbrățișare decât cu un dans. Ea dansă cu Queenie și cu alte câteva doamne, iar pastorul John-Winston

Benjamin, spre încântarea ei, o ridică în brațe și o învârti prin cameră până ameți și fu paralizată de râs. După ce își trase sufletul și luă câteva înghițituri furișe din toate băuturile care arătau ca aceea pe care Queenie o lăsase să o încerce, Tilly începu să danseze de una singură, strecurându-se printre cuplurile care dansau și făcând toate mișcările pe care le învățase de la domnișoara Cynthia și multe alte mișcări de-ale ei. Nu se simțise niciodată atât de vioaie, animată, amețită și ușoară. Într-un final, dansatorii și până și Tilly începură să obosească, muzica se domoli, iar petrecerea începu să se stingă treptat, ca un apus care alunecă în mare. Queenie se așeză, un pic cam dezechilibrată lângă pian și ridică paharul pe jumătate gol:

— În cinstea voastră, a tuturor; prietenii – pardon, familia mea. Vă mulțumesc că ați venit. Vă mulțumesc că ați iubit-o aproape la fel de mult cum am iubit-o eu și că mă iubiți așa cum vă iubesc și eu pe voi. I-ar fi plăcut la nebunie petrecerea asta.

Tilly se uită la Marlene care, în culmea fericirii, stătea tolănită pe pianină, cu o țigară într-o mână și un cocktail Banana Blush în cealaltă.

— Așa e, îi spuse Tilly lui Eli, care stătea lângă ea pe podea.

Apoi vomită pe covor.

Partea a III-a
Adevărul, întreg adevărul,
Nimic altceva decât adevărul

36
Tilda

19 noiembrie
Tilly nu mă va ierta niciodată.

Când m-am întors în apartament azi de dimineață, Queenie era acolo și micul jurnal albastru era deschis și așezat exact în centrul mesei din bucătărie. Mi-a zâmbit și a spus că acum credea că sunt pregătită să-l citesc. Apoi a plecat.

E a doua zi de Crăciun și Daniel a plecat să-și viziteze familia. M-a invitat să merg cu el, dar eu nu mă simt pregătită să-i cunosc încă. Sunt cam stângace când vine vorba de toată chestia asta cu familia, iar Daniel are o familie mare. Mai am nevoie de timp ca să mă pregătesc pentru asta. Crăciunul l-am petrecut la cafenea: eu, Eli, Joseph Geronimo și domnișoara Dane – Penelope. Daniel a gătit, eu am servit mâncarea, Joseph Geronimo a întreținut atmosfera și Penelope s-a relaxat, distrându-se de minune. Penelope l-a îndrăgit pe loc pe Joseph Geronimo și a fost ușurată că a reușit să evite să petreacă sărbătoarea de Crăciun cu nepoata ei, cumpărătoarea de mâncare nepotrivită. Daniel se gândise să-i ofere un cocktail Snowball, dar Penelope se dovedi o tipă căreia îi plăcea mai mult whisky cu bere de ghimbir. Am aprins artificii, ne-am pus pălării de hârtie, am citit cu voce tare bancuri îngrozitoare și am ascultat colinde de Crăciun la tonomat. A fost una dintre cele mai frumoase zile de Crăciun de când eram eu mică. După cină, care nu fusese, de fapt, decât o continuare a prânzului, Joseph Geronimo a condus-o pe Penelope acasă, înainte de a se duce la o întâlnire cu o nouă prietenă, Fatima-Jane. Eu și Daniel ne-am petrecut seara în reședința lui dezordonată, dar confortabilă de deasupra cafenelei, făcând tot ce trebuia ca să rezulte un

Crăciun fericit. Am jucat Scrabble, compunând cuvinte vulgare și trișând. Ne-am uitat la televizor la niște emisiuni îngrozitoare, am mâncat mandarine și castane prăjite, arse pe-o parte și crude pe cealaltă, și am adormit în fața focului la jumătatea episodului special de Crăciun al serialului *Poirot.* A fost ca a doua parte a *Concertului Imperial* al lui Beethoven: de un calm magnific.

Și acum asta. Pe nouăsprezece noiembrie e ziua mea. Pentru ce anume n-am să o iert niciodată pe mama mea?

Din nou mă aflu singură pe dig, uitându-mă fix la mare. Valurile ei reci, cenușii, cresc și vuiesc cu clăbuci turbați, iar vântul hain mișcă norii de un gri închis pe cerul grav, amenințător. Zgomotul mării și al vântului e deja asurzitor și ploaia prevestită de nori se alătură în curând acestui crescendo, răpăind furioasă pe scândurile de lemn de pe dig și ciocănind ca focurile de armă pe acoperișurile metalice ale adăposturilor și chioșcurilor. Dar eu rămân perfect calmă, nemișcată în mijlocul furtunii. Nu fac altceva decât să mă holbez la mare, fără să văd nimic. Poate că acum, în cele din urmă, a omorât ceva în mine.

Nu știu cât timp am stat așa, dar ceva mă face să-mi ridic privirea. Nu știu ce este, dar când mă uit, reușesc să întrezăresc doar o figură vagă. Nici măcar atât; mai mult o umbră, o fantomă. Dar știu cine este. A trecut o viață de când nu l-am mai văzut, dar știu. Șocul face ca adrenalina să-mi invadeze membrele înțepenite, ca de plumb, și pornesc de-a lungul digului ca să-l găsesc. Uite-l acolo, din nou; îl văd de la spate, haina lui neagră și pălăria pe care o ține cu o mână, în timp ce se furișează printre adăposturi și chioșcuri ca să mă evite. Deja alerg acum, iar ploaia rece ca gheața îmi biciuiește fața. Ajung la bâlci și îl văd în față, la caruselul cu căluți, dar îmi scapă.

— Valentine!

Urlu atât de tare, încât simt că mă ustură în gât. Se întoarce doar pentru o clipă și mă privește drept în ochi prin perdeaua de ploaie torențială. Apoi o ia din nou la fugă, spre capătul digului, și-l pierd din nou. Când ajung și eu acolo, bineînțeles, el nu mai e. Apuc balustrada de metal cu amândouă mâinile. Încheieturile degetelor îmi sunt vinete; au culoarea vânătăilor proaspete. O mână caldă o acoperă pe-a mea, iar Eli apare în partea cealaltă. Joseph Geronimo arată spre cenușiul sumbru al apelor.

— Lasă-l să plece.

Așteaptă răbdător ca tăcerea care se așterne să dureze îndeajuns ca eu să mă liniștesc. În cele din urmă, alinarea mâinii lui calde pe mâna mea mă aduce înapoi.

— Îl cunoșteai? îl întreb.

— Știu cine e.

Joseph Geronimo îmi întinde o țigară și își pune și el una între buze. Le aprinde pe amândouă și trage adânc fumul în piept.

— Mai știu și că e mort de mult și că nu mai are ce căuta aici.

— L-am cunoscut când eram mică.

Am impresia că, indiferent ce-aș face, tot la balamuc am să ajung, așa că, dacă tot nu pot să scap de nebunia asta, ar trebui măcar să-mi dau satisfacția de a încerca să mi-o explic. Joseph Geronimo nu spune nimic și așteaptă ca eu să continui.

— Mama mea l-a cunoscut când el era în viață; acum mulți ani, când eu nici nu mă născusem.

Îi spun că l-a cunoscut pe Valentine când fiica lui zăcea în mijlocul străzii, plină de sânge, că a ținut-o de mână și l-a privit pe Valentine plângând în timp ce fetița lui își dădea sufletul. Îi povestesc despre însemnările din jurnalul mamei mele din ziua în care am împlinit șapte ani și din zilele

următoare. Clatină din cap cu neîncredere și îmi zâmbește ironic.

— Dumnezeule, Tilda, ai mai multe probleme decât pare la prima vedere.

Mă prinde cu brațul pe după umeri și mă strânge cu putere.

— Haide. Să mergem să stăm de vorbă cu Penelope.

Jumătate de oră mai târziu, ne aflăm cu toții în salonul lui Penelope, bem ceai cu whisky și mâncăm plăcintă cu carne. Am senzația că trăiesc o experiență în afara corpului. În dimineața aceasta aflasem ceva care șterse un întreg volum din povestea vieții mele și lăsase în urmă numai pagini goale, iar câteva ore mai târziu stau calmă la un ceai și fac conversație despre diferite rețete de plăcintă cu carne. Eli doarme în fața șemineului. Cred că până și lui i-a ajuns pe ziua de astăzi. Am hotărât să-i desemnez pe Joseph Geronimo și Penelope drept interpreții mei. Trecutul descris de jurnalele mamei mele a devenit un teritoriu necunoscut și am nevoie de ajutor ca să încerc să înțeleg ce s-a întâmplat acolo. Îi înmânez micul caiet albastru lui Penelope, îl deschid la pagina de unde vreau să înceapă să citească. Cu voce tare. Penelope își împinge ochelarii pe nas și își drege vocea de parcă urmează să facă vreun anunț.

19 noiembrie

Tilly nu mă va ierta niciodată.

Nu trebuie să afle niciodată ce am făcut. Am făcut-o pentru ea, dar ea nu trebuie să afle niciodată.

21 noiembrie

Să mă ierte Dumnezeu, l-am omorât. N-am vrut să fac așa ceva. N-am plănuit asta. Pur și simplu, s-a întâmplat.

Penelope se uită în sus spre mine, cu groază și uluire. Mă uit calmă în ochii ei.

— Continuă.

În noaptea de dinainte de ziua lui Tilly m-am îmbătat. N-am voie să beau deloc din cauza pastilelor, dar, cu toate astea, beau tot timpul. Nu puteam să înfrunt ceea ce știam că avea să se întâmple. Știam că ea credea că el o să vină; tatăl ei perfect avea să vină acasă de ziua ei. Dar eu știam că nu o să vină și că asta o să-i frângă inima. Așa că am băut ca să uit de asta. Pentru că sunt o lașă. Săraca Tilly, nu are nicio șansă. Tatăl ei e un egoist, un ticălos nenorocit și mama ei e o bețivă jalnică, o lașă. O nebună.

Nici măcar n-am auzit-o când s-a trezit. Și-a făcut singură micul dejun și a plecat la școală fără să audă nici măcar un singur „la mulți ani”. Mi-a fost așa de rușine când am reușit, în cele din urmă, să mă târăsc jos din pat. Mi-era rău; nu știu dacă era din cauza băuturii sau a rușinii. Stând în genunchi în fața toaletei, puțind a vomă, cu fața udă de lacrimi și muci, m-am urât pentru că eram așa. Dar nu m-am dat bătută. M-am spălat și apoi am făcut curat în casă. Le-am invitat la ceai pe Wendy, pe Karen și pe doamna O’Flaherty. M-am mobilizat și am făcut sandviciuri și un tort cu Smarties – preferatul lui Tilly, deși știam că nimic din toate acestea nu va conta. El este totul pentru ea și acum. Dar trebuia să încerc. Nu-mi doream decât ca fetița mea să aibă o aniversare fericită. Când a venit acasă de la școală, am simțit dezamăgirea ei ca o palmă pe obraz. Are un suflet bun, mi-a făcut totuși jocul. Și-a deschis cadourile și a mâncat tortul. Iar eu am stat acolo, ca o mamă impostoare printre cele două exemplare autentice, Wendy și doamna

O’Flaherty. Pentru ele, totul pare să fie atât de ușor; copii, soț, gospodărie. Pentru ele, toate astea sunt la fel de naturale ca faptul că respiră. Iar eu nu simt decât că mă sufoc. Lui Tilly nu i-a plăcut păpușa pe care i-am cumpărat-o. Nu înțeleg de ce a cerut o păpușă – ea nu se joacă niciodată cu păpușile. Dar a continuat șarada, prefăcându-se că e mulțumită. Dar apoi Karen a trebuit să aducă vorba despre el: Stevie, fantoma petrecerii. Nu era vina ei, dar ăsta a fost sfârșitul jocului de-a aniversarea fericită. Au plecat apoi toate acasă și am rămas din nou singure. Tilly stătea și se uita la cadouri. Îmi dădeam seama că se chinuia cu disperare să reziste, precum un castel de nisip lovit de valuri. Și amândouă știam că valul cel mare se apropia. Cred că o făcea pentru mine; mă proteja de durerea ei. Se poartă de parcă ea e mama și eu sunt copilul. Și atunci ce am făcut? Mi-am înecat amarul în băutură. Din nou. Ca o nemernică jalnică, demnă de dispreț ce sunt, am băut până am adormit. Din nou.

Nu știu ce m-a trezit, dar mi-am dat seama imediat că era ceva în neregulă. Nu puteam să respir. Știam că se întâmplase ceva cu Tilly. Imaginea ei în grădină o să mă urmărească până la moarte. Nu-mi dădusem seama cât de total, cât de necondiționat o iubeam, cu câtă disperare, până nu am văzut-o înconjurată de flăcări și fum, urlând de durere. Nu-l voia decât pe el. Așa că i-am oferit un substitut apropiat de ce-și dorea – cea mai solidă scuză pentru tatăl ei. Era singurul lucru care ar fi putut să-l țină departe de ea de ziua ei dacă era adevărat că o iubea cel mai mult pe lumea asta. Doar era eroul ei; nimic n-ar fi putut să-l oprească în afară de asta. Cadoul meu bolnav pentru Tilly a fost acela de a-i ține în viață mitul tatălui perfect. Pentru a rămâne perfect,

așa cum era în amintirea ei, a trebuit să-l omor. Am intrat în panică și am mințit. Și acum, trebuie să găsesc un mod de a trăi cu minciuna și de a o face să devină realitate. Trebuie să găsesc o cale prin care el să rămână mort.

— Iisuse, Tilda, și eu care credeam că păpușa fusese un cadou suficient de neinspirat.

Joseph Geronimo umple din nou paharele cu whisky, în timp ce Penelope face o pauză ca să înțeleagă ceea ce tocmai citise.

— Am îngropat nenorocita aia de păpușă în grădină. Așa cum mama și-a îngropat secretul în jurnal.

Chicotesc. Nu e nimic amuzant, e de la whisky. Nu pot să beau whisky deloc.

Penelope se pregătește să continue.

24 noiembrie

Au început întrebările. Inițial, Tilly a fost prea mâhnită ca să pună întrebări. Se agăța de mine de parcă i-ar fi fost teamă că aș putea să dispar și eu. A plâns până i s-a făcut rău. Iar eu a trebuit să o privesc și să ascult cum suferă, știind că eu provocasem toate astea. Dar am făcut-o doar ca să o protejez, să nu afle că tatălui ei nu-i mai păsa de noi. Cu siguranță că dacă ar fi aflat asta ar fi suferit și mai mult. Dar acum vrea să afle mai multe; vrea detalii. Trebuie să am mare grijă. Trebuie să-i spun îndeajuns de mult ca să-i satisfac curiozitatea, dar nu prea mult ca să nu mă încurc. Stevie i-a trimis o carte poștală. I-am spus că probabil a trimis-o chiar înainte să moară. I-am spus că s-a înecat când se întorcea la bar într-o seară. N-am zis că era beat, dar poate că am lăsat să se înțeleagă asta. A alunecat și a căzut în mare, l-au văzut mulți oameni, dar era întuneric și ger și

nimeni nu a putut să-l salveze. Nu i-am spus imediat pentru că nu am vrut să-i stric ziua de naștere; că voiam să-i spun peste câteva zile. Dar ea e foarte isteață. Încerc să-i spun o poveste cât mai simplă, dar e limpede că nu mă crede. Eu mi-aș da viața pentru ea, iar ea nu are nici pic de încredere în mine.

Iisuse Hristoase, el nu mai e. De ce nu poate să accepte, pur și simplu, că nu se va mai întoarce niciodată? Dar nu poate, așa că pune și mai multe întrebări; și mai multă sare pe rană. M-a enervat și mi-am pierdut controlul. Atâta cât mai aveam după un cocktail de pastile și o sticlă de whisky în loc de apă. Numai Dumnezeu știe ce-am făcut și ce-am zis. Nu-mi amintesc și nici nu vreau, pentru că am speriat-o de moarte. Fetiței mele dragi îi e groază de mine și, acum, ea e tot ce mi-a mai rămas. L-am pierdut pe Stevie pentru totdeauna. Dacă va afla vreodată ce-am făcut, mă va urî pe veci și o să mi-o ia pe Tilly. Iar atunci nu voi mai avea pe nimeni. Nimic. Mai bine aș fi murit eu. Într-un moment de nebunie, mi-am sacrificat soțul pentru copilul nostru și acum n-am nici cea mai vagă idee ce să fac mai departe.

Penelope se oprește o clipă. Și ea și Joseph Geronimo se uită la mine, probabil ca să vadă cum fac față celor citite. Whisky-ul îmi curăță rănile și-mi amorțește durerea. Dar mă bucur că nu-și amintește ce-a făcut și că n-a scris despre asta. Cred că nici acum n-aș suporta să aud vorbele acelea rostite cu voce tare; că mi-a fost așa de frică de propria-mi mamă încât am făcut pe mine.

25 noiembrie

Trebuie să începem o viață nouă, Tilly și cu mine, și trebuie să facem asta cât mai curând. Slujba lui Stevie se termină de anul nou și el

zice că vrea să se întoarcă acasă în ianuarie. Îi scriu și îi trimit scrisorile pe care le scrie Tilly, dar ard toate scrisorile de la el de fiecare dată. După ce le citesc. Trebuie să dispărem de aici înainte ca el să se întoarcă. Gândul că nu am să-l mai văd niciodată mă omoară. Că n-am să-l mai îmbrățișez niciodată. Dar a trebuit să aleg și am ales-o pe Tilly. Trebuie să-i demonstrez că pot să fiu o mamă bună. După Crăciun am să mă gândesc la ceva. Trebuie doar să am grijă să nu afle nimeni de dezastrul ăsta, nici măcar Wendy, până găsesc ceva. Numai Dumnezeu știe cum să fac asta. Băutura nu mă ajută deloc. Mă face să-mi dau drumul la gură și să spun lucruri pe care n-ar trebui să le spun, mai ales lui Tilly. Dar fără băutură nu rezist. Atenuează totul. Amortizează șocul în cazul în care cad. Am să renunț în curând, dar mai am nevoie de ajutor încă un pic. Apoi am să mă opresc.

— Și eu. Rostesc vorbele un pic mai tare decât intenționam. În curând, mai zic și flutur ceașca goală de ceai spre Joseph Geronimo.

El mi-o umple cu amabilitate. Penelope pune jurnalul pe masă și ia o înghițitură de băutură din ceașca ei. Și încă una. Se uită la mine, aparent nervoasă.

— Ca să vezi! Din nou, e un pic cam tare. Whisky-ul mi-a dat volumul peste cap. Deci, ce părere aveți despre asta? îi întreb pe fiecare, cu mâinile și sprâncenele ridicate. Nu e de mirare că începuse să petreacă atât de mult timp la biserică!

Discuția care urmează mi-e atât ușurată, cât și îngreunată de whisky-ul băut. Ușurată, pentru că mă face să simt că oamenii și întâmplările despre care discutăm sunt undeva, departe, că nu au legătură directă cu mine, cam cum e un verișor. Și mai dificilă pentru că îmi e din ce în ce mai greu să

mă concentrez și să-mi stăpânesc râsul. Inițial, Penelope își găsește cu greu cuvintele. O cunoștea bine pe mama mea, dar jurnalul pe care-l citise părea cel al unei necunoscute. După ce se încruntă de câteva ori și mai ia câteva guri de whisky, ia cuvântul.

— Știu fără nici cea mai mică îndoială, Tilda, că te-a iubit mai mult decât și-a iubit viața și nimic din ce am citit aici nu aruncă vreo umbră de îndoială asupra acestui fapt. Dar este evident că era bolnavă și disperată, îngrozită să nu te piardă. Asta nu justifică faptele, dar poate explică lucrurile. Uneori, oamenii buni fac lucruri îngrozitoare pentru că ei cred cu adevărat că nu au alternativă.

Se uită la mine, încercând parcă să-mi citească gândurile. Nu va găsi niciun sentiment de înțelegere pe fața mea.

— Al naibii de îngrozitor pentru tine totuși, murmură ea mai mult pentru sine. Mai ia o gură de whisky. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai e nicio picătură de ceai în ceștile astea. Unde sunt paharele alea afurisite?

Se ridică și aduce niște pahare de whisky din bufet. Abia rezist tentației de a izbucni în râs auzind „limbajul” lui Penelope, cum l-ar numi mama mea. Să o aud pe Penelope înjurând e ca și cum aș auzi o călugăriță trăgând un vânt. Asta trebuia să fie o discuție serioasă, dar în momentul acesta eu depun eforturi ca să rămân serioasă.

— Nu era obligată să-ți spună nimic din toate acestea. Joseph Geronimo scoate o țigară, dar, amintindu-și unde se află, nu o aprinde. Îți trebuie un curaj nebun ca să recunoști așa ceva, mai ales în fața persoanei pe care ai încercat să o protejezi. Și nu a îngropat secretul cu ea pentru totdeauna. Știa că vei găsi jurnalele. A vrut să le găsești.

— Da, dar știa că am să le găsesc abia după moartea ei. E ușor să fi curajos când ești doar un cadavru.

Penelope vrea să spună ceva, dar se răzgândește și, în schimb, se hotărăște să mai ia încă o gură de whisky.

— Chiar așa, ar fi putut să ia secretul cu ea pentru totdeauna, de ce n-a făcut-o?

Joseph Geronimo își puse iar țigara între buze și apoi o scoase din nou.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, omule, aprinde odată țigara aia! Și dă-mi și mie una, te rog.

Penelope îi dă o scrumieră și el îi oferă pachetul de țigări. Ea zâmbește ca o școlăriță obraznică. Obrajii îi devin trandafirii când începe să tragă timid din țigară.

— N-am mai fumat o țigară de ani de zile.

Încerc să-mi canalizez furia spre mama, așa cum s-ar cuveni în situația asta, dar, nu știu de ce, nu am destulă voință ca să-mi iasă.

— Știa al naibii de bine că nu va trebui să-mi dea socoteală pentru nimic din toate acestea. Ce mai pot să fac acum, să mă duc să țopăi pe mormântul ei?

Joseph Geronimo zâmbește.

— Ce să zic, ai putea să faci asta, dar nu cred că-ți va fi de niciun folos. După părerea mea, cred că a încercat să îndrepte lucrurile.

Penelope începe deja să se obișnuiască din nou cu fumatul.

— Poate că mama ta și-a petrecut restul vieții dând socoteală lui Dumnezeu și ei însăși pentru ceea ce a făcut. Sunt sigură că n-a avut nicio clipă de liniște.

— Nu mai știu cine sunt.

Nu e o văicăreală. Seamănă mai degrabă cu sunetul vocii cuiva care e supărat pentru că a pierdut o mănușă.

Joseph Geronimo îmi zâmbește înțelegător, ca unui copil extenuat, dar tonul vocii lui e serios.

— Ba sigur că știi. Ești tot Tilda. Nu poți să schimbi nimic din ce s-a întâmplat și nimic din ce

s-a întâmplat nu poate să schimbe cine ești tu. Dar acum măcar știi adevărul. Ce faci cu el depinde de tine. Dar ce e mai rău a trecut. Ai înfruntat totul și n-a murit nimeni.

— Nu, n-a murit nimeni. Nici măcar tatăl meu, după cum se pare.

Explozia mea de râs, total deplasată, poate fi pusă pe seama șocului și a consumului excesiv de băutură, dar lui Geronimo nu-i găsesc nicio scuză. În curând, amândoi ne prăpădim de râs. Penelope ignoră cu indulgență comportamentul nostru pueril.

— Draga mea, oricum e prea devreme să iei o decizie. Apele sunt prea tulburi acum.

Cam la fel e și mintea mea. Acum, îmi doresc să fi mâncat ceva mai substanțial înainte să decid că, de fapt, îmi cam place whisky-ul.

— Acum, propun să mâncăm ceva.

Probabil că Penelope mi-a citi gândurile.

Când sosește Daniel (ajuns aici prin eliminare – fusese deja la cafenea și la apartamentul meu), ne găsește printre resturile festinului, bând whisky în continuare și cântând *Danny Boy,* ceea ce, la apariția lui Daniel, mi se pare de-a dreptul hilar, așa cum mi se pare aproape totul în acest moment. E deja târziu și o lăsăm pe Penelope împleticindu-se spre pat după ce îl învelise pe Joseph Geronimo într-o pătură pe canapea, spre încântarea și amuzamentul acestuia. Fără nicio tragere de inimă, Eli își părăsește locul călduț de lângă foc ca să vină după noi, sus. Daniel nu reușise până atunci să scoată de la niciunul dintre noi vreo explicație rezonabilă, dar, când ajungem la ușă, își amintește că avea totuși o întrebare pentru Joseph Geronimo.

— Cum a mers întâlnirea cu Fatima-Jane?

Joseph Geronimo se ridică într-un cot și clatină din cap.

— Speram să văd și eu un buric, dar ei îi plăceau mai mult cele populare.

E evident că Daniel nu înțelege nimic din ce zice el.

Joseph Geronimo îi face cu ochiul.

— Vorbesc de dansuri, Danny, băiete, dansuri!

37
Tilda

Nu mai pun picătură de whisky în gură în viața mea. Niciodată. Fac acest jurământ solemn de pe gresia din baie, rece și tare, pe care stau acum, îmbrățișând cu disperare toaleta. Mi-e îngrozitor de rău și simt că îmi vine din nou să vomit. Dacă îmi mișc capul cât de puțin, toți spiridușii din el încep să-mi folosească creierul drept tobogan, iar zânele cele rele ale mahmurelii îmi împung tâmplele cu acele lor de pălărie. Stomacul parcă e o mașină de spălat plină cu compost, care rulează pe un program cu rotație lentă. Am impresia că o să mor. Daniel ciocănește la ușă mult prea strident și mult prea vesel.

— Ți-am pregătit micul dejun.

Mașina de spălat trece instantaneu pe programul de rotații rapide și începe să se golească. Daniel se retrage în grabă. După zece minute, face o nouă încercare.

— Haide, Tilda. Ieși de acolo. Ți-am făcut niște pâine prăjită. Trebuie să mănânci ceva cu pastila de paracetamol.

Are dreptate. Precaută, dau drumul porțelanului alb și mă târăsc, încercând să mă ridic de pe podea. Revin în poziția verticală după ce, mai întâi, înainte de a mă ridica de tot în picioare, fac o pauză și mă așez puțin pe marginea căzii. Spiridușii din capul meu execută acum un dans popular irlandez. Femeia care se holbează la mine din oglindă are pielea de culoarea și textura chitului și ochi de copoi. N-aș putea spune că arăt extraordinar. După ce părăsesc refugiul băii, Daniel mă întâmpină cu un zâmbet.

— Sfântă Maria născătoare de Dumnezeu! Am văzut și cadavre care arătau mai pline de viață.

Schițează o îmbrățișare, ferindu-și capul într-o parte, și mă așază pe un scaun la masa din

bucătărie. În fața mea se află un pahar care conține un lichid cu un aspect suspect.

— Dă peste cap ce e în pahar și îți aduc imediat o felie de pâine prăjită.

— Ce e asta?

— Mai bine nu întreba. Dar îți promit că o să te facă să te simți mai bine. Bea-l pe tot dintr-odată și încearcă să ții gura închisă până se duce în stomac.

E ca și cum ai sta în costum de baie, tremurând, pe malul unei mări cu apa rece ca gheața. Știi că mai bine ar fi să intri cu totul în apă, dar trebuie să-ți aduni curajul mai întâi. Ridic paharul, dar, la jumătatea drumului către gură, curajul mă părăsește și îl pun înapoi pe masă. La cea de-a treia încercare, fac pasul decisiv. Lichidul este rece, ușor vâscos și îmi lasă în gură un gust iute, picant, cu o ușoară aromă de banană. Petrec cinci minute întregi cu mâna la gură, în poziție de drepți, ajutând gravitația să țină lichidul acolo unde îl trimisesem. După câteva încercări de evadare, lichidul se așază confortabil în stomac și eu prind curaj și-mi asum riscul de a vorbi.

— Dumnezeule, Daniel, îmi pare rău. Mi-e așa de rușine.

— N-are de ce. Se pare că ați făcut un chef de pomină. Îmi pare rău că n-am fost și eu.

Îmi pune în față o farfurie cu pâine prăjită. E unsă cu un strat subțire de unt și e tăiată în forme abstracte, rotunde, ca niște nori.

— M-am gândit să nu mai pierzi vremea să le tai în pătrățele.

Îmi ia o vreme până dau gata pâinea prăjită, dar, după ce termin de mâncat, îmi dau seama că are dreptate. Chiar mă simt mai bine acum. Nu mă simt extraordinar, dar cu siguranță mă simt mai bine. Daniel stă în fața mea, ridicându-și din când în când privirea din micul lui dejun monumental, zâmbind și clătinând din cap amuzat. După a doua cană de ceai, mă ridic și aduc jurnalul. Îl deschid la pagina de unde Penelope începuse să citească cu

voce tare. I-l dau lui Daniel și îmi trec mâna prin părul lui.

— Mulțumesc pentru băutura oribilă și pentru pâinea prăjită în formă de nori. Mă duc să fac o baie și să încerc să redevin o persoană vie. Dacă citești asta, vei înțelege ce s-a întâmplat aseară.

Stau în cadă până mi se încrețește pielea, precum coaja unui măr uitat pe fundul unui bol de fructe. Mă scald într-un nor de aburi și baloane de spumă, sperând ca mahmureala să-mi iasă prin pori și să dispară pe scurgere odată cu apa când în sfârșit ies din cadă. După ce mă usuc și mă îmbrac, mă machiez un pic și, dacă nu stau chiar în lumina directă a soarelui, arăt mai rezonabil și mă simt la fel. Sunt foarte recunoscătoare pentru faptul că zânele mahmurelii se pare că au părăsit zona, luând cu ele și spiridușii. Daniel stă tot la masă și bea ceai. Jurnalul e deschis în fața lui, dar a terminat de citit.

— Trebuie să recunosc că e un bestseller.

Îmi vorbește pe un ton blând, lăsând tonul vocii să-mi ofere alinarea pe care știe că nu mi-o pot oferi cuvintele.

— Ce au avut de spus despre asta tovarășii tăi de pahar?

Încerc să-mi amintesc.

— Penelope a zis că, uneori, oamenii buni fac lucruri îngrozitoare și Joseph Geronimo a zis că, lăsându-mi jurnalele, mama mea a încercat să-și repare greșeala.

Mă așez în fața lui și fur o înghițitură din cana lui de ceai.

— Tu ce părere ai?

Daniel se uită la mine și ridică din umeri.

— Cred că e vorba despre dragoste.

Mă uit la el năucită. La fel de bine putea să spună „adidași”. Poate că-mi revine mahmureala cu forțe proaspete. Daniel se ridică în picioare. Are nevoie de spațiu ca să-și explice spusele. Până și

Eli se ridică și îl privește pe Daniel cu toată atenția.

— Gândește-te puțin, Tilda, spune el, gesticulând cu mâinile în aer. Toată chestia asta, toată nebunia aceea, toată suferința. Nu este vorba despre nimic altceva decât despre dragoste. Dragostea îți ia mințile și ajungi să te comporți ca un idiot. O, e adevărat, poate că dragostea este „un sentiment elogiat de mulți”[29], dar în același timp e și o pacoste!

Sunt, pur și simplu, uluită, iar Eli își înclină capul într-o parte vădit debusolat, dar Daniel abia acum se aprinde și, pe lângă faptul că gesticulează, începe să se plimbe prin cameră.

— Uite cum stă treaba – Gracie te iubea și îl iubea și pe Stevie. Dar iubea prea mult și asta a înnebunit-o, pentru că ea nu se iubea pe sine și de aceea nu credea nici că altcineva ar fi putut să o iubească. A renunțat la tot pentru dragoste și totuși ea nu se simțea iubită. Și, da, așa e, era bolnavă, credea că Dumnezeu a renegat-o, ceea ce n-o ajuta cu nimic, dar, până la urmă, nu e vorba decât despre dragoste.

Chiar și în starea de ușoară buimăceală în care mă aflu, cuvintele lui Daniel lovesc la țintă. Câteodată, un adevăr simplu e ca o lovitură de ciocan. Daniel se așază din nou pe scaun și se uită în cană să vadă dacă mai are ceai. Cana este goală.

— Și acum, aș vrea să-i contrazic pe Lennon și pe McCartney pentru răspândirea ideii stupide cum că nu avem nevoie decât de dragoste. Îmi vin în minte acum, pe loc, cel puțin alte cinci lucruri de care avem nevoie și, dacă aș avea mai mult timp de gândire, sunt sigur că aș găsi mult mai multe. Se uită cu părere de rău în cana lui goală. Și fără îndoială, unul dintre ele este ceaiul.

Mă ridic și pun ceainicul pe aragaz.

Mai târziu, când mergem ținându-ne de mână de-a lungul falezei spre cafenea, ca să deschidem

pentru clienții ce s-ar întâmpla să vină la ora cinei, Daniel începe să-mi legene brațul înainte și înapoi. Face chestia asta ori de câte ori vrea să spună ceva și nu prea știe cum.

— Tot ce-am zis mai devreme despre dragoste, cum că e o pacoste… să știi că nu mă refeream la tine. Cu tine nu e așa. Că e o nebunie, că te face să-ți pierzi mințile, e adevărat, cu siguranță. Dar nu că e o pacoste.

La cafenea, aprindem luminile și pornim tonomatul. Eu aranjez mesele în timp ce Daniel pornește cafetiera. Nu e decât după-amiaza devreme, dar afară e aproape întuneric. Privind șirul de lumini colorate care încep să pâlpâie de-a lungul digului, dau glas, în cele din urmă, gândului care mă tot sâcâie.

— Dumnezeule, Daniel? Și dacă tata încă trăiește?

38
Tilda

Privind în urmă, îmi dau seama că în tot acest timp am crezut că mama îl omorâse pe tata. Și că nu m-am îndoit nici măcar pentru o secundă că el murise. Credeam că din vina ei plecase, că ea îl îndepărtase și că, dacă ar fi rămas acasă cu noi, nu ar fi murit. Tot timpul o învinovățisem și avusesem dreptate să o fac. Îl omorâse pentru mine. Am irosit ani întregi jelindu-l, rugându-mă și aprinzând lumânări pentru un om care, de fapt, nu murise. Și acum, după atâta timp, trebuie să iau în considerare posibilitatea că el ar putea fi încă în viață.

Acum îmi amintesc de copilăria mea de parcă ar fi un film care rulează pe ecranul cinematografului, cu imagini difuze, estompate de trecerea timpului și de nostalgie, care sare de la un cadru la altul. Unele personaje sunt doar niște umbre în fundal, altele au roluri de vedetă și altele ies cu totul din cadru. Lipsesc bucăți din film sau sunt neclare, și e filmat dintr-o singură perspectivă. Dar, cu ajutorul jurnalelor mamei, calitatea filmului se va îmbunătăți considerabil și imaginile vor avea o rezoluție înaltă și culori minunate. Dar dacă eu prefer scenariul original?

Am terminat de citit primul jurnal; l-am citit pe fugă, căutând indicii despre ce s-a întâmplat, de fapt, cu tata. Îmi aduc aminte de acel prim Crăciun fără el. Mama s-a străduit din răsputeri să facă în așa fel încât să fie unul fericit pentru mine. Îmi amintesc de puloverul roșu cu reni care mi-a provocat mâncărimi și cum am mers în seara de Crăciun cu doamna O'Flaherty la biserică. M-am rugat atunci atât de mult pentru tatăl meu, ca nu cumva să rămână blocat în purgatoriu. Iubeam biserica Sfântul Patrick. Era un loc atât de minunat și plin de magie. Și de oameni morți. Oamenii

morți nu mă deranjau pe atunci. Oamenii erau tot oameni și îmi plăceau sau nu. Că erau morți sau vii, asta nu mă făcea să-mi schimb părerea despre ei. Abia mai târziu au devenit o problemă și asta a fost o lecție pentru mama mea. Trăia în frică și mi-a transmis și mie frica aceea. Dar m-a făcut să-mi fie frică de oamenii vii, nu de morți. În anul acela, Moș Crăciun mi-a adus un medalion în formă de inimă gravat cu litera T, care, după cum spune jurnalul, mi-a fost trimis de tata. Nu mi-a spus niciodată adevărul despre proveniența lui, dar măcar mi l-a dat. Tot în jurnal spune și adevărul despre scrisori. Atât de multe minciuni ies la iveală; structura fragilă a scornelilor ei e dărâmată, în cele din urmă, de adevăr. Atunci când le-am scris, mi-a spus că scrisorile erau duse la tata de un înger special. Nu mi-a spus însă și că îngerul era un angajat al Poștei Regale.

Următorul jurnal ne va duce pe mine și pe mama la hotelul lui Queenie. Și acolo mă duc astăzi. Desigur, nu mai e hotelul lui Queenie acum. După ce Queenie s-a pensionat, mama și Reg au administrat hotelul cu succes încă zece ani. Când Reg a făcut infarct și a murit, mama a vândut Hotelul Paradis și s-a mutat în apartamentul ei. Conform paginii de internet, astăzi e un hotel boutique de lux condus de Aubrey și Austin, al căror țel este ca fiecare oaspete să se simtă apreciat și răsfățat.

Sunt nerăbdătoare să-i cunosc, dar nu sunt sigură dacă e bine să revizitez sanctuarul copilăriei mele, căci aș putea să descopăr că totul s-a schimbat. Am sunat în prealabil și am întrebat dacă pot să vin în vizită. Nu le-am spus decât că am locuit acolo pe vremea când eram copil. Nu știu dacă am vorbit cu Austin sau cu Aubrey, dar cel cu care am vorbit s-a arătat nu numai încântat, dar și încântător.

Durează doar zece minute până ajung de la apartament la hotelul care pentru mine va rămâne

pentru totdeauna al lui Queenie. O firmă nouă, din fier forjat, în stil rococo, cu litere negre și aurii, anunță noul statut al Hotelului Paradis, acela de hotel boutique. Abundența de petunii și gălbenele în ghivece de plastic de pe vremea copilăriei mele a fost înlocuită de dafini tunși în formă de ciucuri, dar steagul național se află la locul lui. De-o parte și de alta a ușii de la intrare se află câte un brad de Crăciun negru, artificial, și ambii sunt împânziți de luminițe albe și au în vârful lor câte o reproducere lucrată în argint a statuii lui David a lui Michelangelo, care poartă un tutu negru ca să rămână decenți. Apăs soneria și sunt întâmpinată de interpretarea orchestrală a operei *Carmina Burana* a lui Carl Orff și de doi bărbați care apar în același timp ca să răspundă la ușă.

— Trebuie să fii Tilda. Ne bucurăm foarte mult să te cunoaștem. Intră.

Cel care vorbește este un bărbat zvelt, foarte dichisit, abia trecut de patruzeci de ani, cu păr blond, tuns scurt și cu un zâmbet cuceritor.

— Eu sunt Austin, după Healey[30] – am fost conceput într-o mașină de-a lor, după cum mi-a povestit mama –, iar el este Aubrey, după Beardsley[31]. Tatăl lui era un admirator al acestuia.

Aubrey e un pic mai scund și mai solid decât Austin, are părul negru, cu un început de chelie în vârful capului și ochelari cu rame groase, negre. Cămașa lui violet e călcată impecabil și butonii pătrați din argint lucesc în lumina de pe hol când îmi strânge mâna.

— Sunt încântat să te cunosc, Tilda. Te rog, intră, să bem ceva.

Pereții holului, ai scării și ai coridorului care duce către încăperea care pe vremuri era salonul de oaspeți sunt acoperiți cu un tapet cu model strident de trandafiri negri și albi enormi, scos în evidență de oglinzi venețiene. Nici urmă de ghivece cu flori. Îmi dau seama brusc că, venind aici, caut cu disperare urme ale vieții mele de demult, dar că e o

mare idioțenie din partea mea să cred că, după atâția ani, voi mai găsi vreuna. Dar iată că mă înșel. Vechiul birou din lemn de la recepție a fost înlocuit de un gigant din marmură, cu unduiri și curbe lascive. Așezat pe el, în toată splendoarea-i maiestuoasă, protejat de o cupolă de sticlă, se află câinele corgi împăiat al lui Queenie.

— Se pare că ai regăsit un vechi prieten.

Austin mă privește în timp ce eu rămân cu gura căscată de uimire și bat din palme încântată.

— În sfârșit, poate am găsit pe cineva care să lămurească chestia asta odată pentru totdeauna.

Aubrey mângâie cu afecțiune cupola de sticlă și mă privește așteptând cu nerăbdare.

— Cum naiba îl cheamă pe flăcăul ăsta?

— Queenie îi spunea Prințul Phillip.

Urmează o tăcere scurtă, dar semnificativă, spartă brusc de o explozie de țipete, strigăte, exclamații de uimire și aplauze. Și mie mi se păruse mereu că era destul de amuzant, dar nici chiar așa.

Într-un final, Aubrey se liniștește, îmi ia amândouă mâinile în mâinile lui și, pe un ton aproape ceremonios, șoptit, mă întreabă:

— Chiar ai cunoscut-o pe Queenie?

Austin și Aubrey sunt cei mai mari fani ai lui Queenie. Au o colecție imensă de afișe cu spectacolele lui Queenie, din scurta dar se pare că strălucita ei carieră, câteva albume pe care le-a înregistrat, fotografii semnate de ea, cotoare de bilete și un șal pe care l-a purtat pe scenă. Dețin chiar și câteva înregistrări din spectacolele ei. Au petrecut o grămadă de timp și au cheltuit o grămadă de bani colecționând cu devotament amintiri prețioase despre o persoană pe care nu au cunoscut-o niciodată și pe care sunt prea tineri ca să o fi văzut pe scenă și totuși amândoi par să o iubească aproape ca și când ar fi cunoscut-o. În mod sigur, știu mult mai multe decât mine despre perioada în care ea a evoluat pe scenă ca artistă.

Queenie va rămâne mereu vedeta mea, dar habar n-aveam că ea chiar fusese celebră. Am aflat toate acestea în timp ce beam Prosecco în salonul lor privat care, pe vremea lui Queenie, era salonul oaspeților. Cu excepția covorului și a draperiilor, încăperea e exact la fel cum mi-o amintesc și exact de ce am nevoie; o amintire fericită intactă din copilăria mea și – ceea ce e și mai important – încă reală.

— Când a murit Queenie, am plâns zile întregi și am vrut cu disperare să intrăm în posesia clădirii când a fost scoasă la vânzare. Femeia care ne-a vândut-o o moștenise chiar de la Queenie. Am cumpărat-o cu aproape tot ce exista în ea. Am fost atât de fericiți atunci, de parcă murisem și ajunsesem în rai.

Aubrey se plimbă prin cameră, trecând în revistă plin de mândrie comorile lui Queenie. Câinii de porțelan se află tot pe pianină, ceasul de pe șemineu ticăie încă, iar bărbatul cu cizme și pălărie încă stă cu ochii pe portocalele tinerei doamne. Până și florile de plastic au supraviețuit.

— Desigur, dacă era după noi, am fi lăsat totul așa cum era când am cumpărat-o, dar nu asta își doresc oamenii acum, nu? Se uită la prea multe emisiuni cu amenajări interioare care le spun ce ar trebui să le placă și ce nu. Așa că am amenajat-o în stil minimalist, cu camere cu baie. Te întreb pe tine – ce fel de om și-ar dori să aibă toaleta în dormitor? Dar cel puțin ne-a rămas camera aceasta.

— Cum era femeia de la care ați cumpărat locul?

Trebuie să întreb.

— Nici nu ne-am întâlnit cu ea, nu-i așa, Aubrey? Toată tranzacția s-a făcut prin intermediul avocaților și agenților imobiliari. Dar ne-a lăsat o sticlă de șampanie și un bilet de bun venit în care spunea că speră să fim la fel de fericiți cum a fost

ea aici, deci cred că era de treabă. Ni s-a părut un gest drăguț din partea ei.

Nu spun nimic. Las mărturisirea pe altă dată. Și sunt sigură că va mai exista o altă dată cu Austin și Aubrey. După două sticle de Prosecco și întrebări nenumărate despre Queenie și Hotelul Paradis, cei doi mă lasă, în cele din urmă, să plec. Daniel este la cafenea, pregătindu-se pentru petrecerea de Anul Nou pe care o găzduiește mâine și i-am promis că după ce termin vizita mă duc și eu acolo să-l ajut. Înainte de a pleca, îi invit și pe Austin și Aubrey la petrecere. Mă conduc la ușă și stau împreună pe verandă între pomii de Crăciun, făcându-mi cu mâna. Când dau să plec, Aubrey își pune o mână pe brațul meu și îmi spune cu o sinceritate care-mi ajunge la suflet și mă umple de mândrie:

— E un privilegiu să cunoaștem pe cineva care chiar a cunoscut-o. Pe vremea ei, a fost cea mai bună. Nu mai exista un travestit ca ea.

39
Tilda

Cutia de lemn în formă de inimă era în fundul sertarului de jos al comodei din dormitorul mamei mele. Sertarul e plin de acte pe care n-am ajuns încă să le pun în ordine. Când mă apucasem să triez lucrurile mamei, începusem cu ce era mai ușor: haine, lenjerie, lucruri care nu-mi mai trebuiau, mobilă pe care nu voiam să o păstrez. Îmi fusese de ajuns să arunc o privire în sertar ca să amân sortarea conținutului pe mai târziu, și așa ratasem cutia. Dar acum, hârtiile mamei au căpătat o cu totul altă importanță în ideea de a-l găsi pe Stevie, așa că mă întorsesem la sertar. Cutia fusese a mamei lui Queenie. Când îi ridic capacul, muzica pe care dansasem la prima mea lecție de dans cu domnișoara Cynthia se revarsă în aer: *Je te veux.* Înăuntrul ei sunt cuibărite o grămadă de comori. Broșa de argint pe care scrie „Mama” e la fel de frumoasă și strălucitoare ca în ziua în care i-am dăruit-o. O șuviță de păr de bebeluș legată cu o panglică roz și prinsă pe un botoșel tricotat și trei dinți de lapte înveliți într-o batistă de copil. Brățara mea de la botez se află tot acolo împreună cu un afiș de la concertul de Crăciun al domnișoarei Cynthia, când am dansat un solo pe melodia *The Glow-Worm.* S-a păstrat la fel ca în ziua în care a fost tipărit și numele meu e subliniat cu grijă și o notiță făcută pe margine cu scrisul mamei mele spune: „A fost minunată”. Mai e și un medalion din aur pe care este gravată litera G. Țin minte că mama îl purta. Înăuntrul lui e o fotografie a părinților mei în ziua nunții. Deșurubez capacul unei sticle de loțiune după bărbierit pe jumătate goală și o miros precaută. Miroase a tatăl meu. Ceasul lui Queenie e tot aici; un ecran mic, rotund, pe o brățară extensibilă cu zale aurii. Și, în cele din urmă, o fotografie cu un bărbat și o femeie spre

cincizeci de ani; au o înfățișare respectabilă. Oameni cu frica lui Dumnezeu. Femeia are un semn din naștere chiar deasupra ochiului stâng. Arată ca o amprentă a degetului mare. E femeia pe care am întâlnit-o în cimitir. „Mama și tata” scrie pe spatele fotografiei; bunicii mei. Se pare că acestea erau cele mai prețioase posesiuni ale mamei mele și a făcut din cutia aceasta relicvariul ei. Am impresia că Daniel are dreptate. Era vorba doar despre dragoste. Dacă aș fi știut și eu…

Nu trebuia să mă apuc de asta acum. N-am timp. Încă mai țin în mână ceasul lui Queenie. Nu mă aștept să funcționeze, la fel cum s-a întâmplat cu instalația de pom cu atâția ani în urmă, dar, după ce învârt de câteva ori de buton, efortul meu e răsplătit de un ticăit ușor, ritmic. Strecor brățara pe mână. Trebuie să mă îmbrac pentru petrecere și să o iau pe Penelope care a reușit încă o dată să scape de nepoata ei și de curry de curcan extravagant și vinuri recomandate de revista *Good Housekeeping* și de înghețată à la Delia. În loc de asta, Penelope vine la petrecerea noastră. Daniel e deja la cafenea împreună cu Joseph Geronimo, degustând fără îndoială mâncarea și băutura și străduindu-se să intre în spiritul de petrecere. Seara trecută îi povestisem despre vizita la Hotelul Paradis, despre Aubrey și Austin, dar el era mai interesat de Queenie.

— Nu mi-ai spus niciodată că Queenie era bărbat, a spus el.

Era greu de explicat. Ar fi trebuit să fi fost acolo. Atunci.

— Eram doar o fetiță. Pentru mine, Queenie era doar Queenie. Presupun că am știut aproape de la început. Vreau să spun că nu-mi amintesc să fi fost șocată sau surprinsă. Dar trebuia să o cunoști ca să o înțelegi cu adevărat. Ea era mult mai mult decât un bărbat sau decât o femeie. Era o zână protectoare combinată cu un înghițitor de flăcări și noi toți o iubeam. Dar pentru mine era perfectă;

era mama din reclama la detergenți după care tânjisem dintotdeauna. Pur și simplu, așa era.

— Dar cum rămâne cu puritana de Gracie? Din ce mi-ai spus până acum, nu-mi pot imagina ca ea să fie de acord cu așa ceva, d-apoi să mai trăiască și să lucreze cu ea. N-are niciun sens.

Dar bineînțeles că are. Totul e atât de limpede. Nu mă gândisem până atunci la asta. Când eram mică, pur și simplu, acceptasem situația așa cum era. Eram fericită și mă simțeam în siguranță și nu aveam nevoie să știu mai multe. Dar imediat ce Daniel a pus întrebarea, eu am știut răspunsul.

— Era și mama lui Gracie; iar Gracie știa că, spre deosebire de mama ei adevărată, Queenie nu o va abandona, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Queenie o făcea să se simtă în siguranță, dorită și iubită. Ea înțelegea ce însemna să fii diferit și o accepta pe Gracie pentru cine era, așa cum mama ei o acceptase pe Queenie. De fapt, la Hotelul Paradis, mama mea era în locul potrivit. Tuturor le fila o lampă. Lil avea schimbări de dispoziție îngrozitoare și crize de furie, Marlene și prietenii ei erau niște excentrici, iar astăzi, Cecily ar fi diagnosticată ca având „dificultăți de învățare”. Până și Reg avea un ochi de sticlă.

— Dar tu?

— Păi, în afară de faptul că îmi disecam mâncarea cu precizie, că aveam fobie de ouă fierte, că sădeam mori de vânt în grădina din spatele casei și credeam că Dumnezeu îi trimitea pe păcătoși la Bermondsey, eram absolut normală.

Am izbucnit amândoi în râs și eu am gândit că Queenie avusese perfectă dreptate în privința lui Daniel. A fost cea mai bună mamă pe care am avut-o vreodată, în ciuda faptului că era un bărbat care nu avusese copii.

— Dar faptul că vedeai stafii? Asta e ceva normal?

Bang. Întrebarea de șaizeci și patru de mii de dolari, din senin. Nimeni nu mai râde acum.

Acesta era momentul cel mare pentru mine. Cel în care ceilalți o luaseră la sănătoasa. Sau în care eu o luasem de obicei la sănătoasa. Daniel îmi aruncase o grenadă și răspunsul meu putea să o detoneze sau nu.

— Pentru mine e ceva normal.

L-am privit și am așteptat. Nu se citea surpriză sau groază pe fața lui. Arăta de parcă încerca să se decidă ce să aleagă din meniu.

— Ai mai văzut-o pe Queenie de când a murit?

— Tot timpul. Cu mulți ani în urmă, mi-a promis că nu o să plece niciodată, și nu a plecat.

Daniel a apucat scaunul, prefăcându-se speriat.

— E și acum aici?

Mă simt ușurată.

— Deci nu crezi că sunt nebună?

Fața i s-a destins într-un zâmbet larg.

— Cum să nu? Dar asta face parte din farmecul tău inepuizabil. Ca să fiu sincer, felul în care tai mâncarea mi se pare mult mai enervant decât faptul că vezi oameni morți. Dumnezeule, îți ia o zi întreagă până mănânci o felie de pâine prăjită. Am toate șansele să mor de foame până îți termini tu aperitivul. Dar nu e nicio problemă, pentru că acum avem lucrurile sub control, nu?

A făcut o mică pauză înainte ca pe față să-i apară un zâmbet malițios.

— Trebuie să te întreb. Queenie – ea nu e prin preajmă când noi… știi tu?

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am lovit brațul, râzând.

— Bineînțeles că nu!

— Și când ai văzut-o ultima dată?

— Ieri, la Hotelul Paradis, era în vechea cameră a oaspeților.

— Ce făcea?

Am zâmbit, amintindu-mi.

— Verifica dacă era șters praful.

— Le-ai spus lui Austin și celuilalt?

— Aubrey. Nu.

— De ce nu?

Nu știu de ce nu le-am spus. Sunt sigură că ar fi fost încântați să afle că ea încă mai trece pe acolo. De fapt, cred că ar urmări-o prin casă cu o placă Ouija.

— Poate pentru că sunt atât de obișnuită să ascund asta. Pentru mine e normal să văd ceea ce văd, dar e la fel de normal să mă prefac că nu văd nimic. Pentru că oamenii se sperie.

— Dumnezeule, Tilda, cred că ai fost înconjurată numai de pămpălăi până acum.

Nu i-am spus că, până acum, nu prea am fost înconjurată decât de persoane decedate.

— Dar pe mama ta ai văzut-o?

Am izbucnit în râs.

— Asta e ceva care nu cred că o să se întâmple vreodată. E mai probabil ca Iisus să vrea să-l vadă pe Saddam Hussein.

Daniel a ridicat teatral din sprâncene.

— De ce?

— Pentru că ea a fost cea care mi-a spus că asta era lucrarea diavolului. Spunea că era calea sigură care ducea la ospiciu și că, odată ajuns acolo, erai o cauză pierdută. În cel mai bun caz, dacă erai foarte norocos, te băgau în priză și te aprindeau ca pe un pom de Crăciun.

— Atunci mai bine nu. Dar pe tatăl tău l-ai văzut?

Chiar suporta bine chestia asta. Era aproape ca și când vorbeam despre un hobby de-al meu, ca de exemplu pianul. Ce să cânt, *Chopsticks* sau *Für Elise*?

— Daniel, eu nu sunt ca el, n-am învățat cum să controlez asta. Nu pot să aleg pe cine văd. Nu sunt un medium și nu știu cum funcționează; pot doar să-i văd dacă ei vor să-i văd. Nu pot să-i fac să vină și nu pot să-i fac nici să plece. N-am decât să trăiesc cu ei.

Daniel a tăcut pentru o clipă, dar tot voia să afle.

— Da, dar l-ai văzut?

— Nu. Nici măcar o dată.

— Atunci asta înseamnă că e încă în viață. Dacă era mort, cu siguranță ar fi găsit un mod în care să ți se arate.

L-am contrazis.

— Nu e așa de ușor, Daniel. Ți-am spus doar. Habar nu am cum funcționează chestia asta.

Dar, trebuie să recunosc, același gând mi-a trecut și mie prin minte.

Acum, ceasul lui Queenie mă anunță că e aproape ora șapte și că sunt în întârziere. După ce aprind un singur băț de chibrit și fac un duș rapid, mă îmbrac și o sun pe Penelope. Taxiul e deja pe drum. Femeia de la firma de taxi, neobișnuit de nefericită, m-a avertizat:

— Nu luăm beți, reni, găini sau câini.

Îi spun lui Eli, dar, când taxiul sosește, el tot vine cu mine. Când ajungem, petrecerea e în toi, iar cafeneaua e aproape plină. Eli își caută adăpost în spatele tejghelei. Îi fac cunoștință lui Penelope cu Austin și Aubrey și îi las să se împrietenească în timp ce beau cocktailuri cu șampanie și mănâncă frigărui. Daniel e ocupat cu servirea băuturilor și, când îmi trimite un sărut de la depărtare, îmi dau seama după sclipirea din ochii lui și după cum zâmbește că deja și-a servit și lui câteva pahare bune. Joseph Geronimo e lângă tonomat cu Queenie. Mă duc la el și, după ce îl sărut pe obraz, îi fur rândul la tonomat.

— Ador cântecul acesta. Tata mi-l cânta pe vremuri.

Se uită la mine și zâmbește.

— Nu l-am suportat ani de zile. Mergeam într-un local unde proprietarul îl punea la nesfârșit. Mă înnebunea. Dar a trecut o vreme de atunci. Cred că pot să-l suport acum. De dragul tău.

Pentru mine, cântecul acesta e ca un vechi prieten.

Ochii ei străluceau ca diamantele,

De parcă era regina ținutului,
Iar părul îi cădea pe umeri
Prins cu o panglică neagră de catifea.

40
Tilda

Ianuarie vine cu elanul și prospețimea unui nou început; ca o găleată plină cu apă curată care să curețe praful și rămășițele anului trecut. Îmi simt mintea limpede și inima plină de curaj atunci când mă întorc la lectura jurnalelor. Mă așez într-un fotoliu lângă fereastră, cu o cană aburindă de ceai și îmi acord câteva momente în care contemplu marea sclipitoare înainte să mă apuc de lectură.

2 ianuarie

Trebuie să fugim. Tilly s-a dat de gol, i-a dezvăluit secretul lui Wendy. Nu era decât o chestiune de timp, dar Wendy mi-a forțat mâna, așa că trebuie să plecăm cât de repede putem. Parcă a înnebunit. A zis că era cea mai mare cruzime de care auzise vreodată și că o să-l găsească pe Stevie și o să-i spună sau o să mă denunțe la asistența socială. Pierderea lui Wendy îmi frânge inima. Mi-a fost o prietenă devotată și mi-e greu să știu că acum gândește așa despre mine, mai ales că întotdeauna a fost de partea mea. Dar nu înțelege. Dacă o pierdeam pe Tilly, aș fi fost distrusă. Stevie este încă în Irlanda, sau cel puțin așa spune el, dar în ultima scrisoare spunea că se întoarce aici peste câteva săptămâni. Dacă nu plecăm acum, va fi prea târziu. Mă ucide că-i fac asta lui Stevie. Dar mai bine fac asta decât să afle că l-am omorât. Așa că mă duc la Queenie. N-am mai văzut-o de când am fost amândouă în spitalul acela uitat de Dumnezeu. Fără Queenie n-aș fi rezistat acolo. Împleteam scaune, râdeam, plângeam și chiar dansam împreună în sala aceea de sport dezolantă pe o muzică cu acorduri metalice care răsuna dintr-un gramofon vechi. Se numea dansul

săptămânal de socializare a pacienților, dar noi îi ziceam roata trăsniților. Sigur, pe atunci o chema Evelyn, dar își dorea cu disperare să fie Queenie, motiv pentru care și aterizase acolo. Dar acum era suficient de puternic încât să nu se mai prefacă și să fie persoana care era de fapt. După ce a plecat de acolo, a început o viață nouă drept Queenie. După ce am plecat de acolo, n-am făcut altceva decât să-mi înrăutățesc viața și nici acum nu știu cine sunt de fapt. Am păstrat legătura; câteva cărți poștale și niște scrisori, dar Queenie m-a asigurat mereu că dacă vreodată aveam nevoie de un prieten, nu trebuia decât să-i spun. Ei bine, acum i-am spus că am nevoie de ajutor, ea mi-a răspuns că da și plecăm. Tilly crede că mergem la mare doar pentru o vacanță. Am să-i spun adevărul când va veni timpul.

Afară, vântul urlă, biciuind valurile până devin clăbuci și spumă și stârnind vârtejuri usturătoare de nisip de-a lungul plajei. Dar eu îmi aduc aminte că în ziua aceea soarele strălucea, chiciura scânteia pe peluză, iar cerul era de un albastru perfect, îndepărtat. Îmi amintesc țipetele furioase și teama copleșitoare care-mi strângea inima la auzul lor, fața mătușii Wendy când a ieșit pe ușa din spate ca o furtună. Am avut impresia atunci că a vrut să-mi spună ceva, dar a plecat fără un cuvânt. Două zile mai târziu, ne prezentam la ușa lui Queenie. Queenie, cea care înainte fusese Evelyn.

10 ianuarie

Queenie este o binecuvântare și un miracol. Ne-a primit cu brațele deschise și mi-a oferit o slujbă care ne asigură și cazarea, aici, în hotel. Tilly iubește hotelul, orașul Brighton și pe Queenie. Nu cred că voi avea nicio

problemă să o conving să rămânem aici. Cred că ne-am găsit ascunzătoarea perfectă.

20 ianuarie

Este prima dată după mult timp când nu mă simt ca o nebună. Simt că nu-mi mai țin respirația așteptând ca necazul să bată la ușă. Poate că așa te simți când ești fericit. A trecut atât de mult timp de când n-am mai fost fericită, încât nici nu-mi mai amintesc senzația aceea. Sau poate mă simt așa din cauză că nu mai sunt singură. Aici, nimănui nu i se pare că suntem ciudate, nimeni nu ne pune întrebări deplasate și nimeni nu ne vorbește pe la spate. Aici, nu ieșim cu nimic în evidență, așa cum se întâmplă de obicei, nu suntem etichetate și compromise din cauza deosebirii noastre de ceilalți, ci ne integrăm în peisaj. Aici, la Queenie, cu un simplu abracadabra, ne facem nevăzute și suntem libere.

Mă întreb ce i-a spus lui Queenie despre Stevie. Sau poate nu i-a spus nimic despre el? Queenie nu era genul care să pună întrebări indiscrete. Era o bună ascultătoare, îi plăcea o bârfă bună și era fericită să dea un sfat dacă i se cerea. Dar nu ar fi smuls vreodată o mărturisire cu forța și mie nu mi-a spus niciodată nimic. Însemnările din jurnal din februarie și martie sunt mai sporadice. Mama era probabil prea ocupată să o ajute pe Queenie ca să mai aibă timp să scrie în jurnal. Sau poate că nu mai simțea nevoia. Acum, avea oameni adevărați cu care să vorbească, un fel de familie. Poate că acești oameni erau de ajuns. A pomenit însă faptul că nu a trimis vederile pe care le-am scris pentru mătușa Wendy și doamna O'Flaherty.

Nu-mi permit să risc ca Wendy să afle unde suntem, dar îmi pare rău de O'Flaherty. Își va

face griji pentru Tilly și se va întreba ce s-a întâmplat. S-a purtat foarte frumos cu ea, fără să mă facă să simt că nu sunt o mamă bună. Poate într-o zi vom putea să o vedem din nou și să-i mulțumim.

Descrie cum Queenie a aranjat ca Reg să meargă cu ea cu o camionetă ca să adune toate lucrurile din fosta noastră casă.

Eram îngrozită că vreunul dintre vecini ne va vedea și o să-i spună lui Wendy și, bineînțeles, ea a apărut imediat după ce am ajuns noi acolo. Dar Reg mi-a spus să stau în casă și să nu mă arăt până nu termină de discutat cu ea. I-a spus ce-i cerusem eu să-i spună. A fost primul lucru care mi-a trecut prin minte; ceva care să-i distragă atenția, să o facă să ne caute în direcția greșită, chiar dacă doar pentru scurt timp. Când a început să insiste, el a trimis-o la plimbare. Queenie nu m-a lăsat nici măcar să plătesc pentru camionetă, dar Reg m-a lăsat să-i fac cinste cu ceva de băut.

Vorbește despre Lil, Cecily, mama lui Queenie și despre Reg, descriindu-le poznele și excentricitățile cu o toleranță surprinzătoare și afecțiune vizibilă. Dar din jurnalul ei reiese clar că Queenie era vedeta.

Queenie m-a salvat din nou – de mine însămi și de iadul personal în care mă ascundeam. Mi-a redat o viață care merită să fie trăită și ne-a oferit, mie și lui Tilly, un cămin fericit și o nouă familie. Dar asta nu înseamnă că voi înceta să-l iubesc pe Stevie vreodată; nu pot să-l uit și nu pot să uit nici ce-am făcut. Și dacă aș putea să găsesc un

mod prin care să-i dau lui Tilly tăticul înapoi, aș face-o. Dar cum pot să fac asta acum?

Dar poate că acum a făcut-o. Cel puțin jurnalele ei mă fac să pornesc în căutarea lui.

Și acum despre mine. Ce spune jurnalul ei despre mine? Afară, vântul s-a domolit, iar spectrul argintiu al soarelui de iarnă luminează norii posomorâți. Spune că sunt mai bine decât înainte. Mult mai bine. Fericită. Foarte fericită. Mi-am făcut prieteni noi. Toată lumea de la Queenie mă iubește, iar eu îi iubesc pe toți. La școală am rezultate bune. Iau lecții de dans.

Dar.

Tilly va avea mereu sângele nostru rău în ea; o mamă nebună și un tată păcătos. Tot mai vede stafii. Aș vrea să pot face ca asta să înceteze.

N-a reușit. Iar acum, în cele din urmă, îmi dau seama că mă bucur. Eli privește afară, în stradă, pe fereastra din față. Mă duc lângă el exact la timp ca să o văd pe Penelope coborând din mașina nepoatei ei. Mă vede și îmi face cu mâna. Arată obosită, iar drumul până la ușă pare lung și anevoios. Ieri mi-a spus că nu crede că mai are mult de trăit. I-am spus să nu vorbească prostii, dar cred că s-ar putea să aibă dreptate. Îmi propun să cobor un pic mai târziu la ea și să-i pregătesc un ceai. Și îmi mai propun să încep să-l caut pe Stevie înainte să fie prea târziu.

41
Tilda

Soarele îmi încălzește fața și Eli doarme la picioarele mele. Închid ochii și trag în piept parfumul proaspăt, dulce. Iubesc mirosul de liliac. Este o zi frumoasă de primăvară și sunt îmbrăcată cu rochia cea nouă pe care mi-a cumpărat-o Daniel. Au trecut deja patru luni de când am început să-l caut pe Stevie, dar încă nu l-am găsit. Se pare că și-a șters urmele la fel de bine cum o făcusem noi cu ani în urmă, și nici măcar cu ajutorul scamatoriilor noilor tehnologii nu reușesc să fac iepurele să iasă din pălăria în care se ascunde. Au existat speranțe false, alarme false și multe piste care n-au dus nicăieri. Am încercat să o găsesc pe mătușa Wendy și am dat, în schimb, peste necrologul ei. A murit de infarct acum zece ani, la doar un an după moartea unchiului Bill, iar, imediat după aceea, Karen a emigrat în Australia împreună cu soțul ei și cei doi băieței. Fratele ei, Kevin, locuiește la câteva blocuri distanță de fosta casă a lui Wendy și mi-a spus ce știa. Își amintește numai fragmente: ziua în care Reg a venit să ia lucrurile din fosta noastră casă; enervarea lui Wendy la vorbele lui Reg, nu se știe ce i-o fi spus; își amintește cum Stevie stătea la masa din bucătărie în ziua în care se întorsese acasă, cu capul în mâini, plângând. Pentru Kevin, lucrurile astea păruseră lipsite de importanță la momentul respectiv, dar pentru mine orice frântură de informație e valoroasă. Copiii familiei O'Flaherty se mutaseră după ce crescuseră, iar Teresa o luase pe mama ei să locuiască cu ea după ce domnul O'Flaherty murise de moarte bună, beat și fericit, într-o după-amiază, la cârciumă. Doamna O'Flaherty mai vine din când în când aici ca să-și viziteze prietenii vechi și Kevin mi-a promis că îi

va da numărul meu de telefon când o mai vede. Nu mi-am făcut iluzii prea mari.

— Ai un pic de încredere, mi-a spus Daniel.

Și a avut dreptate. Ieri m-am dus să o vizitez pe doamna O'Flaherty.

Doamna O'Flaherty avea propriul apartament format din dormitor, living și baie, într-o anexă la casa modernă, în stil Tudor, a Teresei. La aproape cei nouăzeci de ani ai ei, din punct de vedere fizic, era o miniatură a femeii pe care eu o păstram în memorie, dar căldura și spiritul ei rămăseseră aceleași ca pe vremuri.

— Dumnezeu să ne apere! E domnișoara Tilly, a strigat ea, când m-a văzut stând în pragul ușii nehotărâtă. S-a întors în Blighty!

A lovit ușor cu mâna scaunul aflat în fața ei, făcându-mi semn să iau loc și, după ce m-am așezat, mi-a luat mâinile în mâinile ei.

— Lasă-mă să te privesc.

M-a privit cu ochii înlăcrimați. Odinioară, avuseseră culoarea cerului de vară, dar acum culoarea lor semăna mai mult cu cea a mării pe timp de iarnă.

— Arăți bine, domnișoară Tilly. Și fericită. Trebuie să fie un bărbat la mijloc.

Și-a ridicat sprâncenele și a zâmbit. Dar doamna O'Flaherty știa că nu mă aflam acolo ca să vorbesc despre prezent. Eram mai interesată de trecut. Dar, mai întâi, a trebuit să o întreb:

— Ce vrei să spui cu „s-a întors în Blighty"?

— Din Țara lui Van Diemen[32]?

A chicotit văzându-mi privirea nedumerită.

— Ca în cântecul acela?

A cântat apoi câteva versuri, cu o voce răgușită, dar încă melodioasă:

Departe de prieteni și de rude

Trădată de panglica neagră de catifea.

Cântecul însemna atât de mult pentru mine, dar habar n-aveam de ce doamna O'Flaherty mi-l

cânta acum. Văzând nedumerirea de pe fața mea, a început să-mi povestească de la capăt. Pe vremea aceea nu știuse ce făcuse mama mea, dar bănuise că era ceva în neregulă.

— Atunci am crezut că, pur și simplu, se despărțiseră. Probabil că i-a fost greu. Vă iubea pe amândoi, dar asta nu părea să o facă fericită. I se citea suferința pe față. Cât despre tatăl tău, sunt sigură că o iubea pe Gracie, iar pe tine te adora, dar câteodată era o pacoste – încă un copil de care mama ta trebuia să aibă grijă. Și îi cam plăceau femeile, deși nu cred că a călcat strâmb vreodată. Nu știam ce să cred. Apoi, când și-a pierdut slujba, au circulat tot felul de zvonuri, bineînțeles; că se întorsese în Irlanda; că lucra într-un bar și dădea în cărți; chiar și acela că plecase cu o altă femeie. Oameni fără minte, cu vieți de nimic, care nu aveau altceva mai bun de făcut, au spus atunci multe răutăți despre mama ta. Dar asta era tot ce știau ei să facă: să bârfească toată ziua.

— Dar nu și-a pierdut slujba, a fost concediat, de fapt, nu-i așa?

Îmi amintesc de însemnarea din jurnalul mamei mele și de certurile aprige de dinainte de plecarea lui.

— Așa se pare. Oamenii vorbeau că s-ar fi încăierat cu un alt angajat. Acela l-a acuzat pe Stevie că profita de pe urma oamenilor îndoliați cu ghicitul. S-au luat la bătaie cu pumnii, iar tipul a fost lovit rău. Dar asta e numai din auzite. S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât nu cred că vom mai afla vreodată adevărul. Nici măcar nu sunt sigură dacă mai contează.

Pentru mine contează.

După dispariția noastră, Wendy i-a spus doamnei O'Flaherty despre prima minciună a mamei mele – moartea tatălui meu, despre care aflasem deja – și despre cea de-a doua, și anume că emigrasem, despre care nu aflasem încă.

— Wendy era atât de supărată pe ea, dar mie îmi părea rău de voi toți. Mama ta era bolnavă și căuta ceva care să o vindece, dar avea un suflet bun. S-a străduit mult, atunci, de ziua ta. Îmi aduc aminte că arăta ca o stafie, dar, de fapt, ea era cea care era bântuită. Și apoi tu ai pus capac la tot când ai dat foc la magazie.

A clătinat din cap și a chicotit ușor, dar eu, chiar și acum, după atâția ani, simțeam în gură gustul de lacrimi și de fum.

Sus, în vârful unui liliac, cântă o mierlă și, în ciuda zgomotului neîntrerupt al traficului, reușesc să disting sunetul trilului ei. Locul acesta e un mic paradis al verdelui viu, al liliachiului, al soarelui și al ciripitului. Stau împreună cu Eli și așteptăm. N-am nici cea mai vagă idee ce așteptăm, dar am senzația că trebuie să apară cineva sau ceva.

Am luat ceaiul împreună cu doamna O'Flaherty, din căni și farfurioare albastre cu alb pe care sunt desenate sălcii.

— Când a venit bărbatul acela să ia lucrurile din casă, Wendy era sigură că o văzuse pe mama ta în casă și se înfuriase. Dar s-a înfuriat și mai tare când a auzit de la tipul acela că urma să emigrați în Australia.

Încercam să înghit ceaiul, în ciuda nodului care mi se pusese în gât. Printre fotografiile de pe pervaz se afla una pe care am recunoscut-o ca fiind din vechea casă. Era doamna cu părul alb pe care o vedeam stând în spatele doamnei O'Flaherty la slujbă în biserică. Mi-a urmărit privirea, iar apoi șirul gândurilor.

— Ți-am simțit lipsa la biserică. Dar aprindeam mereu câte o lumânare pentru tine.

— Toate lumânările acelea pe care le aprindeam pentru tatăl meu…

Mi-a luat din nou mâinile, ținându-le strâns între ale ei.

— O lumânare aprinsă în casa lui Dumnezeu nu e niciodată irosită, domnișoară Tilly. Știu ce vrei de la mine, copila mea, dar nu știu unde e el. Aș fi vrut să știu, dar nu știu, a continuat ea cu blândețe.

Nu-l văzuse pe Stevie nici măcar atunci când fusese la Wendy.

— Singurul lucru pe care-l știu cu siguranță e că s-a întors să te caute, dar Wendy i-a spus ce-i transmisese omul acela și atunci el a plecat cu inima frântă. Toți au crezut că ați plecat. Așa am crezut și eu. Până în ziua de azi.

A clătinat din cap cu uimire și apoi m-a fixat cu privirea ei hotărâtă.

— Să nu te dai bătută, domnișoară Tilly. Încă mai ai șanse să-l găsești. Eu sper și mă rog din toată inima pentru asta.

Înainte să plec, i-am promis că am să o vizitez din nou împreună cu Daniel și că, dacă aflam ceva despre Stevie, aveam să o anunț și pe ea. Dar unde naiba să-l mai caut acum?

În Bermondsey?

Aici, în parc, norii grei de steluțe înflorite îndoaie ramurile liliecilor și mierla își continuă trilul sub cerul însorit, albastru și senin. Aici a stat mama mea cu rochia ei cea nouă pătată de sânge. Aici m-a adus pe mine, în orașul ei natal; cel mai sigur loc, cacealmaua perfectă. Cui i-ar trece prin minte să caute pe cineva care se teme de păianjeni tocmai în pânza de păianjen? Aici, unde fusese dezmoștenită cu cruzime de părinții ei și abandonată de Dumnezeul ei. Aici, unde i se declanșase boala și unde, abia însărcinată cu primul ei copil, privise un altul murind. Ne-a ascuns în cel din urmă loc din lume unde ar fi căutat-o cineva care o cunoștea, mai ales Stevie. Probabil nu-i trecuse prin minte niciodată că povestea cu Australia chiar o să funcționeze. Deși o avea pe Queenie ca sprijin, acesta era totuși locul de naștere al tuturor terorilor ei. Cu toate astea, se

întorsese aici. Din cauza mea. Dragostea ei era absolută.

Îmi sprijin spatele de stinghiile tari din lemn ale băncii și îmi întind brațele la spate. Soarele și mirosul de liliac mă îmbie la somn. Sunetul unor pași rupe vraja. Eli se ridică și scrutează parcul. După înfățișare, doamna în vârstă ar fi putut fi una dintre prietenele lui Queenie. Merge sprijinită într-un baston, dar silueta fragilă se ține încă mândră și dreaptă. Are postura unei dansatoare și înfățișarea unei actrițe. Părul ei alb ca vata de zahăr este răsucit într-un coc și fixat cu două ace de păr cu perle, iar buzele îi sunt date cu roșu Chanel. E însoțită de o femeie cam de vârsta mea, care parcă e desprinsă dintr-un tablou prerafaelit. Duce în mână un balon roșu. Cele două femei formează o pereche care iese în evidență, dar doamna în vârstă este cea care mă tulbură mai tare. Îmi pare cunoscută cumva. Nu-i recunosc fața. Nu o cunosc deloc. Dar nu știu cum, există o conexiune între noi, ca o linie energetică ley. Acest lucru mă neliniștește și îmi întorc privirea de la ele. Spun de cincisprezece ori *Ave Maria*, de două ori *Tatăl Nostru* și de cinci ori *The Flight from Bootle* a lui Betjeman. Rugăciunile sunt mătăniile mele. Când mă uit din nou în jur, femeile au dispărut, dar balonul roșu e legat de banca de lemn pe care stătuseră. Simt că mi se face rău, dar, cu toate astea, trebuie să mă uit. Banca se află în cel mai însorit loc al parcului și o placă de aramă strălucește pe stratul de vopsea care acoperă lemnul negru.

În amintirea scumpei fiice Bunny Joy
care a fost ucisă în mod tragic la vârsta de șase ani,
și a tatălui ei devotat, Valentine,
care nu a putut trăi fără ea.
Vă vom iubi mereu.

42
Tilly

Astăzi mergeau să-l caute pe tatăl lui Bunny. Așa promisese Tilly. Hotelul Paradis era înțesat de oaspeți, iar mama ei și Queenie erau ocupate până peste cap, așa că Tilly era sigură că putea să se strecoare fără ca cineva să-i observe lipsa. Lil trosnea și ciocnea oalele prin bucătărie încercând să pregătească un mic dejun pentru douăzeci și doi de oameni, în vreme ce Cecily stătea și se holba la fotografia pe care o ținea în mână, cu un zâmbet tâmp.

— Nu-i așa că e superb? întrebă ea, vârându-i poza sub nas lui Tilly, care o cercetă cu atenție.

— E Sidney, răspunse ea.

— Da, știu că e Sidney. Nu e minunat?

— Nu. E Sidney.

Lil aruncă o tigaie în chiuvetă și se întoarse spre Cecily, cu mâinile în șold și fața de culoarea roșiilor care se coceau pe gril.

— Poate să fie și nenorocitul de Frank Sinatra! Dacă nu-ți miști fundul ăla afurisit, slăbănog și inutil aici și nu mă ajuți cu afurisiții ăștia de cârnați, te târăsc prin grădină de unul din picioarele tale slăbănoage până când îți ies mațele și pipota pe gaura fundului ăluia nenorocit.

Lil își ieșea din fire mai ales când avea foarte mult de muncă, iar Tilly învățase un număr impresionant de combinații de înjurături de la ea. De fapt, dacă ar fi existat o decorație pentru înjurături, Tilly credea că ea ar fi obținut-o fără să fie nevoie să se pregătească pentru asta. Până și Cecily se obișnuise cu izbucnirile lui Lil așa că, dacă pe vremuri s-ar fi pus pe plâns, acum, pur și simplu, băgă în buzunar poza ei dragă și începu să învârtă cârnații în tigaie, scoțând limba la Lil când aceasta stătea cu spatele. În ultimele luni, Effie făcuse minuni cu Cecily și, după câteva lecții de

machiaj și câteva rochii împrumutate, o transformase dintr-o rățușcă urâtă într-o rățușcă acceptabilă.

După câteva întâlniri cu Sidney, încrederea lui Cecily prinsese, în cele din urmă, aripi. Sau, după spusele lui Lil, „Fata aia e mai dusă cu capul ca oricând!”

— Tilly, scumpo, poți tu să duci asta la masa numărul nouă, la domnul Johnson? E foarte pretențios când vine vorba de sos și cineva a uitat să i-l ducă la masă.

Lil îi dădu lui Tilly o sticlă cu sos maroniu și ea o zbughi pe coridorul care ducea în sala de mese. Domnul Johnson începuse deja să mănânce cârnații și citea dintr-o revistă care era sprijinită de cana lui cu ceai.

— Despre ce este vorba în articol? întrebă Tilly, punând cu zgomot sticla cu sos pe masă, în fața lui.

— Despre colecționarea de timbre.

— A, deci sunteți un pervers? răspunse ea, cu cea mai amabilă atitudine de „fii drăguță cu oaspeții”.

Domnul Johnson aproape că se înecă cu cârnatul.

— Ce vreți să spuneți, domnișoară?

— V-a întrebat dacă sunteți pasionat, intervenise Queenie ca un înger păzitor. De sosul maroniu, continuase ea mieroasă. Cei mai mulți îl preferă pe cel roșu, dar și lui Tilly îi place cel mai mult sosul maroniu, nu-i așa, scumpo?

Tilly dădu din cap în semn de aprobare. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Queenie, dar avea senzația clară că tocmai fusese salvată și o șterse rapid de acolo. Bunny o aștepta în grădina din spate și amândouă ieșiră pe poartă fără să le observe nimeni și se îndreptară către dig.

29 mai

Pare atât de palidă și de inertă și de mică. Au spălat-o și i-au pieptănat părul, iar cearceaful alb cu care e acoperită este împăturit cu grijă, dar mie mi se pare că arată ca o stafie.

Tilly și Bunny țopăiau de-a lungul falezei, ținându-se de mână. Tilly le făcu cu mâna Enei și lui Ralph, apoi lui Conrad și, când ajunseră la dig, se așezară pe o bancă să-și tragă sufletul și să se hotărască de unde să înceapă căutarea. Tilly încerca să-și aducă aminte ce făceau polițiștii din filme când voiau să găsească pe cineva care dispăruse. Desigur, dacă ar fi avut-o pe Lassie, le-ar fi fost mult mai ușor. N-ar fi trebuit să-i spună decât o vorbă și ea ar fi pornit imediat în căutarea lui, iar până la ora ceaiului s-ar fi întors cu persoana dispărută. Dar nu-l aveau decât pe Eli, care părea agitat și se ținea foarte aproape de Tilly, urmărind-o cu atenție cu ochi neliniștiți. Tilly credea că era așa din cauză că plecase fără să spună nimănui. Oricum, era limpede că nu avea de gând să se dezlipească de ea. Molfăia gânditoare un fir desprins din mâneca puloverului când, dintr-odată, îi veni ideea. Asta era! Un polițist ar începe prin a pune întrebări. De obicei ciocănea pe la ușile oamenilor și le lua la întrebări pe doamnele cu bigudiuri și pe domnii cu veste dungate și cu țigări în mână. Dar Tilly se gândi că, neavând această posibilitate, cel mai bine ar fi să înceapă cu Bunny. Ar fi vrut doar să fi avut un creion și un carnețel în care să-și noteze. Imită cât putu de bine figura unui detectiv dintr-un serial și își începu interogatoriul.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Cu magia.

Tilly oftă și continuă răbdătoare:

— Nu, vreau să spun ce meserie face?

— Magie. Face trucuri.

— Are vreun hobby?

Cu mâhnire, se gândi la propriul ei tată, la grădina lui, la mirosul de creozot și la chibriturile din magazie.

— Da. Ți-am spus deja: magia.

Interogatoriul ei nu mergea prea bine. Tilly își mai acordă o șansă.

— Care e culoarea lui preferată?

— Roz.

— Ești sigură?

— Nu. Dar este culoarea mea preferată. Înainte era culoarea roșie. Dar acum e roz.

Tilly oftă din nou. Nu păreau să ajungă nicăieri și nu putea să stea prea mult afară pentru că i s-ar fi observat absența și nu voia ca mama ei să se îngrijoreze. Se ridică în picioare și îi întinse mâna lui Bunny.

— Haide. Să mergem să căutăm în cât mai multe locuri ne trece prin minte.

> Asistenta îmi spune să vorbesc cu ea și să o țin de mână pentru că astfel va ști că sunt aici. Așa că o țin de mâna care e caldă încă. Dar nu știu ce să-i spun, așa că scriu în jurnal.

Au mers de-a lungul digului, atente la chipurile care se perindau prin fața lor. Dar Tilly nu știa nici măcar după cine să se uite. Singura descriere pe care Bunny i-o dăduse fusese „arată ca tati”. Când ajunseră la sala de dansuri, ușile erau deschise și oamenii se înghesuiau să cumpere bilete la reprezentația din după-amiaza aceea. Tilly și Bunny își croiră drum în fața celor care stăteau la coadă și înaintară până în foaierul cu covor roșu de catifea și cu pereți proaspăt zugrăviți acoperiți cu fotografii și postere. Tilly tocmai voia să sugereze că ar fi mai bine să se întoarcă acasă, când Bunny țipă încântată:

— Uite-l! Acela e tatăl meu!

Arăta către una dintre fotografiile de pe perete. *Valentine Cray – Mărețul Mercurio.* Era omul lui

Tilly. Bărbatul pe care îl tot vedea de când venise la Queenie. Chiar din prima zi. Cine mai avea nevoie de Lassie acum? O apucă pe Bunny de mână și ieși cu ea pe ușă. Aproape că fugi până la caruselul cu căluți, trăgând-o pe Bunny după ea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă fetița cu o voce îngrijorată.

— Nimic, gâfâi Tilly, fără să se oprească să se uite la ea. Îl cunosc și cred că știu niște locuri unde l-am putea găsi.

Ajunseseră la caruselul cu căluți acum și Tilly cerceta grăbită fețele din mulțimea de oameni adunată în jurul caruselului. Bunny îi trase cu putere un picior în gleznă. În mod surprinzător, lovitura o duru pe Tilly. Se uită în cele din urmă la Bunny, al cărei chip era schimonosit de furie.

— De ce nu mi-ai spus că îl cunoșteai? L-am fi găsit până acum.

— Pentru că nu știam că-l cunosc până nu mi-ai arătat poza cu el. Acum, vino!

O târî pe Bunny prin toate locurile de pe dig unde îl văzuse pe Valentine, cu inima săltându-i în piept de bucurie. Dar magicianul nu se zărea nicăieri. Tilly mai avea un singur loc unde să-l caute.

> Nici măcar nu observasem că plecase. Dacă nu m-ar fi rugat Queenie să mă duc la bancă, n-aș fi aflat nimic despre ea până nu venea poliția la ușă.

Chiar înainte de a ajunge în parc, Tilly îl reperă pe Valentine. Mergea în fața lor, pălăria lui neagră legănându-se în marea de capete. Ținea în mână un balon roșu și mergea așa de repede, încât Tilly trebui să alerge ca să îl ajungă din urmă, ținând-o pe Bunny strâns de mână. Înaintând cu greu prin mulțimea care se mișca încet și înspăimântată că ar putea să-l piardă, îi venea să țipe în gura mare la toată lumea să se dea la o parte din calea ei.

Strigătul înspăimântător care-ți îngheța sângele în vene m-a făcut să mă întorc și să mă uit în jur. Era ca urletul unui câine în dureri.

Vizavi de parc, Valentine coti ca să traverseze strada. Bunny își eliberă mâna din a lui Tilly și alergă după el, direct în traficul aglomerat al dimineții, iar Tilly o urmă fără să stea pe gânduri. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte ca întunericul să o lovească fu Bunny ridicată în brațe de tatăl ei.

M-am întors și am văzut-o pe Tilly traversând strada de parcă fugea după cineva. Nu vedeam după cine fuge, dar am văzut mașina pe care Tilly nu o văzuse. S-a rostogolit pe capota ei și apoi a aterizat, lovindu-se cu capul de bordura rece, dură. Și acum e aproape moartă. Cu cât mă agăț de ea mai mult, cu atât pare să-mi alunece printre degete. E în spital de trei săptămâni și e din ce în ce mai slăbită pe zi ce trece. Doctorul îmi spune că ar trebui să mă pregătesc pentru ce e mai rău. Ce imbecil! Cum ar trebui să mă pregătesc? Să-mi cumpăr o rochie neagră și să aleg un sicriu? Queenie îmi tot spune să mă duc acasă și să mă odihnesc, dar nu pot să fac nici asta. Vine și stă cu noi, zâmbește, râde, o ține pe Tilly de mână și îi povestește câte în lună și în stele. Îi și cântă. Unde învață oamenii să facă așa ceva? Sunt aproape paralizată de frică și mă simt inutilă. Nu pot să fac nimic altceva decât să o privesc și să scriu.

În timpul acesta, Tilly visa că mergea cu autobuzul prin ținuturi încântătoare într-o zi luminoasă cu soare. Mai erau cu ea bunicul Rory și bunica Rose, domnul și doamna Bow și doamna cu

cocul alb de la biserica Sfântul Patrick, Marlene și Conrad cu țigările lor nelipsite și Bunny și tatăl ei, Valentine Gray. Domnul și doamna Bow făceau conversație cu bunicul și bunica ei, iar mama doamnei O'Flaherty era ocupată cu croșetatul, dar Tilly nu prea își dădea seama ce croșeta ea acolo. Bunny ținea în mână balonul roșu și se agita bucuroasă pe scaunul ei. Tilly privea pe fereastră și se întreba unde mergeau. Spera că mergeau la mare.

4 iunie

Doamne Dumnezeule, te rog, ajută-mă. Știu că ți-ai pierdut încrederea în mine de mult, dar abia acum înțeleg totul. Nu Te-am ascultat și i-am dezonorat pe părinții mei și încă o fac, pentru că îl iubesc în continuare pe Stevie. Sunt rea și egoistă și asta e pedeapsa pe care o merit. M-am măritat cu un păcătos și ne-am amestecat sângele rău ca să facem un copil. Tatăl ei a învățat-o să păcătuiască și să se împrietenească cu oamenii morți; să se joace cu stafiile. Am fost prea slabă ca să-l opresc și merit să fiu pedepsită. Dar Tilly nu merită. Ea crede în Tine. Ea Te iubește și se duce la biserică. E doar o fetiță. Știu că a trebuit să alegi pedeapsa care mă va lovi cel mai tare și ai ales bine. Dar se poate și altfel. Voi face orice ca să o salvez. Jur că dacă o lași pe Tilly să trăiască, am să renunț la ea. Am să o trimit departe de aici ca să nu stea lângă mine și să deprindă răutatea care mă pătează pe mine și atunci nu are să mai vadă lucruri pe care n-ar trebui să le vadă și va uita de ele. Ea nu e ca mine. E bună, blândă și amuzantă și oamenii o iubesc. Dă-i șansa de a deveni femeia care eu n-am avut niciodată curajul să devin. Fiica mea merită o viață minunată. Și dacă o las să plece, pentru mine

e tot o pedeapsă, poate chiar mai grea decât dacă moare.

Mergeau mereu, dar Tilly nu recunoștea niciunul din locurile pe unde treceau: sate cu helești cu rățuște și pajiști pentru crocket; loturile de pământ și tunelurile de păduri de pin. Se simțea din ce în ce mai obosită, dar se lupta să rămână trează până ajungeau la destinație. Dar Tilly nu trebuia să rămână în autobuz. Bunny nu o lăsa.

— Trebuie să cobori aici, îi spuse ea, conducând-o pe Tilly la ușă când autobuzul încetini și opri într-o stație pe o stradă liniștită care îi era vag cunoscută.

— Aici cobori.

Când Tilly coborî, o găsi pe Queenie așteptând-o.

Când se trezi, Tilly știa că nu murise pentru că nu se afla în autobuz. Era în patul ei de la spital și Queenie era cu ea, zâmbind și ținând-o de mână.

43
Tilly

Lanțul de indicii care m-a condus la Stevie a fost fragil ca o coroniță de margarete, dar, deși aparent tentativa mea de a-l găsi era sortită eșecului, legăturile fuseseră făcute și au rezistat până l-am găsit. Săptămâna asta îmi voi vizita ambii părinți și niciunul dintre ei nu va ști asta.

E prima dată când vizitez mormântul mamei după înmormântare. Din soarele strălucitor de astă vară n-a mai rămas decât o lumină răzleață care trece printre frunzele dese ale mestecenilor argintii. Cimitirul e rece, verde și umbros, iar copacii, înalți și filiformi precum catargele navelor, se leagănă și trosnesc în vântul care se întețește. Ciorile și coțofenele merg fudule pe iarbă ca niște pirați-păsări și sar pe pietrele funerare, marcându-și teritoriul. Mormântul mamei se află pe un rând deocamdată incomplet, puțin mai încolo de poteca dintre morminte. I-am adus trandafiri roșii. O piatră funerară în formă de cruce fusese pusă pe mormântul ei și, conform ultimelor ei dorințe, fusese gravată cu inscripția:

Dumnezeul meu, mi-am pus încrederea în Tine.

A făcut un târg cu el și și-a ținut promisiunea până la capăt. Și-a dorit cu atâta disperare ca eu să trăiesc, încât a renunțat la mine și eu i-am irosit tot restul vieții pedepsind-o pentru asta. În biletul pe care mi-l lăsase îmi cerea să o iert. Mă întreb dacă ea m-a iertat vreodată.

Azilul Sea View este o vilă în stil Edward cu peluze tunse îngrijit în fâșii late. În depărtare, unde fâșiile converg, este un gard de fier care îmi amintește de o fermă de jucărie pe care o aveam când eram mică. Dincolo de gard, câmpurile se

pierd în zare spre marea sclipitoare. Când am ajuns, am fost condusă în salonul rezidenților ca să o aștept pe directoarea azilului, doamna Parsons. Era ora prânzului și toate scaunele erau goale cu excepția unuia singur, ocupat de un bătrân care se holba fix în față, parcă fermecat de modelul tapetului de pe perete. Și-a ridicat privirea când am intrat în salon, dar, deși ochii lui verzi încă scânteiau, expresia de pe fața lui scofâlcită, obosită era aceea a unui ecran de computer, care nu trăda nici emoție, nici înțelegere. Mi-a ignorat salutul și s-a întors la cercetarea tapetului. Numele lui e Seamus și, după spusele tinerei care m-a condus aici, a venit la azil în aceeași zi cu Stevie și au devenit buni prieteni. Dar habar n-are cine sunt și se pare că nu-și dorește câtuși de puțin să afle. Îl las în pace și mă întorc pe coridor, unde sunetul tacâmurilor și al veselei și mirosul de mâncare nedefinit plutesc în aerul cald. Îmi aduce aminte de toate acele cine îngrozitoare pe care le-am îndurat la internatul pe care l-am urât atât de mult. Trebuie să ies afară. O anunț pe femeia de la recepție că mă găsește în grădină. Eli e cu mine și, când ajungem afară pe peluză, începe să adulmece briza și nasul lui negru se contractă. Nu pot sau poate nu vreau să mi-l imaginez pe Stevie stând în salonul acela neaerisit cu tapetul floral și fotoliile ortopedice, ci mai degrabă mi-l imaginez stând aici, în grădină, unde florile sunt adevărate și orizontul nesfârșit și îl simt mai aproape de mine decât mi-a fost când eram fetița care-l ținea de mână și se agăța de fiecare cuvânt rostit de el. Eli o pornește brusc în direcția gardului de fier și, simțindu-i stăruința, pornesc și eu după el. Stevie e aici. Dar va ști că sunt eu sau e prea târziu?

Mutam lucrurile lui Joseph Geronimo în apartamentul de deasupra cafenelei. Daniel locuiește cu mine acum; de fapt, locuim toți în apartamentul mamei mele – eu, Daniel și Eli.

Joseph Geronimo și Daniel erau jos și descărcau camionul. Eu eram în apartament, înconjurată de cutii. Eli fusese agitat toată dimineața, umblând de colo colo neliniștit. Mirosea disperat fiecare cutie adusă sus și, într-un final, a găsit ceea ce căuta. A apucat cutia de carton de un colț și a început să o zgâlțâie violent. Am auzit sunete de lucruri sparte. S-a oprit și s-a uitat la mine să vadă dacă am priceput mesajul. Se pare că nu. A început să latre rugător, insistent și poruncitor. Până și Daniel l-a auzit. Am deschis cutia și lătratul a încetat. Când am îngenuncheat lângă cutie, și-a apropiat fața de obrazul meu, cât pe ce să mă atingă. Am curățat cioburile de sticlă de pe fotografia care se afla în vârful cutiei și din fotografie o fantomă mă privea. Joseph Geronimo și câțiva prieteni stăteau în fața unui bar cu paharele ridicate, dar cel care le servea băuturile era Stevie; proprietarul care își înnebunea clienții făcându-i să asculte la nesfârșit melodia *Black Velvet Band.* Eli a lătrat încă o dată. Găsisem ce voia să găsesc. În tot acest timp, fără s-o știe, Joseph Geronimo avusese răspunsul.

Nu mi-a luat mult să dau de el după aceea. Localul era încă acolo, la fel ca și tonomatul. Interiorul întunecos era silențios din cauza draperiilor grele și a mochetei roșu de Burgundia cu model, ca să ascundă petele pe care mirosul rânced, de bere, le trăda. Bătrânii care beau în barul din spate erau fericiți să aibă pe cineva nou cu care să vorbească. Legănând sticlele de bere Guinness în mâinile lor vineții noduroase și deformate de artrită și bătrânețe, unii dintre ei încă în viață, mi-au povestit totul despre tatăl meu. Fusese patronul localului până ieșise la pensie și unii erau prietenii lui. Îl vizitau când puteau. Mi-au spus că vorbea despre mine, că nu mă uitase. Lăcrimau și degetele lor reci, osoase îmi strângeau brațul când îmi spuneau, zâmbind, cât de fericit ar fi fost să știe că m-am întors. Mi-au spus chiar și

unde se afla, cu adresă și număr de telefon – totul fusese incredibil de ușor după atâția ani.

— Ești Tilda, nu-i așa? Eu sunt doamna Parsons, dar toată lumea îmi spune Pat.

Femeia care pășește pe peluză e mai tânără decât mă așteptam. Îmi întinde mâna și îmi adresează condoleanțe.

— Văd că l-ai găsit.

Mâna mea e așezată în continuare pe placa de aramă simplă lipită pe unul din stâlpii gardului care marchează locul unde cenușa tatălui meu a fost îngropată cu doar șase săptămâni în urmă.

— Tatăl tău adora priveliștea aceasta, spune ea, protejându-și ochii de lumina puternică a soarelui și privind întinderea de apă care sclipește în depărtare.

Îmi povestește cât de îndrăgit a fost Stevie de ceilalți locuitori ai azilului – o scânteie strălucitoare, plin de viață până în ultima clipă. Știu că nu încearcă decât să fie amabilă, dar cuvintele ei sunt ca niște pietricele care cad într-o fântână adâncă, întunecată, tulburând-o. Am ajuns prea târziu. Intuind că, de fapt, aveam nevoie de tăcere, Pat se întoarce în clădire. Parfumul ei puternic e copleșitor și rămâne în urmă. După plecarea ei, în loc să dispară, mirosul se intensifică și eroarea mea devine evidentă. Chanel no. 5. Poate că și mama s-a împăcat acum, în cele din urmă, cu Stevie.

Sunetul cutiei poștale e urmat în scurt timp de sosirea lui Daniel care-mi aruncă în brațe un pachețel, în timp ce se îndreaptă spre bucătărie ca să-mi aducă micul dejun cu pâine prăjită în formă de nori. Îmi dau seama după timbrul poștal că pachetul e trimis de la azilul Sea View. Conține o scrisoare de la Pat Parsons și câteva formulare pe care trebuie să le completez și să le semnez ca să pot intra în posesia bunurilor lui Stevie. Se pare că

îi ceruse să le păstreze. Pentru orice eventualitate. Nu vreau să mă gândesc la asta acum. Aceste fragmente prețioase sunt tot ce mi-a rămas de la el, dar aș renunța la oricare dintre ele doar ca să fiu sigură că el a știut măcar înainte de a muri cât de mult l-am iubit. Că m-am hrănit din amintirile celor șase ani scurți pe care i-am trăit împreună ca să păstrez legătura noastră intactă de-a lungul vieții mele fără el. Că a fost și va fi întotdeauna tatăl meu.

Îndes formularele înapoi în plicul căptușit, dar teancul de hârtii întâmpină rezistență. Mai e ceva la fund pe care nu-l văzusem. O punguță de hârtie Woolworths roșu cu alb, murdară și zdrențuită, cu gura lipită cu o bucată de scotch, sfărâmicioasă și îngălbenită de trecerea anilor. Mă uit din nou în scrisoarea de la Pat și găsesc explicația în ultimul paragraf.

> Poate părea un pic ciudat, dar, când era pe moarte, tatăl tău a stăruit că într-o zi vei veni să-l cauți. Credința lui era de neclintit. Mi-a spus să mă asigur în primul rând că vei primi, cât de curând posibil, acest pachet pe care ți l-am pus aici. Am vrut să ți-l dau în ziua în care ai venit, dar ai plecat înainte să am ocazia să o fac. A insistat atât de mult cu privire la urgența cererii lui, încât am simțit că trebuia să ți-l trimit imediat. Cuvintele lui au fost: „O promisiune e o promisiune și ea a așteptat de ajuns”.

În pungă se află o panglică neagră de catifea.

Mulțumiri

Uau! Trei cărți – cine ar fi crezut?

De data aceasta, primul meu cuvânt de mulțumire nu este adresat unei persoane, ci unui loc. Aș vrea să-i mulțumesc orașului Brighton. Îți mulțumesc pentru pavilionul tău splendid, pentru digul tău fabulos și pentru caruselul magic. Îți mulțumesc pentru nebunia, toleranța și exuberanța autentică. Ești locul în care mă simt fericită și care mă inspiră necontenit. Brighton – te iubesc!

Mulțumesc Laurei Macdougall, agenta mea genială și prietena mea, pentru că mă sprijină întotdeauna, pentru că spune lucrurilor pe nume, pentru că e un om extraordinar din toate punctele de vedere și pentru că este un privilegiu unic să lucrez cu ea. Mulțumesc, de asemenea, și echipei de la United Agents pentru eforturile susținute.

Mulțumesc minunatei Lisa Highton pentru corectura ei fină dar fermă, pentru răbdarea și umorul ei și pentru că mă ghidează în siguranță prin aeroporturi și printre pericolele transportului public. Mulțumesc, de asemenea, echipei de la Two Roads, în special lui Alice Herbert, Jess Kim, Emma Petfield, Kat Burdon, Sarah Clay și Megan Schaffer. Mulțumesc lui Amber Burlinson pentru corectura extraordinară (din nou!), Dianei Beltran Herrera și lui Sarah Christie pentru că a realizat încă o copertă superbă.

Mulțumesc cititorilor mei din toată lumea pentru că îmi cumpără cărțile și pentru toate mesajele minunate de susținere și încurajare. Și, bineînțeles, pentru toate fotografiile cu câinii voștri – știți cum să ajungeți la inima mea!

Mulțumesc din toată inima librarilor și posesorilor de bloguri de cărți care îi ajută pe cititorii mei să-mi descopere cărțile și mai ales Ninei Pottell și lui Dave Wilde pentru sprijinul lor generos și pentru citatele pe care le postează.

Mulțumesc părinților mei pentru că spun la toată lumea despre „Fiica lor, autoarea" (deși, sinceră să fiu, între timp s-au cam blazat, nu mai sunt așa de impresionați), pentru bucuria și mândria lor de fiecare dată când mi se publică o carte sau numele meu este menționat la radio și mulțumesc, tată, pentru că încerci să-i convingi pe toți să participe la evenimentele mele locale.

Mulțumesc tuturor prietenilor mei (vă știți voi care sunteți), care sunt alături de mine la bine și la rău și mă ajută să rămân cu picioarele pe pământ și nu mă lasă să ajung să nu-mi mai încap în piele de mândrie pentru succesele mele (trebuie să recunoaștem, absolut fabuloase).

Lui Peter de la librăria The Eagle, care încă nu și-a terminat de scris cartea, dar continuă să-mi fie tovarăș de scris și îmi oferă sprijin și sfaturi prețioase. Și ceai. Mulțumesc.

Multă recunoștință Adei Vucicevic. În cele din urmă, Tilly și Queenie vor fi lansate în lume. Nu ți-ai pierdut niciodată încrederea – și ai avut dreptate să n-o faci. Fii binecuvântată.

În final, aș dori să-i mulțumesc soțului meu, Paul, și câinilor mei iubiți, Squadron Leader, Timothy Bear și Zachariah Popov. (Zach – m-ai speriat rău de tot, dar a meritat) Pentru mine, voi sunteți *acasă.*

P.S. Atât Tilda, cât și Joseph Geronimo fumează pe dig. Nu e cine știe ce, și nu e nici ingenios – e doar ficțiune. Fumatul este strict interzis pe Palace Pier.

RUTH HOGAN a crescut într-o casă plină cu cărți unde a deprins pasiunea pentru scris și citit. Adoră câinii și poneii, falezele, globurile de sticlă și cimitirele. Când era mică, și-a dorit, pe rând, să devină veterinar, jocheu, eschimos, gropar și, pentru scurt timp, călugăriță. Locuiește într-o casă haotică în stil victorian împreună cu mai mulți câini adoptați și cu soțul ei răbdător. Spune că este colecționară; tot timpul strânge comori (sau „gunoaie", depinde de perspectivă) și e un mare fan al lui John Betjeman. Încă iubește falezele, mai ales Palace Pier din Brighton și și-ar dori foarte mult să aibă un carusel mare cu căluți în grădina din spatele casei.

A mai scris *Colecționarul de obiecte pierdute* (editura Rao, 2019), *The Wisdom of Sally Red Shoes* și *Madame Burova.*

„Absolut magnifică. Așteptați-vă la răsturnări de situație, lacrimi, râs în hohote și personaje minunat de excentrice. Regina cărților inspiraționale și-a aruncat vraja din nou!"
Blogul *Wilde Reads*

„La fel de adorabilă ca o explozie de albăstrele."
Sunday Express

„O explorare emoționantă a relației complexe dintre mame și fiice."
Observator

„Sensibilă, amuzantă și înțeleaptă..."
Hannah Beckerman, autoarea romanului *If Only I Could Tell You*

ISBN: 978-606-006-516-6
9 786060 065166
www.raobooks.com

{1} Creatoare de modă engleză, femeie de afaceri și autoare, a cărei companie vinde mobilier pentru casă și bunuri conexe. (n.tr.)

{2} Lichid uleios, gălbui și caustic, cu miros tare, folosit în industrie și medicină. (n.tr.)

{3} Sanatogenul a fost un „tonic al creierului" inventat de compania chimică Bauer, în Germania, în anul 1898, și comercializat în întreaga lume. (n.tr.)

{4} Clarice Cliff a fost o artistă ceramistă engleză activă din 1922 până în 1963. A fost șefa departamentului artistic al fabricii. (n.tr.)

{5} Un ceai negru, originar din regiunea muntoasă Wuyi din provincia Fujian, din China. Frunzele sunt uscate în mod tradițional deasupra fumului de lemn de pin, oferind o aromă distinctivă a pinului afumat. (n.tr.)

{6} E un joc vechi pentru copii. Dacă unul dintre copii călca pe crăpătura dintre pavaje, era eliminat din joc până când mai rămânea un singur jucător, care era declarat câștigător. (n.tr.)

{7} Epidemie de dans din Europa secolului al XVI-lea, numită și ciuma dansului; oamenii atinși de această boală neobișnuită începeau să danseze din senin, frenetic și spasmodic, și dansau în continuu până mureau, răpuși de efort și epuizare. (n.tr.)

{8} Tigger este un personaj tigru fictiv introdus inițial în *The House at Pooh Corner*, continuarea lui *Winnie-the-Pooh* de A. A. Milne. (n.tr.)

{9} Numit și *sfoara*, este un joc foarte popular, cu o sfoară împletită pe degete. (n.tr.)

{10} District din sud-estul Londrei.

{11} De fapt, sunt versurile colindului *Auzi îngerii în cor*: „Bucurie proclamați, pentru toți cei apăsați/S-a născut Emanuel, Dumnezeu cu noi e El".

{12} Smirnă (n.tr.)

{13} Regina. (n.tr.)

{14} Serial britanic de televiziune științifico-fantastic. (n.tr.)

{15} Robert Alan Monkhouse OBE a fost un animator și comedian englez. Tilly înțelege că numele lui e Monkeyhouse - cușcă de maimuță. (n.tr.)

{16} Păpușică. (n.tr.)

{17} Kerstin Anita Marianne Ekberg 1931-2015 a fost o actriță italiană de origine suedeză, model și sex simbol. (n.tr.)

{18} *The Clangers* este un serial de televiziune pentru copii de tip stop-motion britanic, realizat din filme scurte despre o familie de

creaturi care seamănă cu niște șoricei și care trăiesc pe și în interiorul unei mici planete asemănătoare lunii. Ei vorbesc doar într-o limbă fluierată, mănâncă doar ciorbă verde și budincă din șnururi albastre.

{19} Detectivul J. G. Reader din povestirile lui Edgar Wallace. (n.tr.)

{20} Prostuța. (n.tr.)

{21} În limba engleză, cuvântul pentru „roșcat“ este „ginger“.

{22} Referire la Ginger Rogers - cântăreață, dansatoare și actriță americană de teatru și film, laureată a Premiului Oscar.

{23} *Brief Encounter* este un film de dragoste din 1974 cu Richard Burton și Sophia Loren.

{24} Ce păcat! - din limba franceză. (n.tr.)

{25} Referire la actrița italiană Gina Lollobrigida. (n.tr.)

{26} Piotr Ilici Ceaikovski (n.tr.)

{27} Rossini (n.tr.)

{28} Sofia (n.tr.)

{29} Referire la melodia *Love Is a Many-Splendored Thing*. (n.tr.)

{30} Austin-Healey a fost un producător englez de mașini sport. (n.tr.)

{31} Aubrey Vincent Beardsley (1872-1898) desenator, ilustrator și grafician englez. (n.tr.)

{32} Țara lui Van Diemen a fost numele original folosit de majoritatea europenilor pentru insula Tasmania, parte din Australia. Numele a fost schimbat din Țara lui Van Diemen în Tasmania în 1856. (n.tr.)

Table of Contents

Partea I Zebra, calul și monstrul 5
1 Tilda 6
2 Tilly 11
3 Tilly 15
4 Tilda 25
5 Tilly 32
6 Tilda 37
7 Tilly 44
8 Tilda 55
9 Tilly 60
10 Tilda 69
11 Tilly 76
12 Tilly 85
13 Tilda 90
14 Tilly 98
15 Tilda 105
16 Tilda 109
17 Tilly 116
18 Tilda 124
19 Tilly 132
20 Tilda 138
Partea a II-a Dive, gogoși, Întâlniri și dans 141
21 Tilly 142
22 Tilda 147
23 Tilly 154
24 Tilda 161
25 Tilly 162
26 Tilly 168
27 Tilly 174
28 Tilda 181
29 Tilly 185

30 Tilly 192
31 Tilda 199
32 Tilly 202
33 Tilly 213
34 Tilda 220
35 Tilly 226
Partea a III-a Adevărul, întreg adevărul, Nimic altceva decât adevărul 234
36 Tilda 235
37 Tilda 248
38 Tilda 253
39 Tilda 259
40 Tilda 266
41 Tilda 271
42 Tilly 277
43 Tilly 285
Mulțumiri 290